4 820006 471071 >

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

КЛАС®

Автоклас!

До побачення на побаченні

Політ над гніздом

Що не назва-то

ІСТОРІЯ

Намісник Армстронга

легенди спорту

ЕШЛІ СІМПСОН

Страшилки

ВИГРАЙ ПРИЗ

№3 березень 2006

КВІТНЕВІ СВЯТА

1 квітня — Дарини. До цього дня мають зійти останні сніги, а тому спостерігали: якщо вода стікає шумливо, то повинні бути густі трави, а тихо — кволі.

4 квітня — Василя теплого. Якщо утворилося гало навколо сонця, то буде добрий урожай.

7 квітня — Благовіщення. Це найбільше весняне свято. Вважали, що «Бог у цей день благословляє всі рослини», а відтак було за великий гріх братися за будь-яку роботу. Особливо застерігали вагітних жінок, бо як працюватимуть, то неодмінно відріжуть ніжку своїй дитині. Існує повір'я, що навіть птах на Благовіщення не в'є гнізда. Яка погода на Благовіщення, така і на Великдень. Якщо на Благовіщення лежить сніг — літо неврожайне.

8 квітня — Благовісника.

9 квітня — Мотрони. Завершується приліт ранніх птахів.

21 квітня — Родіона, Руфи. Це період, коли Сонце зустрічається з Місяцем.

30 квітня — Зосима — покровителя бджіл.

ПРО ЗИМИ ХОЛОДНІ ЗГАДАЙМО...

Цьогорічна зима принесла українцям найсильніші за останні десятиліття холоди. Але, виявляється, у стародавніх літописах збереглися дані і не про такі зимові сюрпризи.

Так, якщо вірити літописцям, взимку 401 і 801 років «затверділи хвилі» Чорного моря. А в 859 так скувало Адріатичне море, що у Венецію «можна було пішки вирушати». Навіть популярна нині приповідка «Що, мерзнеш? Це тобі не Африка!» не виправдала сама себе. В 1010-1011 роках морози досягли теплого континенту і скували льодом пониззя Нілу. Рівно через сто років «собачі» холоди знову повернули на Адріатику, а в 1322 році Балтійським морем їздили на санях. 1316 року всі мости в Парижі знесло льодом, у 1326 крига вкрила Середземне море. А от про холоди XVIII століття завдяки винайденню термометра є точніші дані. Відомо, скажімо, про те, що в 1795 році морози в столиці Франції сягали 23°С. Цього року завдяки серйозній холоднечі ескадрону французької армії вдався безпрецедентний маневр: кавалерія взяла штурмом цілий голландський флот, захоплений льодом біля берегів Франції.

Тріскучими морозами запам'яталися зими 1953-54 років на території від Атлантики до Уралу.

У 2002 році повністю припинився рух кораблів у Німеччині. Товщина льоду сягала місцями 70 см. Тим часом ґондоли у Венеції теж вмерзали у кригу.

Недавні сильні снігопади пам'ятають не лише мешканці Центральної та Західної Європи, «звичні» НС мали місце у Німеччині та Нідерландах. У Парижі навіть на кілька годин закрили для туристів Ейфелеву вежу. Вона перетворилася на гігантську бурульку. В Англії у сніговому полоні опинилися 500 автомобілів.

Нинішній рік приніс Україні «мінусові» аномалії. Замерзло Чорне море біля Севастополя. Залишається хіба що сподіватися, що найхолодніша пора залишилася позаду.

НАЙБЕЗГЛУЗДІШІ АВТОМОБІЛЬНІ ДТП

Найбільша страхова компанія Великобританії «Norwich Union» опублікувала список десяти найбезглуздіших пояснень з приводу пошкодження застрахованого автомобіля. З'ясувалося, що найчастіше дивні автоінциденти трапляються за участю тварин. Лідером у цьому списку виступають заморожені білки, котрі падають з дерев на лобове скло автомобілів. На другому місці олені, які падають на капот у момент паркування авто. У списку також зафіксовані:

- пошкодження машини, яка проїжджала повз іншу машину, люля-кебабом, який вилетів через двері першого автомобіля, коли той повертав;
- зіткнення зебри з автомобілем під час відвідання сафарі-парку;
- неможливість загальмувати через те, що під педаль гальма потрапила картоплина;
- пошкодження авто биком, який утік із сільськогосподарської виставки;
- руйнування квадрацикла внаслідок стрибка корови;
- пошкодження багажника під час зіткнення з коровою на дорозі, яка розбила своєю задньою частиною лобове скло.

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, ЩО...

- Прототипом Майстра в романі Булгакова «Майстер і Маргарита» був український філософ Григорій Сковорода, а саме слово «майстер» — означає «тлумач Біблії»? Не віриш? Тоді прочитай книгу І. Л. Галинської «Загадки відомих книг» і переконайся.
- Щороку від куріння в світі помирає до 3,5 мільйона людей або до 100 тисяч щодня. Кожні 10 секунд від тютюну вмирає одна особа. Курці помирають приблизно на 10 років раніше, ніж це відпущено людині природою.
- Збирач податків з міста Апольді в Тюрингії для своєї охорони надумав розводити дуже злих собак, схрещуючи пінчерів, догів і ротвейлерів. У результаті скромне прізвище збирача податків — Доберман — тепер знає увесь світ.

ТАЙКВОНДО ДЛЯ БАБУСЬ

Останнім часом твоя бабуся скаржиться на слабке здоров'я і сумує вдома весняними вечорами? Запропонуй їй як один з варіантів вид відпочинку, популярний зараз у Південній Кореї. Нещодавно там відкрилася школа бойових мистецтв для тих, кому за 70. Два десятки бабусь із задоволенням розбивають голими руками пластикові плитки. Майже половина з них уже має чорний пояс із тайквондо. Кожна з учениць школи може дати гідну відсіч хуліганам. Але вони ходять на заняття насамперед заради здоров'я. Наприклад, одну з таких відчайдушних тайквондисток раніше доводилося тримати під руки на прогулянках. А тепер вона може бігцем підніматися сходами. «Бойові бабусі» кажуть, що різкі вигуки й удари відмінно знімають стрес. У тренера з ними тільки одна проблема — учениці дуже швидко забувають його наставляння.

ДВА ПРЕЗИДЕНТИ — ОДНА ДОЛЯ

Часто у нашому житті трапляються настільки дивні збіги, що пояснити їх не під силу жодній науці. Ось, наприклад, деякі факти з життя двох президентів Америки. Авраам Лінкольн був обраний в конґрес у 1846 році, Джон Кеннеді — в 1946 році. Лінкольна обрали президентом в 1860, Кеннеді — в 1960 році.

Обох президентів смертельно поранили в п'ятницю кулею, що потрапила у голову ззаду, в присутності дружин.

Лінкольна вбили в Театрі Форда. Кеннеді вбили в «Лінкольні» — машині фірми «Форд».

Наступники загиблих президентів носили одне й те ж прізвище — Джонсон. Ендрю Джонсон народився в 1808 році, Ліндон Джонсон — в 1908.

Прізвище особистого секретаря Лінкольна — Кеннеді, прізвище секретаря Кеннеді — Лінкольн.

Вбивця Лінкольна Джон Бут народився в 1839 році, вбивця Кеннеді Лі Харві Освальд — в 1939. Обох вбили без суду.

Джон Бут вистрелив у Лінкольна в театрі, його спіймали на складі. Освальд стріляв з вікна складу, його спіймали у кінотеатрі.

САМОТНІ ПАПУЖКИ?

За своїми щоденними клопотами у нас майже не залишається часу для братів наших менших. Але ж ми маємо відповідати за тих, кого приручили. Саме такої думки притримується Рита Онхаузер — професійний орнітолог, яка відкрила у Берліні незвичну службу знайомств. Серед її клієнтів, які одружилися, не було жодного розлучення, адже це — самотні папуги. Рита дуже пишається своїм закладом, а господарі пернатих клієнтів їй вдячні. Адже за своєю суттю папуги — досить соціалізовані птахи і у природі живуть зграями. Опинившись у клітці на самоті, папуги дуже сумують за компанією, починають буквально рвати на собі пір'я. Тоді й стає у пригоді бюро пані Онхаузер. Ось така пташина сваха.

ГУРМАН VIP-КЛАСУ

15 червня 1950 року в Греноблі на світ з'явився Мішель Лотіто, відомий під прізвиськом Мосьє-Їм-Все. З 9-річного віку він почав їсти метал та скло. З 1966 року Лотіто із задоволенням з'їв 10 велосипедів, 7 телевізорів, залізні ланцюги, магазинні візки (одного вистачає на 5 днів) та інші «смачні» речі. Найважливішим досягненням Мішеля став з'їдений легкий одномісний літак «Сессна». На повну ліквідацію «залізного бутерброда» він витратив 12 років. Лотіто розрізає предмети на шматочки електропилкою і, не жуючи, ковтає метал, як пігулки. Гастроентерологи дослідили феномен шлунка Лотіто і стверджують, що його травна система адаптувалася до таких дивних «продуктів», а товщина його шлунка вдвічі більша, ніж у звичайної людини. Француз настільки звик їсти залізо та скло, що звичайну їжу його шлунок вже не сприймає. Містер Всеїдний не гребує і скляною їжею. За день Лотіто з'їдає близько 900 г заліза, яке рясно заливає водою та олією. Ось така дивна та небезпечна дієта.

WELCOME TO CALIFORNIA

Здається, незабаром кількість жителів Каліфорнії збільшиться. Адже відтепер у Студіо-Сіті житиме відома поп-співачка Ешлі Сімпсон, сестра не менш знаменитої Джессіки Сімпсон. Нещодавно дівчина купила особняк у Студіо-Сіті. В ньому співачка збирається жити разом з двома подругами, відомими шанувальникам з відеоролика «La La». Ешлі дуже задоволена своїм придбанням і збирається облаштувати помешкання самостійно, виключно за допомогою подруг, а не запрошених дизайнерів. Подруги кажуть, що тепер Ешлі щаслива, бо має своє власне помешкання. І щоб не відтягувати момент повного щастя, Еш вирішила вже до весни вселитися у новий особняк.

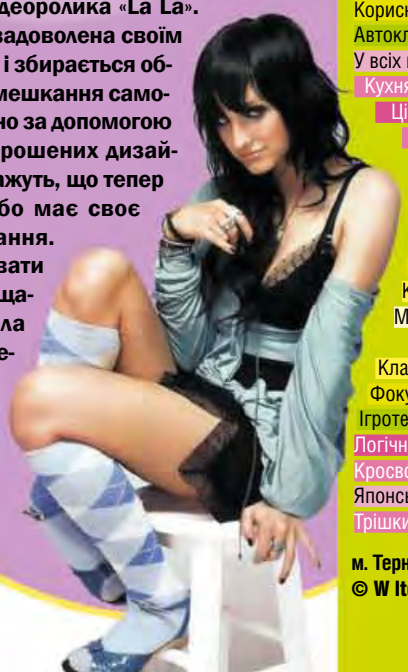

Літературно-художній, пізнавально-розважальний журнал
«КЛАС!» №3 (111) 2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., видане Міністерством України у справах преси та інформації
Періодичність виходу: 1 раз у місяць
Заснований 10 квітня 1996 р.
Журнал розрахований на дітей віком 8-15 років
Засновник і видавець: ТзОВ «W»
Адреса редакції, засновника і видавця:
46008, м. Тернопіль, вул. Живова, 11
тел./факс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «Мандарин»
ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5-а
тел. (0322) 97 47 68
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72
Ціна договірна **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія: . . . . . Во Вік
. . . . . .duklas@schoolboy.com.ua . . . .ДуКлас
. . . . . .Тетяна Грисюк
Художники: . . . . . Сергій Шемета, Андрій Урбан,
. . . . . .Ліля Рейко, Наталя Гайда, Ольга Кулик,
. . . . . Надія Шеремет, Світлана Словотенко
Набір та коректура. . . . . Олександра Вовк
Технічний супровід. . . . . .Андрій Зеленський
Верстка . . . . . Олена Березовська
Директор . . . . . Ольга Косович
Шеф-редактор . . . . . Володимир Головач

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич, Наталя Шостак, Галина Коверко, Тетяна Лопушняк, Анатолій Саган, Ілона Васильковська

Підписано до друку 27.02.2006
Формат паперу 60×84 $^1/_8$
Обсяг видання 4 ум. друк. арк.
Тираж 20 000 примірників, замовлення № .....

Зміст

Люби і знай свій рідний край: Зустрінемось у Збаражі...
Книжка для Киці: До побачення на побаченні
Поряд з нами: Політ над гніздом
Who is хто? Король ірландського танцю — Майкл Флетлі
Страшилки від Класного: Завинив — зізнайся чесно.
Поки жертва не воскресла...
Класна проза: Марк Твен. На шкільному пагорбі
Здоровенькі були! Хмарка ефірна по хаті літала...
+ Чхати я хотіла на твої квіти!!!
Неймовірне-очевидне!
У деякому панстві, у рослинному царстві...
Корисна сторінка + Звідкіля воно взялося?
Автоклас: Автомобільне майбутнє
У всіх на вустах! Що не назва — то історія!
Кухня, сповнена див: Лицарі смачної архітектури
Цікавенькі були!
Джентльменклуб: Образили... Образили?..
Образили!..
Hi-Files + Web-планета
Класний спорт: Ти хороший стратег?
Тоді грай у футбег!
Легенди спорту: Намісник Армстронга
Класний ді-джей + Поп-урі
Музичні посиденьки: «Шанс» для Наталі Валевської
+ Музика сфер від Майка Олдфілда
Класний гіпертест + Klacword
Фокус-покус
Ігротека
Логічні задачки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди
Трішки десерту із твого конверта

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік

© W ltd, «КЛАС!» 2006

Зустрінемось у Збаражі...

Повернувшись з прогулянки у неділю зранку, я побачив у Класній вітальні нашого Немо. Він мовчки сидів і, покурюючи люльку, гортав сторінки якоїсь книги.

«Мабуть, про таємничі скарби шукає і у чергову подорож готується», — промайнула у мене думка.

А щоб заспокоїти свою цікавість, підійшов я до нього і запитав:

— Що цікавого читаєте?

Немо неохоче відвів очі від книжки і мовчки показав обкладинку: Генрик Сенкевич, «Вогнем і мечем». Ну, те, що наш Немо історію любить, — не дивина. Але нова хвиля цікавості не давала спокою — чому саме на цю книжку упав його вибір? Як з'ясувалося, особливої хитромудрої загадки у цьому немає. Класний капітан розставив усі крапки над «і» та все розповів мені, коли трохи згодом ми з ним йшли на обід.

Справа у тім, що польський письменник описав у цьому романі Збараж — місто, куди я так давно хотів поїхати на екскурсію. От-от стане тепліше і Немо обов'язково візьме мене з собою — він також хоче побачити на власні очі і замок, і терени, на яких відбувалась визвольна війна під проводом Богдана Хмельницького у 1649 році.

Слава, хрещена вогнем і мечем

Збараж — райцентр поблизу Тернополя (а точніше, за 24 км на північний схід). Місто вперше згадано в літописах у 1211 році, але раніше воно було укріпленням удільних центрів Галицько-Волинського князівства. До XIII ст. місто належало польському королю Лешку Білому.

Коли під стіни міста 1474 року підійшла татарська орда, захисники Збаража згоріли разом з фортецею, але не підкорилися. Ще раз зруйнували татари місто в 1598 році.

Якщо надумаєш сьогодні відвідати Збараж, то прихопи із собою фотоапарат чи відеокамеру, адже зараз ніхто з ніким тут воювати не збирається. Навпаки, у замок, який ретельно реставрують, гостинно запрошують численних туристів. Ця твердиня знаходиться трохи осторонь від центру міста, в парку, на так званій Замковій горі, по вул. Морозенка, 28.

Замок було споруджено в 1626-1631 рр. за проектом італійського архітектора Вінченцо Скамоцці у стилі ренесансу (зображення його можна побачити в музеї). Проект замку Скамоцці спочатку описав у своєму трактаті «Про ідею універсальної архітектури», а потім вже втілив у Збаражі. Це унікальний взірець поєднання палацу і бастіонних укріплень, відображає тенденції європейського фортифікаційного мистецтва. 1675 року замок захопили та спалили турки, після чого його відбудував Дмитро Вишневецький. Замок багато в чому подібний до оборонного комплексу в Підгірцях, що на Львівщині: він, квадратний у плані, оточений був з усіх боків болотами. Укріплення замку, які відображали найновіші досягнення європейського фортифікаційного мистецтва, складалися з казематових валів з ескарпами, чотирьох бастіонів і рову, який оточував весь замок. На місці палацу — прямокутного в плані — тепер внутрішнє подвір'я. Палац двоповерховий, з характерними для ренесансу формами. Головний вхід до будівлі підкреслюється балконом на кам'яних консолях. Фасади казематів також виконані в ренесансних формах. В'їзна вежа розташована на одній осі з парадним входом до палацу. П'ятигранні бастіони збереглись частково — на висоту куртини. В кожному з них були тунелі, що сполучали їх з казематами і замковим подвір'ям. Замок зберігся не повністю, бо приблизно в 1840 р. генерал Бем побудував на території цукровий завод, що прискорило занепад споруди. Хочеться порадити туристам не задовольнятися лише оглядом музею, а обійти весь комплекс, адже подекуди збереглися рештки мурів та башт.

Для туристів, для гостів, для усіх бажаючих

Втім, Збаразький замок так би й залишився просто історичною спорудою, якби час від часу тут не влаштовували більш сучасні акції та вечірки. Відрадно, що вже на території замку відкрили ресторан, і найбільші романтики, яким це по кишені, можуть провести тут час і поєднати хліб насущний із хлібом духовним. Кажуть, що у закордонних замках (котрі збереглися куди краще, аніж

українські) навіть є готелі, і туристи охоче платять чималі гроші, аби переночувати там. А раптом щось насниться, адже стіни тут дихають історією навіть крізь товстий шар сучасного тиньку. А ще у відреставрованих замках влаштовують весілля, розписки, лицарські турніри і екзотично-екстремальні вечірки. Тоді на кілька днів чи й просто на один вечір замок оживає вогнями і феєрверками, наповнюється людським гамором і струшує з себе часову пилюку.

Добра традиція влаштовувати лицарські турніри докотилась і до Збаразького замку — дайте-но відреставрувати довколишні мури, і тоді на замкове подвір'я можна буде урочисто заїхати верхи на конях чи й історично відреставрованою каретою.

Минулого року тут була готична вечірка, на яку зібралися люди в чорному. Де ж, як не у замку, влаштовувати таке мистецьке збіговисько!?

Готи — це молодіжна субкультура. Вони слухають відповідну музику, вдягаються у все чорне, навіть нігті розмальовують чорним лаком і дуже люблять замкову романтику (пригадай, ми писали про них в одинадцятому номері «Класу» за 2004 рік). Замкове середньовіччя куди краще відповідає їхньому стилю, адреналіновому драйву і похмурому настрою.

Бернардинський монастир

Бернардини з'явилися у Збаражі в 1627 році на запрошення князя Єжи Збаразького, каштеляна краківського. Він збудував для них дерев'яний монастир та розпочав будівництво мурованого костьолу і кляштору. Його справу продовжив князь Януш Корибут Вишнівецький з дружиною Євгенією. У 1637 році княгиня Вишневецька підписала акт заснування монастиря. За часів козацьких воєн монастир вцілів, хоча й дуже постраждав. У 1675 році турки спалили костел та вбили трьох ченців. Лише в 1723 році з допомогою Юзефа та Станіслава Потоцьких у Збаражі було зведено величний костел, який зберігся дотепер.

Монастир збудували майже одночасно із замком, але зберігся комплекс у дещо іншому вигляді. 1755 року його було реконструйовано у ренесансно-бароковому стилі. В інтер'єрах було застосовано так званий «ілюзорний живопис», від якого збереглися лише фраґменти, як і від чудового різьб'яного декору монастиря. Бернардини повернулися в місто в 1990 році.

Найбільші замки і фортеці Тернопілля

БЕРЕЖАНИ — місто, що розкинулось на обох берегах річки Золота Липа. У самому серці міста стоять руїни замку, частину з яких становить Каплиця Сенявських. Микола Сенявський, володар Бережан, зводив тут твердицю з 1534 до 1554 року.

БУЧАЧ. До нашого часу вціліли руїни замку на горі та унікальна ратуша в центрі міста, яка стоїть пусткою і ховає голубів від дощу та вітру. Місто одержало назву від старовинного руського роду князів Бучацьких.

ВИШНІВЕЦЬ. Перша письмова згадка датована 1395 роком. Тоді ж закладено замок. У XV-XVII ст. він не раз зазнавав нападів татар. Вишнівець — родинне гніздо засновника Запорізької Січі Дмитра-Байди Вишневецького. Тут зберігся палацово-парковий комплекс XV-XVIII ст. Пізніше він став резиденцією одного з найвидатніших українських шляхетських родів Вишневецьких. У 1720 році цей старовинний замок Михайло-Серватій перебудував на палац-резиденцію. У XVIII ст. тут знаходилася унікальна колекція живопису, до якої входило 600 портретів різних князівських родин. Тут зупинялись Шевченко і Бальзак.

ГУСЯТИН — ця місцевість багата на мінеральні води. Крім монастиря, церкви та синагоги, у районі зберігся замок та цікавий монастир у Сидорові.

ЗАЛІЗЦІ — мурована замкова твердиня, відома з початку XVI ст. Понад століття замок боронив землю від турків і татар, але сам поліг у козацьких битвах. У XVII-XVIII ст. замок перетворили на фабрику сукна, потім — на бровар. Зараз тут лише фраґменти стін і башт, густо порослі чагарниками.

ЗАЛІЩИКИ — у цьому районі збереглись руїни Червоногородського замку внизу каньйону 250 метрів завглибшки. Каньйон всипаний бурим девонським пісковиком, від якого й одержав свою назву. Щодо Заліщиків, то до 60-х років XX ст. тут стояла унікальна ратуша, яку нещадно підірвали вночі, аби знищити набутки попередніх культур.

ЗБАРАЖ — замок знаходиться на так званій Замковій горі і з кожним днем все гарнішає, адже реставрація тут іде повним ходом.

КРЕМЕНЕЦЬ — приваблює туристів руїнами замку на горі Бона і, звісно ж, самими краєвидами і можливістю знайти кремінь. Тут відновлено музей Словацького, адже відомий польський поет народився у Кременці.

ПІДВОЛОЧИСЬКИЙ РАЙОН — замки у **Токах** і **Скалаті**.

ТЕРЕБОВЛЯ — над містом на горі збереглись руїни замку, збудованого на місці давньоруського городища. Мурована фортеця тут виникла у 1366 році.

ТЕРНОПІЛЬ — у самому центрі міста, над озером, зберігся основний корпус замку, в якому тепер знаходиться спортивна школа. Зате споруда стала символом міста і красується на гербі.

ЧОРТКІВ — замок збудовано з місцевого світлого пісковика. Зберігся замок непогано. Кажуть, що до цього часу збереглись підземні ходи, що тягнуться на кілометри.

Якщо хочеш дізнатися більше про українські замки та фортеці, зайди на сайт **www.castles.com.ua**

До побачення на побаченні

«До зустрічі!» — зронив він на прощання, і спина його зникла за поворотом Класного коридора. Всього два слова, прості і невигадливі, а як твою ніжну, Кицюню, душу збентежили. Це ж побачення! Справжнісіньке побачення! Тепер ти на піку очікування неймовірних поворотів долі. Здається, і твій організм уже це відчуває: мурашині перегони по шкірі, спітнілі долоні, легке запаморочення. Стоп, Кицю! Спершу опануй себе, не втрачай здорового глузду і почуття гумору — вони тобі ще знадобляться. Чи знаєш ти, що є тільки одна причина йти на побачення: тобі подобається цей хлопець і ти хотіла би познайомитися з ним ближче. А отже, від зустрічі сподіваєшся як мінімум приємних вражень. (Інакше і затівати її не варто.) Якщо вже прозвучали ці слова, саме час зупинитися. І побалакати. Тим більше, що я таки заборгував деяким «джеймсобондовим» двійникам у рожевому шарфі розмову на цю тему ще з минулого місяця.

Рідкісний «жук» на скейтборді

Остаточно впевнитися в тому, що твій обранець заслуговує на увагу і його варто ощасливити побаченням, допоможе міні-тест. Поклавши руку на серденько, читай питаннячка і слухай, чи не стрепенулося воно ствердно у відповідь. Тобі, бува, не здається, що він чекає після уроків і разом з тобою йде додому лиш тому, що боїться бродячих собак і сподівається, що ти його захистиш? Може, він зателефонував тобі випадково, бо просто помилився номером? Може, він купив тобі на день народження найбільший букет, бо скоро уродини у нього і він сподівається отримати від тебе скейтборд? Навіть один «серцевий» сигнальчик «так» вартий уваги, бо свідчить, що зрозуміти об'єкт твоєї симпатії непросто, як і те, чому саме він запросив тебе. Може, ти не поспішатимеш з відповіддю, а чесно скажеш, що ще не готова до побачень. Тобі цікавіше проводити час у компанії друзів. Це цілком природно. Якщо він не останній егоїст і не телепень, то зрозуміє. Якщо ж ні, то чи вартий він твоєї уваги?

У тебе зовсім інший випадок, бо ти стріляла в нього очима ще з 6-го класу, про чию потилицю марила, змальовуючи зошити сердечками. Саме він запросив тебе на побачення? Тоді твій зоряний час настав. Тепер лише впорядкуй рій думок у своїй голівці про те, «що одягнути? де зустрітися? що говорити?» — і можеш починати приготування.

За одягом зустрічають

Почни з блузочок, яких за останні півгодини ціла Говерла виросла біля дзеркала. І затям: хлопці не настільки уважні, як дівчата, і через годину після зустрічі можуть уже й не пам'ятати, була ти в шортах чи у вечірній сукні. Зате, якщо ти, приміряючи все поспіль, спізнишся на годинку, кавалер точно помітить твою відсутність і непунктуальність. Моя порада: одразу вибирай щось зручне, в чому будеш почуватися впевнено. У шикарному, прибереженому спеціально для такого випадку топику на бретельках на весняній сльотавій вулиці ти будеш викликати щире співчуття, та й запалення легень ризиковано підхопити.

Про чистоту й охайність вбрання мовчу, бо це для тебе, Кицю, речі очевидні. Однак дехто ще намагається переконуватися в цьому, доводячи, що купа дрібних складочок задумані дизайнером, а не наслідок тривалого лежання речі в далекому кутку полиці, а пляма з капучіно дуже органічно вплелася в узор... Ультраміні навряд чи підійде. Сьогодні твоє завдання — завоювати одного хлопця, а не — традиційно — усіх у радіусі ста метрів. Тому краще вдягни джинси. Висоту підборів вибирай у межах розумного. Раптом він тоді виявиться нижчим? Ти ж не хочеш, щоб весь вечір на тебе дивилися поглядом «тьотю, дістаньте горобчика!». Ще не

забудь про краплю парфумів. А головне — пам'ятай, що за одягом взагалі-то тільки зустрічають, а проводжають... сама знаєш....

У кого квіти не в'януть?

Тим дівчатам, які скаржаться, що на побаченні їм дарують прив'ялі букети, даю універсальну пораду: а ви спробуйте не спізнюватися. Не гоже починати зустріч з вибачень-перепрошень. Зав'язати розмову можна й іншими темами. Зрештою, не бійся брати ініціативу в свої руки, якщо хлопець знітився на перших хвилинах. З ким не буває? Гірше, коли вся ваша розмова буде нагадувати гру в мовчанку, а з голови раптом вивітряться всі думки, крім одної: «Що ж воно сказати?..». Гумор може кинути рятувальний круг: розкажи якийсь смішний випадок.

Очевидно, якщо наперед не домовлялися, куди підете, хлопець запитає тебе про це. Не відповідай вдавано байдуже: «Куди хочеш». Якщо натрапиш на невиправного романтика, то ризикуєш опинитися на прогулянці мокрим після дощу лісом, незважаючи на те, що ти при повному параді і на підборах. Нарікай тоді тільки на себе, що не наважилася запропонувати піти на виставку квітів (котів, собак, фотографій). Не найгірший варіант — кіно. Там не треба гарячково придумувати, з чого почати розмову. Переглянете фільм — буде що обговорити в кафе за чаєм з тортиком.

Хто має платити за тортик, цікавишся, Кицюню? Взагалі-то коли він платить — це круто. Та якщо ви обоє знаєте, що гроші у вас батьківські, поводьтеся простіше, діліть витрати. Він придбав квитки в кіно — ти оплачуєш кафе.

На відстані душі

Психологи, коли говорять про перше побачення, на диво одностайні у тлумаченнях і порадах. Кажуть, що в такій ситуації кожен підсвідомо намагається бути кращим, благороднішим, мудрішим, ніж це насправді. І то цілком природно. Приємно ж бути гарнішим у чиїхось очах. Хоча, безсумнівно, у кожного, і в тебе, Кицю, є цілий віз і ще маленька скриня рис, які можуть сподобатися.

Просто зосередься на них і подумай, як це багатство продемонструвати йому на першому побаченні. Подейкують, справжня панночка навіть примхи природи вміє повернути на свою користь: ну який, скажи, джентльмен відмовиться пригорнути змерзлу красуню за плечі?

Золоте правило — більше слухай, менше говори. Дивися при цьому у вічі. Здавалося б, що може бути простіше? Але багатьом цього так важко дотриматися. Надто щирий, беззахисний погляд, і розмова плине просто на відстані душі. Не думаю, що хтось би наважився, дивлячись у вічі, тарахкотіти зі швидкістю аукціонера, перебиваючи співрозмовника і перетворюючи його на слухача. Тим часом, чим більше ти дізнаєшся про людину, тим більше спільного між вами зможеш виявити. До кінця зустрічі впевнишся, чи варто продовжувати знайомство... Та все ж, дозволю собі припустити, навіть якщо ти не загадуватимеш наперед і не плануватимеш серйозних стосунків, самолюбство буде вимагати, щоб перше побачення мало продовження. У якої дівчини не защемить солодко у серці, коли, провівши її після першого побачення, хлопець мовить на прощання заповітне: «Коли ми зустрінемось знову?..»

Щоб після першого побачення він запросив на друге, намагайся НЕ:

♥ лити на себе півфлакона маминих парфумів, щоб він ще з протилежного боку вулиці, перекрикуючи шум машин, не горлав, що ти розкішно пахнеш;

♥ приводити з собою подругу для підтримки;

♥ «обстрілювати» очима чорнявого офіціанта в кафе;

♥ капризувати: піцу не їм, у мене гастрит! У кіно не піду — ненавиджу Ді-Капріо! В кафе не хочу — там тортики, а я худну!

♥ безперестанку розмовляти по мобільному з подружками: «Олясю! Таке скажу... Тримайся, бо впадеш! Я тут сиджу з Потапченком в кафе, він та-а-аке диво, просто клас!»

♥ торочити весь вечір про екзистенціальну філософію. А якщо він згадає фантастику Стівена Кінга, дати зрозуміти, що читати ці убогі твори можуть лише обмежені і недалекі люди;

♥ спізнюватися навмисно (бо нібито леді повинна спізнитися на 15 хвилин!). Або, ще гірше, приходити вчасно і ховатися за деревом, поки він не почне поглядати на годинник;

♥ планувати ваше щасливе майбутнє: «Давай завтра підемо в театр, а на канікули рвонемо до моєї бабусі в село, а першу дочку я б назвала Катрусею...»

Політ над гніздом

Про людину надзвичайно добру в казках пишуть, що на широких полях її капелюха звили гнізда птахи. Будинок, у якому живе сім'я, називаємо гніздечком. Коли ж, навпаки, про якесь запустіле, мертве місце йдеться, то можна почути: «Тут навіть пташина гнізда не в'є...» А ще, за прикметою, у домівці, біля якої звили гніздо лелеки, пануватиме мир і спокій...

Чи задумувався ти коли-небудь, чому так багато уваги людина приділяє гніздам, так часто промовляє це слово і стільки всього з ним пов'язує? Та навіть незважаючи на це, знає дуже невелику часточку всього, що самі птахи могли б наспівати про свої гнізда... Прислухаймося ж до їхніх голосів, гляньмо з висоти пташиного лету на місця, з яких випурхнули солодкоголосі співаки.

«Шалашики» чи з запахом лаванди?

На питання про те, що таке гніздо, часто відповідають просто: пташиний дім. Це не зовсім правильно. Для більшості птахів гніздо — тимчасове помешкання, де живуть жовтодзьобики, поки не стануть на крило. Чи не найголовніше призначення гнізда у тому, щоб зберігати тепло. Тому розміри його повинні відповідати величині птахи, яка буде висиджувати яйця, а дно має бути округлим — тоді яєчка компактно розташуються посередині.

Гнізда птахів надзвичайно різноманітні за конструкцією, матеріалом і місцем розташування.

Ось, наприклад, виводкові птахи. Їм вистачає невеликої ямки в землі, встеленої травинками і пір'ям. Пташенят мами виводять з гнізда ще мокренькими. У нагніздних птахів усе складніше: їхні безпорадні малюки, здатні тільки попискувати і роззявляти голодні дзьобики, довго залишаються холоднокровними, і самка змушена їх обігрівати.

Заслуговує на увагу гніздо іволги. Воно підвішане високо в розвилці тонкої гілки, яка трохи нахиляється під вагою птаха. Іволга завжди обирає гілку із запасом нахилу. Вона розташується горизонтально, коли у гнізді будуть дорослі пташенята. Таку поведінку диктує природний відбір: виживуть тільки пташенята, які не випали із надто нахиленого гнізда.

Вівчарики гнізда-шалашики з боковим входом мостять просто на землі. Волове очко будує гніздо із зеленого моху і сухого листя папороті. Гніздо довгохвостої синиці зіткане з рослинних волокон, скріплених павутиною, пучками моху, рослинною ватою і прикрашене листочками м'яти, лаванди, деревію — ці запахи проганяють бактерії і паразитів від «немовлят».

Архітектурні таємниці

І все ж найдивовижнішим у гніздах є інше. Ось поміркуй сам. Пташки ростуть, перед вильотом досягають розмірів своїх батьків. А якщо у кладці було не одне яйце, а 10-12, як гніздо вміщує всіх? Виявляється, пташині домівки мають чудесні технічні пристосування для збільшення гнізд, які, проте, не змінюють міцності і форми.

Наприклад у синиці чи зяблика гніздо розтягується, як ґумове: еластичності йому додає павутина, яка скріплює деталі. У коноплянки, щигля, лісової тинівки, дрозда пташенята самі моделюють гніздо. Як? Та просто. З часом затоптують пухку підстилку з травинок — і з'являється додатковий простір.

Цікаві метаморфози з гніздом відбуваються в орлів. Як відомо, ці птахи селяться на найвищих відрогах гір або на вершинах велетенських дерев: пташенята тут у безпеці, а орлам-батькам зручно оглядати околиці і здійматися у небо.

Тварини від А до Я

ВИДРА

Спритний маленький звір з гнучким тілом, пристосованим до плавання під водою. Лапи короткі, з перетинками. Мускулистий хвіст і шерсть, що не промокає. Видра прекрасно пірнає і добуває їжу у воді. Влаштовує нори із входом під водою у захаращених буревієм берегах річок, у надійному закутку.

ВІВЦЕБИК

Ці тварини практично не мають шансів загинути в зубах хижака. Табун вівцебиків стає колом, затуляючи телят. Найближчий вівцебик підкидає нападника рогами, а його «сусіди» затоптують ногами. Коли цю хитрість розгадали мисливці, поголів'я вівцебиків зменшилося...

ВУАЛЕХВІСТ

Піку форми і краси екзотичні риби досягають у 3-4-річному віці. Їхні плавці — справжня вуаль. Особливо ефектний роздвоєний хвостовий плавець. Чим він пишніший і довший, тим цінніший його господар — вуалехвіст. Колір типовий для золотої рибки: від яскраво-червоного до світло-кремового.

Вчені спостерігали за однією парою і зі здивуванням констатували, що за 30 років орлина «хата» розрослася до шести метрів у висоту і трьох метрів у діаметрі. Аж коли дерево почало тріщати під непосильним тягарем, орли неохоче взялися споруджувати гніздо в іншому місці.

Хто у рукавичці живе?

Про гнізда дрібних пташок — окрема мова. Тут основне завдання — сховатися самим і «хатку» замаскувати. Крихітний ремез підвішує гніздо на тонкій галузочці над водою. Самка добудовує до нього вхід-трубку — і гніздо стає схожим на рукавичку. Чорний дятел своїх пташенят з перших годин життя вчить сидіти у дуплі тихо-тихо: інакше куниця легко пролізе в чотирикутний льоток...

Спостерігаючи за винахідливими птахами, люди спробували допомогти їм гніздитися. Але успіхів досягли більш ніж скромних: хіба що навчилися приваблювати птахів у штучні гнізда. Аби їх заселили пернаті, треба врахувати всі, навіть найменші їхні звички. Мухоловка навідріз відмовляється залітати у потемнілу від часу хатинку, а варто її тільки побілити зсередини, як птаха вже в'є гніздо. Великі синиці, навпаки, люблять напівтемряву, тож доводиться скористатися темною фарбою.

«Квартирне» питання лелек теж непросто розв'язати. Адже з роками гніздо надбудовується і збільшується його вага. Зустрічалися гнізда вагою від кількох центнерів до 1-2 тонн! Через таку вагу обриваються проводи, птахи гинуть, а гнізда згорають. Потерпають і пташенята, які вчаться літати і крильми раняться до проводів під напругою. Рятівною може виявитися ідея польських природозахисників створювати металеві платформи під гнізда лелек і закріплювати їх на висоті метра над облюбованим місцем гніздівлі. Птахів це начебто влаштовує. А переселити їх у більш безпечні місця ще не вдалося.

Гніздо, якого... нема

Ще згадаю про пінгвіна, який у лютий мороз на власних лапах насиджує яйце, прикрите складкою жиру, та про самку білого крячка, яка живе в набагато сприятливіших умовах і при цьому відмовляється вити гніздо. Річ у тому, що батьківщина цієї птахи — Гавайські острови. В умовах палючих тропіків небажання вити гнізда зумовлено не лінощами, а необхідністю: яйце треба захистити від зайвого тепла. Примостити його в якійсь тріщині під дахом чи в розвилці голої гілки дерева виявляється обачніше.

Щоб вилуплене пташеня не беркицьнуло звідти, подбала природа, давши йому гострі кігтики.

Без гнізда виводять пташенят і кури-посмітюхи в далекій Австралії. Просто закопують яйця в теплий пісочок на морському узбережжі — ніби в інкубатор.

Мудра природа не втомлюється доводити, що у майстерності виживання та пристосування її перевершити майже неможливо. Тож людині залишається тільки спостерігати і старанно вчитися.

ГОЛКА

Морська мешканка, яку ще називають рибою-флейтою. Її, тоненьку і довгеньку, можна зустріти біля берегів Чорного і Азовського морів. Навіть до Балтійського моря і у Фінську затоку запливає ця моторна рибина. Недосвідчені пірнальники часто коляться об її гостренький ніс, особливо при спробі зіграти на ній якусь фантастичну музику.

ГОРОБЕЦЬ

Дуже компанійські сірі клубочки: гніздяться переважно в порожнинах дерев'яних і кам'яних будівель, мостять гнізда в купі сміття, шпаківнях, дуплах, норах, трубах, гніздах ластівок, маскуючи соломою, паклею. До середини зими горобці формують пари. Деякі доживають навіть до 13 років.

ГЮРЗА

Укус гюрзи майже такий самий токсичний, як у кобри. Її отрута руйнує еритроцити та стінки кровоносних судин, що призводить до згортання крові. Це може закінчитися смертю. Медицина виготовляє з цінного зміїного продукту протиотруту, додає її до різних препаратів, використовує у діагностиці.

КОРОЛЬ ІРЛАНДСЬКОГО ТАНЦЮ — МАЙКЛ ФЛЕТЛІ

«Танці... Звичайно, ви будете танцювати, але лише тоді, коли самі цього забажаєте, і лише ті танці, котрі підкаже вам серце...»

Айседора Дункан, 1921 рік.

Майкл Райан Флетлі народився у 1958 році в Чикаго. Його батьки-ірландці приїхали у США в 1947 році зі Слайго, так що Майкл — ірландський американець, який завжди пам'ятає і пишається своїми предками. Скажу більше: не лише пишається, але й популяризує ірландські танці у світі.

Ти вже, мабуть, здогадався, що мова нині піде про непересічну особистість, Короля ірландських танців Майкла Флетлі. Зараз він — один із найбагатших митців планети, який може поїхати, куди захоче. На його виступи збігаються тисячі фанатів, вистоюють ночами у черзі по квитки, платять чималі гроші, аби на власні очі побачити професійне чарівне шоу, насолодитись бездоганною технікою виконання.

ЯК КОРОЛЬ ТРАНШЕЇ РИВ...

Втім, слава і популярність прийшли до Майкла Флетлі не одразу. І ціну тій славі Король танцю знає, як ніхто інший. Дивовижно, але факт: Майкл почав студіювати танці лише з 11 років. Якось хлопець прийшов у танцклас і заявив про свій твердий намір бути танцюристом. На нього подивилися із неприхованою іронією і сказали: «Іди собі, хлопче! Треба було вправлятися із 5-ти років, а ти уже занадто виріс для цього...» Якби Майкл не був таким наполегливим, то хтозна — може, і досі працював би собі в якомусь американському офісі або рив траншеї... Дивно, але так воно попервах і було. «Життя — дивовижна річ: сьогодні ти риєш траншеї, а завтра тебе уже знає весь світ!» — захоплено зізнається Майкл Флетлі.

Аби заробити собі на прожиття, Майкл, будучи підлітком, не соромився навіть звичайної підсобної роботи, тому вечорами біг на танці, а вдень працював на будівництві помічником брокера і навіть рив траншеї. Великий танцюрист прославився лише у 36 років. Ніхто із шоу-менів не вірив, що можна розбагатіти лише на танцях.

LORD OF THE DANCE

Майкл Флетлі дуже любить казки і будує свої шоу саме на казкових сюжетах. А ще його виступи продумані до міліметра — починаючи із професійності і закінчуючи традиційним американським «happy end»-ом. Ось як пояснює свою позицію сам Флетлі: «Ми живемо у світі, де чимало речей мені не імпонують. Я, приміром, дуже не люблю крикливу й агресивну музику. Речам, які нас оточують, бракує майстерності, блиску і досконалості».

На репетиціях Флетлі жорсткий і вимогливий, — витискає із танцюристів усі соки та виснажується сам. Інакше й бути не може: поставивши на карту всі свої статки, гроші та роки наполегливої праці, Макйл не може втратити усе в одну мить. Щоранку танцюрист прокидається о шостій і вправляється по 3-4 години.

Те, що робить Флетлі, — прискорена версія традиційного ірландського танцю і разом з тим комбінація рухів рук та ніг, і це аж ніяк не можна однозначно назвати балетом. «Riverdance» був для Флетлі початком власних пошуків, відправною точкою того, що Король танцю намагався досягнути, здійснити і показати світові.

«Lord Of The Dance» — це танцювальне шоу, засноване на небаченій раніше майстерності виконання ірландських танців. Це — своєрідна ірландська інтерпретація одного із найвідоміших ірландських міфів. Флетлі вдалося перекласти чудові легенди на мову кельтського танцю у вишуканому сучасному стилі. Ця історія боротьби між добром та злом є аналогією любові та пристрасті до усього прекрасного. Ось чому «Lord Of The Dance» — грандіозне шоу, яке складається із 21 сцени, яскравих та дорогих костюмів, драматичної музики та сучасної піротехніки і триває півтори години.

Для того, аби перевезти сценічне устаткування для шоу, треба шість 15-метрових вантажівок. Аби змонтувати сцену — понад 10 годин і 70 робітників. Всього у шоу «Lord Of The Dance» виступає 4 різні трупи: перша гастролює у Європі, друга — у США, третя — лише в Лас-Вегасі, четверта — у Флориді.

НЕМА НІЧОГО НЕМОЖЛИВОГО!

Попри світову славу Майкл Флетлі ніколи не гне кирпу й охоче роздає автографи та фотографується зі своїми фанатами. Майкл переконаний, що справжню любов не купиш за жодні гроші. Саме любов, а не статки, спроможна дати людині найбільше щастя. І, звісно ж, родина.

Щодо родини і особистого щастя, то Флетлі просто обожнює своїх батьків і сподівається на особисте щастя у майбутньому. Справа у тім, що з 1986 до 1997 року він був одружений із візажисткою Беатою Дзіаба, але бездітний шлюб потерпів фіаско. У червні 2002 року Майкл заручився із колишньою манекенницею Лайзою Мерфі — уродженкою Дубліна.

НАЙЦІКАВІШЕ ПРО КОРОЛЯ ІРЛАНДСЬКИХ ТАНЦІВ

- Майкл — гравець високого класу із шахів, а також чудовий флейтист (у 1975 році він здобув Першість Ірландії).
- У 1975 році 17-річний Майкл став першим американцем, який виграв «Irish World Championship» — престижне змагання виконавців ірландських танців у Дубліні.
- Наступного року Флетлі переміг у любительському турнірі з боксу «Золоті рукавиці», який відбувся у штаті Іллінойс, США.
- У 1984 році танцюриста прийняли у склад ірландської танцювальної групи «The Chieftains» («Вожаки»).
- У 1991 році Національне Географічне Товариство присвоїло Майклу Флетлі титул «Живий Скарб».
- 16 квітня 1994 року на конкурсі Євробачення, який проходив у Дубліні, Майкл здобув блискучу перемогу.
- Наприкінці 1994 року в Дубліні стартувало шоу «Riverdance», де Флетлі виконував leading part.
- 28 липня 1996 року жителі Дубліна вперше побачили шоу Флетлі «Lord Of The Dance».
- У 1997 році трупа «Lord Of The Dance» виступила на церемонії вручення премії «Оскар». Зал скандував стоячи. Журнал «Есквайр» (США) назвав лідера цього шоу «Унікальною людиною року». А ще цього ж таки року журнал «Піпл» визнав Майкла Флетлі одним із 50-ти найгарніших людей світу.
- Відеозапис «Lord Of The Dance» розтиражований у кількості 3 мільйони примірників.
- Король танців здобув титул «Національне досягнення США» від Рональда Рейгана, тодішнього Президента США.
- Американська Національна Академія належно оцінила Флетлі за вклад у мистецтво і визнала його найкращим виконавцем танцю в США, а також присудила нагороду «Майстер танцю».
- На кожному шоу Флетлі залишає у залі одне місце порожнє — як данину пам'яті про свою бабусю Анну Ланніган Райан, котра благословила Майкла на те, щоб він присвятив своє життя танцювальній кар'єрі.
- У 1998 році відбулась прем'єра грандіозного за своїм розмахом шоу «Feet Of Flames», де було об'єднано дві трупи шоу «Lord Of The Dance». Сталось це у мальовничому зеленому лондонському Гайд Парку перед 25-тисячною публікою!
- У грудні 1998 року Флетлі урочисто проголосив, що тимчасово залишає сцену.
- У 1999 році Флетлі створив новий варіант «Feet Of Flames», котрий вперше виступив 3 березня 2000 року в Німеччині. Шоу успішно прогастролювало більш як у 100 містах і 10 країнах протягом року.
- Заснувавши компанію «Unicorn Entertainments Ltd», Флетлі закріпив за собою права і повний контроль над «Lord Of The Dance».
- Ноги Майкла Флетлі застраховано на 40 мільйонів доларів.
- Зріст Короля танців — 175 см, вага — 60 кг. За один виступ він втрачає на сцені майже 5 кг, тому в день перфомансу випиває мінімум 4,5 літра води.
- У 2001 році відбувся підсумковий у танцювальній кар'єрі тур «Feet Of Flame», котрий проходив у США. Після його закінчення Флетлі офіційно заявив про те, що йде зі сцени.
- Король танцю здобув понад 120 нагород у 13 країнах світу і майже у кожному американському штаті.
- Майкл Флетлі двічі потрапив до Книги рекордів Гіннесса як найшвидший виконавець чечітки: вперше за те, що зумів зробити 28 танцювальних па за секунду (1989), вдруге — за 35 танцювальних па за секунду (1998).
- За даними журналу «Форбс», Король танцю заробляє понад 50 мільйонів доларів США на рік. Це — чистий прибуток, який залишається після оплати всіх податків.
- Флетлі колекціонує машини: «Ferrari GTS», «Aston Martin DB 7», «Rolls Royse Silver Seraph», але улюбленою залишається «Morris Minor».
- Майкл також колекціонує нерухомість. У нього є особняк Кастлхайд, будинок у Лондоні та літня резиденція в Малібу.
- Флетлі вболіває за перегони «Формули-1» і команду «Ferrari».
- У Майкла Флетлі є плани щодо популяризації ірландського танцю у світі — колись Король танцю збудує в Лас-Вегасі казино в ірландському стилі.
- Королю танців присвячено понад 400 веб-сайтів.
- Улюблене кредо Майкла Флетлі: «Ніколи не здавайся!»

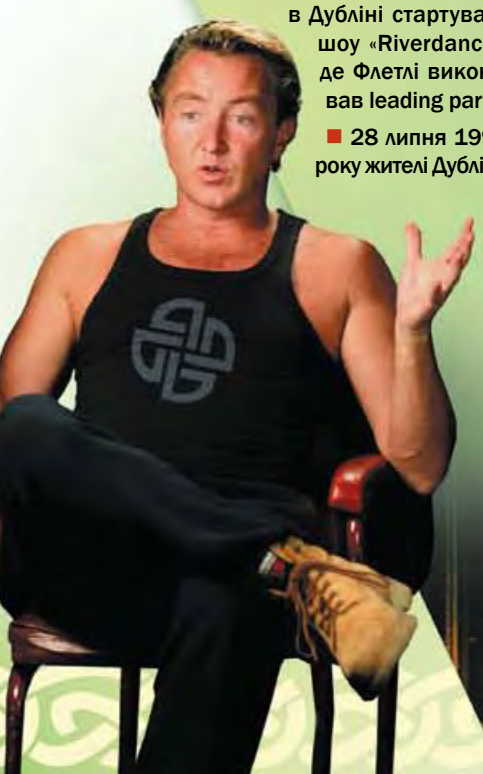

Поки жертва не воскресла...

Завинив — зізнайся чесно.

Вуду, зомбі, мумії, примари... Не знаю, як тобі, а мені (полтергейстові, між іншим, зі стажем не один десяток років!) лише одного цього переліку досить, щоб на душі стало тоскно і захотілося кудись подалі від пірамід та старовинних англійських замків. Тільки це я тобі по секрету, тож ти нікому нічичирк. Бо як узнають гноми з ельфами — засміють. Де це бачено, щоб я, найстарший у Класі дитячий страхач, чогось та й боявся. А полякати когось я таки люблю. От і тебе зараз полякаю...

Було б і шито й крито, якби не підлі плити...

Життя — дуже дивна штука, а що вже у ньому загадок і таємниць!.. І у ньому подеколи такі дива трапляються, що не одному волосся сторч на голові ставало. Ось узяти хоча б випадок, який описав англійський науковець Джеймс Джордж Фрейзер (1854-1941), автор «Золотої гілки», дванадцятитомного дослідження вірувань первісних народів. Діло було на острові Луто, що в архіпелазі Тонга в Полінезії. Якось під покровом ночі на легенькому катамарані заплив сюди один тубілець із сусіднього острова. Намір візиту був найганебніший: поки ніхто не бачить, пограбувати святилище бога моря Тааро. Зловмисник навіть амулетами розжився у знайомих чаклунів — щоб убезпечити себе від несподіванок...

А вранці його знайшли біля храму. Мертвим. Навколо шиї невдачливого злодія міцно зімкнулися пальці мумії давно покійного вождя, котрий постав з могили, що була неподалік від храму. Вочевидь, ота мумія і порішила горе-лиходія.

Та Фрейзер вирішив інакше. Він припустив, що злочинця покарали цілком земні служники храму, а потім поклали коло нього рештки вождя — щоб імітувати оживлення мумії та застерегти інших від подібних дурощів. Коли він це сказав, тубільці взяли та й повели його до того місця, де було поховання вождя. І що?

Величезна монолітна кам'яна плита, котра вкривала поховання, була зсунута набік, а під нею сяяла пусткою порожня поховальна камера. До речі сказати, буквально за пару днів до пригоди містер Фрейзер оглядав це святилище — і камінь спокійно покоївся на місці. Важив він дві тонни, то і зсунути його з місця людині було не так вже й просто. Якщо взагалі можливо.

У тубільців тих навіть легенда була, котра розповідала, що колись давно плиту цю привезли сюди морем на величезному плоту з іншого острова. Привезти її привезли, а щоб підняти на могилу, довелося скликати на підмогу ще й мешканців сусідніх островів. Отака була плита. Як був витесаний моноліт людьми, котрі не знали навіть, що таке метал, Фрейзер і взагалі не міг собі уявити.

Отже, картина злочину була зрозуміла (принаймні для тубільців), тож тіло винного жбурнули в океан, де завжди повно вічно голодних акул. Прах вождя після всіх належних почестей був повернутий на місце. Могилу, як вимагали тамтешні звичаї, закрили пальмовими стовбурами та прикидали шаром листя. А от кам'яну плиту покласти на місце тубільцям таки не вдалося — надто вже важка для них.

Білошкірий чародій: стисла хроніка подій

Років 35-40 тому десь у нетрях Східної Африки виконував свою християнську місію англієць Артур Ньюмен. Він спокійно жив у глухому невеличкому селі, навертав до віри африканців, допомагав порадою та ділився медикаментами з похідної аптечки.

Допомагав йому тубілець-масай, котрий колись служив у армії. Він був йому і за слугу, і за кухаря, і за паламаря, і за перекладача. Він знав суахілі — мову міжплемінного спілкування — та ще парочку місцевих діалектів, але як звучали в його перекладі проповіді пастора Артура, тільки Богові відомо.

Так чи інакше, а в очах неофітів пастор Артур поставав майже таким самим чаклуном, як і їхні власні. І вони не мали нічого проти. Мабуть, думали: «Один чаклун — це добре, а два — таки краще!»

І от одного разу сільський чаклун запросив священика взяти участь у якомусь обряді, що мав відбутися на могилі племінного вождя, похованого кілька років тому. Загинув вождь нібито на полюванні, але з'явилися підозри, що лев'ячі кігті та зуби тут ні при чому, а на той світ його спровадили одноплемінники.

Місіонер хотів спочатку відмовитися, але чаклун був невблаганний. Присутність білого чоловіка, казав він — а на додачу ще й могутнього знахаря та цілителя! — просто необхідна, щоб обряд мав більшу силу. Тож довелося пастору Артуру погодитися. Та, зрештою, і професійний інтерес мав місце, адже він збирався після повернення до Англії написати велику релігійну працю. Дочекавшись нової повні, місіонер, його слуга, чаклун, кількадесят родичів вождя та учасників отого фатального полювання подалися до того місця, де ховали племінних вождів. Останки померлих покоїлися на високих помостах, щоб до них не дісталися звірі.

Усі учасники цієї моторошної церемонії зібралися навколо могили-помосту. Чаклун розклав невеличке вогнище, накидав у нього пахучих трав та виконав перед ним ритуальний танок. Після цього він узявся промовляти тужливим голосом якісь нікому не зрозумілі за-

клинання.
Поки він займався чаруванням, інші робили драбину з жердин та ліан.
Коли драбина була готова, чаклун звернувся до мисливців, котрі були на тому фатальному полюванні, та зажадав, щоб усі по черзі залазили по драбині до помосту і клали на нього руки.
Мисливці обурено загуділи — де таке чувано! Та родичі загиблого зімкнулися навколо них тісненьким колом — і вони чемно вишикувалися біля драбини.
Перший мисливець повільно піднявся до помосту, поклав на нього руки, потримав та й зліз назад, радий-радісінький, що з ним нічого не сталося. Після нього поліз другий. Потім третій... І тут від помосту почувся його несамовитий зойк. Він верещав як навіжений, трусився, наче його било струмом, і явно намагався від чогось звільнитися.
Але від чого?..

«Невже там капкан?» — здивувався отець Артур. Та щойно він подумав це, як третій мисливець гупнув долі, впавши горілиць. І тут усі побачили, що його зап'ястки міцно стиснуті напівзітлілими руками трупа-мумії, що відірвалися від тіла.
Кілька воїнів підскочили до мисливця, приставили списи до його грудей, і той, стогнучи, зізнався у злочині й назвав ще двох співучасників. Розправа була блискавичною: всіх трьох негайно прохромили довгі списи.

Коли все було позаду, чаклун, не без труднощів, розтиснув мерцеві пальці та повернув мертві руки на поміст. Драбину порубали на шматки. Після танців та заклинань чаклун дозволив покинути місце зловісного ритуалу. А тіла страчених узяли за ноги й потягли за собою, щоб залишити на узліссі для гієн.
Коли чаклун наступного дня відвідав пастора Артура, обличчя його аж сяяло від радості. Не кожен день тобі вдається все розіграти як по нотах і вивести злочинців на чисту воду. Він гаряче дякував священику за допомогу, переконуючи, що саме присутність «блідолицього чаклуна» допомогла викрити лиходіїв.
Отець Артур став розпитувати, як йому це вдалося. І перекладач перетлумачив пастору слова чаклуна про якусь особливу силу, що протистоїть злу і може оживити покійника, якщо до неї догукатися.
Подібних випадків у світі чимало, ними рясніють буквально всі куточки нашої Землі. І мабуть, правий був чаклун: наближення зла, котре замислювали лиходії, пробуджувало якісь інші сили, збагнути які нам зараз не під силу. Можливо, вступали в дію елементи якихось надтонких утворень, котрі все ще зберігалися біля покійного і виявляли себе через ті чи інші рухи. Необхідність протистояти злу пробуджувала з небуття сили, які діяли цілеспрямовано, а збоку, непосвяченим, здавалося, що мертве тіло рухається саме по собі.
Та це все тільки припущення. Учені, які стикаються з подібними явищами, тлумачать їх по-різному, але пояснити, як і перше, не можуть. Хто знає, може, це зробить наука завтрашнього дня.

Марк Твен

На шкільному пагорбі

Одного морозного зимового ранку гуртик хлопців і дівчат із селища Пітсбург повільно підіймався вгору довгим пагорбом, на вершині котрого стояла школа. Лютий, холодний вітер налягав то з одного, то з іншого боку, заважав іти, а скута кригою й занесена снігом земля була поганою опорою. То тут, то там який-небудь хлопчисько, майже діставшись до вершини, раптом перечіпався, падав на спину і скочувався вниз услід за своїми санками, а школярі весело плескали в долоні.

Сід Сойєр, зразковий хлопчик, жодного разу не послизнувся і не впав. Санок він із собою не брав, дорогу вибирав обережно і до школи дійшов без пригод. Том Сойєр, хоч був із санчатами, теж дійшов до школи без пригод, бо поряд з ним був надійний Гек Фінн, котрий у школі ще не вчився, а приходив просто так. Генрі Баском, підступний хлопчисько, син багатого работоргівця, теж дістався благополучно. Цьогоріч він був верховодою у класі, й слабкі та боязливі однокласники запобігали перед ним.

Дійшовши до школи, дівчата позаходили всередину, а хлопці з'юрмились на вулиці з підвітряного боку. І тут вони помітили, що між ними з'явився новенький. На вигляд незнайомець мав років п'ятнадцять, одягнутий був скромно, але зі смаком. Обличчя його було привітне і привабливе, очі — блакитні, глибокі, і від нього так і віяло шляхетністю та добротою.

— Ти хто такий? — запитав Генрі Баском.

Незнайомець повільно похитав головою: не розумію, мовляв.

— Ти що, глухий? Ану відповідай!

Незнайомець знову похитав головою.

— Відповідай! Бо як дам зараз!..

— Баскоме, це нечесно, — втрутився Том Сойєр. — Давай за правилами... Поклади собі що-небудь на плече, а він зіб'є.

Баском поклав на плече льодинку і сказав:

— Ану збий!

Том знаками пояснив новенькому, чого від нього хочуть, той усміхнувся, доторкнувся до льодинки пальцем. Ту ж мить Баском замахнувся, поцілюючи в обличчя, та промахнувся, втратив рівновагу і покотився по горі під хлопчачий регіт та улюлюкання.

Залунав дзвоник, і всі побігли до класу. Побачивши незнайомця, Арчибальд Фергюсон, старий учитель, сказав:

— Новий учень? Як тебе звати?

Незнайомець піднявся, вклонився і сказав:

— Пардон, мосьє, же не компренд па.

Фергюсон здивовано поглянув на новенького і сказав французькою:

— О, давненько я не чув французької. Ласкаво просимо! А англійською ти не розумієш?

— Анітрохи, сір.

— Що ж, доведеться навчитися. Ти весь час ходитимеш до школи?

— Якщо дозволите, сір.

— Що ж, тоді займися англійською. Візьми цей англо-французький словник і ознайомся з ним.

Хлопець узяв словник і став швидко, сторінка за сторінкою, його гортати. Він не затримувався на рядках, а просто пробігав очима по сторінці та брався за наступну. Через двадцять хвилин хлопець закрив книжку.

— Тобі, я бачу, не цікаво? — розчаровано мовив Фергюсон.

— О, сір, навпаки! Тепер я знаю вашу мову.

— Так? То скільки слів ти вивчив?!

— Усі, сір.

— Але ж тут шістсот сорок п'ять сторінок!.. Дві секунди на сторінку? Ану дай книгу і повторюй напам'ять!

І тут із хлопчачих вуст ринули слова — тлумачення, приклади — все! Наставник і учні сиділи, зачаровано мовчали.

— Та ти просто диво!.. — вигукнув Фергюсон. — Що ж, берися за латину, грецьку й математику. Ось тобі книги.

Новенький узяв книжку і став гортати, ніби просто рахував сторінки. Клас зловтішно позирав на Генрі Баскома: досі він був єдиним у школі учнем, який знав латину.

Через півгодини новенький відклав убік латину, потім грецьку, а там і математику. Фергюсон вирішив перевірити, як він засвоїв математику.

— От сторінка з колонками цифр. Треба знайти їхню суму.

Новенький лише глянув на аркуш — і назвав суму.

— Дивовижно! — похвалив учитель, спохватився, що уроки давно закінчилися, і став прощатися з дітьми.
— Як тебе звати, малий чародію, і де живеш? — запитав він наостанок.
— Кварант-квотре, сер. Сорок Четвертий. А спинився я в містера Хочкінса.

• • •

Після уроків дівчата розбіглися по домах розповідати про дива, а хлопці зібралися біля школи. Генрі Баском стояв осторонь під ґанком. А у приміщенні Том Сойєр напучував новачка:
— Стережися Баскома... Він — наш верховода, і щоб надалі ним лишатися, він має тебе відлупцювати.
Вони вийшли на вулицю. Баском хотів підставити підніжку новачкові, та схибив і кубцем покотився по снігу. Всі нишком засміялися, а Баском підвівся і заволав:
— До бою!..
Сорок Четвертий підняв кулаки, тримаючи оборону, а Баском кружляв навколо нього. На мить він послабив увагу, Генрі негайно скористався цим і сильно вдарив. Та той ледь помітно ухилився, і Баском, утративши рівновагу, розпластався по землі.
— Може, досить? — нарешті сказав новачок. — Облишмо цю справу, га?..
— Ти не підеш звідси, поки не з'ясується, хто буде верховодою! — сказав Генрі.
— Та й так усе ясно. Ти мене не побив, а я тебе бити не хочу.
— Ха!.. Добряк який!..
І вже новачок став завдавати ударів. Глядачі шаленіли, розуміючи, що їхньому гнобителю кінець, і кричали:
— Дай йому, дай! Так, так!..

І тільки коли в Баскома зовсім не лишилося сил, він сказав:
— Здаюся, ти вожак!

• • •

А ввечері у Хочкінсів збиралися бажаючі побачити диво-хлопця. Енні Флемінг, племінниця Хочкінсів, одним вухом слухала тітку Рашель, яка розповідала всякі дива про свого постояльця, а другим прислухалася, чи не стукне хвіртка. Згодом вона кудись вийшла, та дуже скоро повернулася схвильована.
— Він приходив і знов кудись пішов. Одіж його у кімнаті.
І справді, у хлопцевій кімнаті на ліжку лежало пальто. Місіс Хочкінс підчепила його за рукав, і з кишень ринув потік золотих, срібних монет.
— Кинь пальто на місце! — закричав чоловік, вирвав одежину з рук і жбурнув на постіль. — А якби він раптом повернувся і застав нас тут? — кричав він. — Ану скоренько позбирайте гроші та йдіть по домівках...

• • •

Настав вечір. Повалив сніг. Він опускався тихо-тихо, лягаючи на тротуар якось надміру м'яко, рівно і був якийсь незвичний — немов алмазний порошок. Здійнявся вітер. Ніхто не помітив, як повернувся Сорок Четвертий. Тоді Хочкінс на радощах витяг пляшку віскі, яку тримав про запас, зварив пунш і розлив у келихи. Він дістав пару люльок та подав одну хлопцеві.
— Що там усередині? — запитав той.
— Тютюн, звичайно.
— А-а, знаю. Читав.
— Люди добрі, він читав! Де ж ти жив досі?
— На небі.
Містерові Хочкінсу з однієї руки випала люлька, з другої — келих. Він оторопів. Трохи оговтавшись, він мовив:
— А чи не розповів би ти мені про себе хоч трохи?..

• • •

— ...Я народився, коли на Землі ще не було Адама...
— Що?!
— За нашим літочисленням, один наш день — це ваша тисяча років. За нашими мірками мені зараз п'ятнадцять років, а за вашими — майже п'ять мільйонів.
Хочкінса наче громом ударило.
— Так-от, тиждень тому я жив на небі. Тобто я й раніше там жив, але лише тиждень тому побачив вашу землю — і опинився тут...

• • •

Наступного ранку, коли вщух вітер та розійшлися хмари в небі, прибульця в домі вже не було.

Хмарка ефірна по хаті літала...

Ефірні олії стали дуже популярними у наш час. Їх можна купити у звичайних або спеціалізованих аптеках. Втім, не всі й досі знають, що воно таке — ефірні олії, для чого вони і який ефект мають. А все ж поважні косметичні компанії активно застосовують їх у роботі.

Із серця квітки

Ароматичні, або ефірні, олії — концентровані запахи рослин. І хоч їх називають оліями, однак ні жиру, ні олії в них немає. Ефірні олії — леткі види вуглеводню, молекули яких такі маленькі, що можуть швидко випаровуватись і проникати крізь шкіру. Їх випарюють із трав, квітів, фруктів і деревини. Практично усі ефірні олії регулюють активність капілярів та відновлюють роботу судин, є чудовими антидепресантами і санітарами хатньої атмосфери. Під час цвітіння ефірні олії збираються у пелюстках і пилку, а взимку йдуть у корінь. Ці надзвичайні речовини не розчиняються у воді та погано змішуються зі спиртом. Найкращим розчинником для них є мигдальна або соняшникова олія. Ефірні олії додають у спеціальні аромолампи (зверху — чашечка для води, в яку крапають олію, а знизу — місце для свічечки, аби ту воду розігріти); крапають у пінки для ванни, на морську сіль; роблять інгаляції, компреси, додають до косметичних кремів. От лиш перед тим, як поширювати аромат довкола, перевір, чи немає на нього алергії.

Невидимі аромати

У давніх єгиптян ще 4000 років тому були преси для чавлення рослин, а в X ст. до н. е. араби винайшли дистиляцію... Зрештою, пахощі та ароматичні олії прийшли до нас зі Сходу разом зі спеціями та прянощами. Однак вивчати аромотерапію почали тільки у XX столітті. Природні складники здатні навіть впливати на окремі мозкові центри та викликати певні асоціації або ж скеровувати свідомість у потрібному руслі.

Природними запахами користуються тварини. Мускус — найсильніша їхня зброя. Скунс — тварина маленька, але варто йому задерти хвоста, як навіть найлютіший звір біжить, затуливши носа кошлатою лапою. Так скунс рятується від ворогів. Мускус у малих кількостях додають до парфумів, і це, кажуть, приваблює представників протилежної статі.

Ароматичний словничок

АНІС — солодкий і теплий на запах; заспокоює, дезинфікує, лікує тахікардію, покращує травлення, збуджує апетит.

АПЕЛЬСИН має тепло-солодкий запах; стабілізує настрій, лікує від депресії, знімає страхи, підвищує працездатність.

БАЗИЛІК має пряний гіркуватий запах; запобігає безсонню, лікує дихальні шляхи, артрити, риніти, допомагає при безсонні.

БЕРГАМОТ — таємничий і витончений; нормалізує секрецію сальних залоз, лікує жирну шкіру та її запалення, збуджує апетит.

ЖАСМИН — надзвичайно жіночний аромат; лікує від різного роду стресів, покращує настрій, допомагає розслабитись.

ІМБИР — запах з гірчинкою, екзотичний і пряний; рятує від апатії, лікує бронхіти й ангіну, покращує травлення.

ГІСОП — холодний, свіжий, солодкуватий; лікує шкірні захворювання, мозолі й бородавки, бронхіти і грип.

КАЯПУТ — маслянистий, свіжий на запах; гамує роздратування, лікує запалення слизових оболонок, регенерує шкіру.

КОРИЦЯ — теплий, гіркувато-солодкий аромат; чудовий антидепресант, лікує шкірні хвороби, допомагає від запаморочення.

ЛАВАНДА має холодний, свіжий, легкий запах; регенерує шкіру після опіків, лікує волосся, неврози, депресію.

ЛИМОН — холодний, свіжий, гіркуватий; засіб проти вегето-судинної дистонії. Відбілює шкіру, зміцнює нігті.

МЕЛІСА — холодний, гіркуватий запах; лікує безсоння, меланхолію, роздратування, заспокоює, розслабляє.

М'ЯТА — бадьорий, холодний і свіжий аромат; погамовує нервову перевтому, допомагає заснути, оптимізує кровообіг.

ПЕТИТ ГРЕЙН — свіжість зелених фруктів; «еліксир молодості», очищує організм від шлаків, нормалізує лімфу і кров.

РОЗМАРИН — приємний, теплий, гіркуватий аромат; зрівноважує емоції, астено-депресивні стани, очищає жирну шкіру.

САНДАЛ — витончений, туманний і терпкий; дієвий при безсонні та плаксивості, знімає занепокоєння, напругу, депресію.

ТРОЯНДА — прохолодний, солодкуватий запах; «королівська» олія, що відмолоджує шкіру та нормалізує роботу потових залоз.

ФЕНХЕЛЬ — солодкий, теплий і медовий; позбавляє страху й непевності, підвищує пружність шкіри, освіжає колір обличчя.

ЧАЙНЕ ДЕРЕВО — терпко-гіркуватий, вишукано-тяжкий запах; універсальна олія і найкращий антисептик, стимулює імунну систему.

ЧЕБРЕЦЬ — олійно-спиртовий, терпкий аромат; лікує втому, гнійнички та інші види шкірних захворювань, допомагає при астмі.

ЯЛІВЕЦЬ — смолянистий, терпкий. Тонізує нервову систему, лікує запалення шкіри, виводить з організму токсини.

Я хотіла чхати на твої квіти!!!

Був у житті моєї подруги такий випадок: сподобався їй один хлопець, на побачення її запросив. І, звісно, прийшов із розкішним букетом квітів, тицьнув його просто під ніс. А вона як розпчихалась! Бідолаха не знав, що й робити. Очі їй сльозяться, носовичок хоч викручуй...

— У мене алергія на ці квіти! — ледь видусила з себе.

— Попереджати треба! — бовкнув ображений залицяльник, — я б краще шоколадку купив...

Алергія... Що воно таке? Аби не виглядати абсолютною неотесою і не розпитувати друзів, вирішила я самоосвітою зайнятись — пішла у бібліотеку. Ось що цікавого я там знайшла...

Алергія — «хвороба цивілізації», підвищена або перебільшена чутливість організму до алергенів, тобто речей, котрі ту алергію викликають. А це може бути і пил, і квіти, і сіно, і хутро, і пральні порошки... Із грецької слово «алергія» дослівно: «allos» — інший, «ergon» — дія. Вперше цей термін увів австрійський педіатр К. Пірке у 1906 році.

Про алергію говорять тоді, коли у дію вступає імунна система, і організм бурхливо реагує на подразник: починає «верещати» про те, що не сприймає цілком, здавалося би, безпечних речовин. Інакше кажучи, алергія — це гіперчутливість, яка з'являється тоді, коли поблизу небезпечний подразник. Як тільки організм вперше «закапризує» на якийсь подразник, імунітет одразу ж запам'ятає кривдника і щоразу його розпізнаватиме. Інакше кажучи, алергія схожа на безпричинний страх імунної системи.

Гадаєш, що алергія — суто медична проблема? А от і ні — є тут і психологічний бік справи. Будь-яка хвороба має психологічне коріння. Нервова, імунна й ендокринна системи людини тісно пов'язані між собою. Вони співпрацюють, перекладаючи наші думки на фізіологічні реакції. От, приміром, ти чогось перелякався — і серце одразу ж калатає, як несамовите. (Туди потрапляє чимало адреналіну, який і помпує у серце крові більше, аніж звично).

А коли одержав класну оцінку чи сам з'їв половину торта — хочеться стрибати, усіх цілувати, говорити компліменти (так-так, гормони радості не дрімають)!!!

У «нормі» наш імунітет повинен нападати лише на ворогів організму — всілякі там віруси, бактерії, ракові клітини. Та коли робота імунної системи порушена, вона починає гостро реагувати і на цілком безпечних «ворогів». От і з'являється реакція то на квітковий пилок, то на спеції, то на побутову хімію. А однією із причин послаблення імунітету людей є забруднене довкілля. І, звісно, виснаження організму. Частіше хворіють на алергію люди зі слабкою нервовою системою, із загостреною чутливістю. Втім, їхню хворобу можна вилікувати, і цим займаються не тільки алергологи, але й психологи. А вже коли несила терпіти так звану «сезонну» алергію, то на допомогу завжди приходять ліки. Доводиться їх вживати, поки цвіте якась квітка чи літає тополиний пух. При тім, алергія може протікати легко або дуже важко — усе залежить від організму та міцності імунної системи.

Учені дослідили, що останнім часом алергія вражає від 20 до 40 відсотків населення планети. Але ж люди самі винні в тому, що їхній імунітет стає таким вразливим — природа просто не витримує такого знущання от і «віддячує» усім. Людство пливе в одному човні, тому й відповідати за вчинки доведеться усім...

Тож перш ніж дарувати комусь квіти чи кошеня, запитай, чи немає в людини алергії на ці речі...

Ознаки алергії

- **ЧХАННЯ**, причому злісне, постійне і гучне.
- **ЗАКЛАДЕНИЙ НІС І НЕЖИТЬ** — та такий, що не встигаєш витирати носа.
- **ПОЧЕРВОНІННЯ І СВЕРБІЖ ОЧЕЙ** — не переплутай із кон'юнктивітом — запаленням повік. Та зовні виглядає так само: підпухлі повіки, безпричинні сльози.
- **ВИСИПКА НА ШКІРІ** — хочеться чухатись то тут, то там.
- **ЗАДИШКА** — близька до бронхіальної астми.

У деякому панстві, у рослинному царстві...

Уяви собі таку ситуацію: ти заходиш у ботанічний музей. Спокійнісінько блукаєш собі між стендами, розглядаєш всілякі квітки, точки, корінці, гербарії рослин. І раптом чуєш гучні постріли. Бах-бах! На підлогу сиплються уламки розбитої вітрини, зойкають відвідувачі і мчать до виходу... Ще постріли. Ще! Як ти поведешся? Либонь, разом з усіма перелякано тікатимеш геть, переконаний, що до музею увірвався озброєний бандит. Ха-ха! Не було ніякого бандита. А такий випадок дійсно стався в одному з ботанічних музеїв. Тільки потім з'ясувалося, що переполох вчинив один із експонатів — плоди дерев, що латиною називаються гура крепітанс. Вони «стріляють» своїм насінням, коли висихають. Розкривалися плоди з такою силою, що насіння трощило скло. Мудра матінка-природа не дарма нагородила цю рослину здатністю розкидати далеко навколо себе насіння. Адже якби воно падало поряд з деревом, то молоді пагони потім боролися б за місце під сонцем зі своїми родичами. Ось так. І це ще не найбільша дивовижа у рослинному царстві.

«Зелені вояки»

Взагалі-то, «зелена артилерія» — не така вже й рідкість. Згадай, як у сухі спекотні дні наприкінці літа стріляє жовта акація. Дозрілі і висохлі стручки раптом розкриваються, розкидаючи довкола насіння. Ніби старовинна праща, діє механізм розмноження лугової герані. Її плід складається з п'яти дольок-плодолистиків. Біля основи кожної всередині лежить насінина. Коли плід всихає, оболонка ділиться на п'ять дольок, при чому кожна з них відскакує. Насіння вилітає з плодів, описуючи широку дугу.

А ось ще рослина-артилерист. Варто лише торкнутися її плоду, як відбувається миттєва метаморфоза: продовгуватий плід розпадається на довгі стрічки, які одразу ж скручуються, розкидаючи довкола насіння. Звуть цю рослину розрив-трава.

Якщо говорити про «найвойовничіше» зілля, то у нашій країні першість належить «шаленим огіркам». У дикому стані вони зустрічаються у Криму. І листя, і квіти, та й сам плід у них такий, як у звичайних огірків. Відрізняються вони лише ворсинками, що покривають поверхню плодів. А «шаленіють», коли повністю дозрівають. Стається це несподівано і може не на жарт перелякати очевидця таких подій. Як тобі така картина: огірок з вибухом відривається від плодоніжки, підскакує, крутиться дзигою, а з дірки, де щойно була ніжка плода, в усі боки на 6-7 метрів б'є струмінь липкого соку, змішаного з насінням. Вражаюче? Справа у тому, що поки шалений огірок дозріває, у ньому накопичуються гази. До моменту дозрівання тиск у порожнині плоду сягає трьох атмосфер!

Мелодії тропіків

Ну, якщо часом дивують рослини, які зростають навколо нас, то ще більші сюрпризи може піднести людині зелений світ, виплеканий під сонцем тропіків.

Знаменитий природодослідник Гумбольт, який побував у басейні Амазонки, пише про оглушливий тріск, що порушує нічну тишу. Ботаніки намагалися встановити причину цих звуків, які можна порівняти з пострілом гармат. Дехто пояснює гучний тріск раптовим розривом тканин у деревних стовбурах. Зовнішні шари деревини під дією підвищеного тепла і вологи починають рости такими темпами, що інші тканини дерева за ними не встигають. Деревина тріскається зі звуками, схожими на стрілянину.

Один гонконгський старожил розповідав про свою поїздку вгору по річці Янцзи, в краї бамбукових лісів. Він поселився в готелі, що стояв серед гаю гігантського бамбука. Перед світанком прокинувся, розбуджений жахливим виском, плачем і кволим стогоном, що долинав з гаю. Переляканий чолов'яга розбудив свого супутника. Той спокійно пояснив йому, що ці звуки лунають від молодого пагіння бамбука, яке, зростаючи, пробиває собі шлях крізь настил листя. Теплими вологими ранками бамбук росте з надзвичайною швидкістю, і тертя породжує ці моторошні звуки.

Пелюстки-пастки

Довгий час про рослин-хижаків вигадували казна-які байки. Газети повідомляли про пелюстки велетенських смертоносних квіток, які заковтували людей. Фантастичними повідомленнями рясніли тодішні газети. Поки Мадагаскар, Філіппіни та деякі

інші землі залишалися невивченими, ніхто не міг звинуватити оповідача у брехні. Крім того, вигадки підкріплювалися цілком реальними фактами. Адже деякі рослини справді живляться комахами та іншими дрібними живими істотами. Найбільшими з цих «мухоловок» є дзбанолисті острова Борнео. Їхнє листя містить рідину, яка приваблює жертву. Бідолашна комаха тоне у ній, а тоді перетравлюється. Та найкрупніші глечики бувають завдовжки не більше 60 см і ростуть не на деревах, а на ліанах.

Отже, ми з'ясували, що рослини-хижаки існують. Проте харчуються вони не людьми, а дрібними комахами. Приміром, поширена на заболочених луках і торф'яних болотах росичка має на своїх листках щупальця, на кінцях яких є залози. Краплинка слизу, що виділяє залоза, така клейка, що до неї прилипають всілякі мушки. Намагаючись вирватися, комахи викликають механічне подразнення листка: до прилиплої істоти починають приставати й інші щупальця, край листка загортається. А в одного виду росички листок взагалі скручується довкола здобичі.

Крім росички, у нас водиться «м'ясоїд» — пухирник звичайний. Він плаває (без коріння) у річках, ставках та озерах. На ньому цвітуть непривабливі жовті квіточки. А на листі багато пухирців-пасток, у кожному з них отвір, прикритий «дверцятами», що відчиняються всередину пухирця. Як тільки маленька водяна тваринка — пуголовок, рачок — торкнеться «дверцят», вони відчиняються, пухирець хапає жертву і «ковтає».

Цікавіші і значно більші вампіри рослинного царства — непентеси — живуть на островах Індійського океану. Їх легко помітити через химерні глечички незвичайної краси, розміщені на рослині, яка обвивається довкола дерева. Ці глечики і є пастками для комах. За своїм яскравим забарвленням вони нагадують квіти до тридцяти сантиметрів заввишки і до двадцяти сантиметрів завширшки. Над кожним глечиком видно краєчок листка у вигляді парасольки.

Комах приваблюють яскраві квіти, на яких вони знаходять солодкий нектар і пилок. Летить комашня і до глечиків-комахоїдів, сідає на краєчок і не помиляється — там удосталь нектару. Повзає комашка по солодкому краю. А середина глечика виблискує восковим нальотом, таким гладеньким і ковзким, що втриматися на ньому неможливо. І бідолаха не втримується і падає. А глечик вже готовий споживати жертву — він до половини заповнений рідиною, у котрій є сік, що швидко розчиняє здобич. Бачиш таке пристосування — і віри не ймеш: якою ж винахідливою буває природа!

Не торкайсь, бо вкушу!

Багато у світі й інших видів рослин-хижаків. На Американському континенті можна зустріти сарраценію, листки якої теж ловлять комах. В одного з представників цього виду — дарлінгтонії — листки-пастки сягають одного метра. Це вже справжній гігант серед рослин-вампірів, але й він навіть близько не нагадує ті кровожерні дерева, про які ходять страшні легенди. Тож якщо блукатимеш десь у незнайомих дрімучих лісах, то бійся хижих тварин і отруйних плазунів, а не яскравих пелюсток. Хоча... Варто все ж тобі остерігатися пекучого дерева (це якщо тебе занесе в австралійські нетрі). Адже його молоде листя і гілочки вкриті жалкими волосками, які вприскують у шкіру мурашину кислоту. Кажуть, що це дуже боляче і біль мучить кілька днів поспіль, а то й місяць.

Ще у позаминулому столітті ботанік Ж. Арнольді вивчав рослини, що ростуть на Суматрі. Місця були недосліджені, і кожен день приносив несподіванку. Якось учений побачив, що біля коріння здоровенних дерев росла яскраво-червона велетенська квітка діаметром понад метр. Вона з'явилася просто на корені дерева. Запах квітки був неприємним. Кілька днів Арнольді спостерігав за життям рослини. На жаль, він не встиг завершити дослідження: через два тижні вчений помер від жовтої лихоманки.

Таємницю смердючої квітки розкрили згодом — це був паразит, який висмоктував соки з коріння певних порід дерев і важив до шести кілограмів. Квітку назвали рафлезія Арнольді.

Як бачиш, рослинний світ сповнений незбагненних явищ. Людство розгадало далеко не всі загадки, що приховує рослинне царство. Будь уважним, бо навколо залишилося ще стільки незвіданого. А ну ж і тобі вдасться помітити щось надзвичайне у житті рослин, які тебе оточують!

КОЗЯЧЕ МОЛОКО НА ВСІ СМАКИ

Здавна наші пращури приписували козячому молоку чудодійні властивості, завдяки яким можна було зцілитися від багатьох хвороб та відновити втрачені сили. А як бути тим, хто не любить його пити? Відповідь очевидна: сьогодні з нього можна приготувати кефір або сир.

Кефір. У домашніх умовах як закваску для його приготування використовують кефірні таблетки або готовий кефір (1 ст. л. кефіру або одну таблетку, розведену в склянці води). Молоко спочатку треба скип'ятити, потім дати йому трохи охолонути (але так, щоб залишалося теплим). Влити приготовану закваску (1-2 ст. л. на склянку молока) і залишити при кімнатній температурі на 24 години взимку або на 10-12 годин улітку.

Сир. Кип'ячене молоко, заквашене сметаною, кефіром або кисляком (1 ч. л. на склянку молока), ретельно розмішують і залишають на 10-12 годин при кімнатній температурі. Після утворення щільного блискучого згустка молоко ставлять на слабкий вогонь, після нагрівання охолоджують і відкидають готовий сир на сито або на марлю.

МАЛІЙ ГОСПОДИНЬЦІ — ПОРАДИ У СКРИНЬЦІ

- Для того, щоб свіжа капуста в салаті була м'якшою, ніжнішою, її можна ошпарити окропом або посолити і трошки поцукрувати, щоб вона пустила сік, дати їй постояти 1-2 години, потім сік віджати.
- Поки вариться рис, до нього не варто додавати цукор, бо від цього він твердне.
- Рис буде білим, якщо у воду влити небагато оцту.
- 2-3 дрібно порізані варені яйця додадуть нових смакових «ноток» вінегрету.
- Щоб дерев'яна дошка для нарізання продуктів не пахла рибою, протри її лимоном.
- За допомогою яйцерізки можна великі печериці нарізати рівними тонкими скибочками.
- Сосиски будуть смачнішими, якщо їх не варити, а обмастити гірчицею та обсмажити в олії.
- Щоб почищені яблука не потемніли до того часу, як ти кластимеш їх у пиріг, залий їх підкисленою оцтом водою.

ДУМКИ ВГОЛОС

Можна купити втіху, але не можна, на жаль, продати смуток.

Ніщо так не заважає бути природним, непідробним, як бажання ним здаватися.

Жінка була б у відчаї, якби природа створила її такою, якою робить її мода.

Мода — це те, що швидко виходить з моди.

Мода — жіночого роду, а тому у неї свої примхи.

Крик моди замовк, але ще довго звучала луна.

Короткі думки гарні тим, що вони примушують серйозного читача самого думати.

Надія — добрий сніданок, але погана вечеря.

Годинник показує час і тоді, коли на нього ніхто не дивиться.

Друзі — наче той кавун: треба перекуштувати п'ятдесят, щоб знайти одного гарного.

Поради, наче ліки: давати їх неважко, а от приймати неприємно.

«Завтра» — одне з найбільших відкриттів, що економить людську працю.

Сміх замовкає, коли не відповідає луна.

Мистецтво — це діалог, у якому співбесідник мовчить.

ЯК У СЕБЕ ЗАКОХАТИ

Весна надворі! Саме час закохуватися! Зроби перший крок назустріч. Дай своєму об'єкту симпатії відчути твою небайдужість. Найпростіше — заговори про щось буденне (яка відповідь вийшла у домашній задачі з фізики, скажімо), попроси допомогти тобі в чомусь (та з тою ж фізикою).

Вивчи напам'ять улюблену книжку або фільм твоєї пасії.

Подружися з друзями того, хто претендує на вакантне місце у твоєму серці. Більше дізнаєшся про цю людину. Якщо ж компанія кудись вирушить, можеш «випадково» опинитися поряд. Тільки не перетворюй це на переслідування.

Напиши для початку якусь цікаву sms-ку, на яку просто неможливо не відповісти, але ж не таку: «Можеш не відповідати на це sms, бо це просто хтось сів на мою мобілку...»

Придумуй святкування з найнеймовірніших приводів. Березень, лелеки прилетіли — чому не відсвяткувати це прогулянкою в парку?

Будь у курсі справ цікавої тобі людини.

Усміхайся так, як ти усміхаєшся мріям. Усмішка у відповідь — гарантована.

ГОТУЙ САНИ ВЛІТКУ, А ШУБКУ — НАВЕСНІ

Зима з морозами відступила. Шубка проситься до шафи. Але не поспішай. Ці кілька порад дозволять якнайкраще почистити, відсвіжити і зберегти її до наступного сезону.

Якщо з якихось причин не хочеш віднести її до хімчистки, можеш спробувати впоратися із цим завданням самостійно. Засалені комірці і низ рукавів стануть як нові, якщо попрацювати над ними ганчіркою, змоченою у розчині з одної склянки води, трьох чайних ложок солі та чайної ложки спирту. Хутро бобра, видри, крота протирають долонею з сухим гарячим піском. Брудний пісок струшують, а чистий — підсипають. І так роби доти, поки результат тебе не влаштує.

Шубка вже чистенька? Застібни її на всі гачки та ґудзики, поклади у кишені пакетики з препаратом від молі, загорни у чохол і повісь до шафи.

ТО ЧИЯ Ж ВОНА ШКАЛА?

На світанні науки вчені судили про температуру тіла з безпосередніх відчуттів: гаряче, тепло, холодно... І невідомо, скільки б ще так продовжувалося, якби в 1597 році Галілео Галілей не винайшов термоскоп — скляну трубку із невеликою припаяною до неї кулькою. Він трохи підігрів кульку і відкритий кінець трубки занурив у посуд з водою. З його допомогою Галілей виміряв температуру тіла. Хоч у термоскопа був один суттєвий недолік — його дані залежали від атмосферного тиску.

Приблизно в 1700 році термоскоп перевернули догори, наповнивши підфарбованим спиртом. Це і був перший термометр.

Шведський учений Карл Лінней і його не менш знаменитий співвітчизник, астроном і фізик Андерс Цельсій, продовжили справу легендарного Галілея. Кожен з них розробив свою температурну шкалу, яку все ж назвали на честь Цельсія. Він запропонував свою шкалу в 1742 році, і за 0° на ній була прийнята точка кипіння води, а за 100° — температура танення льоду. І лише згодом його співвітчизник М. Штремер «перевернув» шкалу. У книзі ж Ліннея ще раніше, у 1738 році, був поданий малюнок термометра, де 0° — це точка замерзання води, а 100° (!) — температура кипіння.

Ось і визнач тепер, чиїм ім'ям справедливо називати шкалу?

ДІТЯМ НЕ ЗАБАВКА

Як довго мучилися люди у пошуках язичка полум'я? Причому одна річ — роздобути вогонь, а інша — мати його завжди напохваті. Способів отримання мерехтливого промінчика було немало, всі вони потьмяніли перед першим придуманим сірником. Ідея застосування фосфору для отримання вогню належить французу Дерсону, який висловив її у 1816 році. Та лише в 1833 німецькому винахіднику Каммереру вдалося не тільки зробити перші сірники, але й продати. Основним матеріалом для їх виготовлення став білий фосфор — речовина надзвичайно отруйна і легкозаймиста.

У 1840-х роках австрійський професор Шретер відкрив червоний, або аморфний, фосфор, а в 1848 німець Бетгер виготовив сірники, що не містять у головках фосфору, але запалюються при терті об поверхню, вкриту ним. Ці сірники були визнані безпечними, і тому виробництво перших фосфорних сірників заборонили у всіх країнах.

Знайомі кожному з нас сірники є дерев'яними паличками, зазвичай осиковими, завдовжки від 36 до 48 мм з головками, що складаються з бертолетової солі, клею і сірки. На поверхню коробки наносять суміш з червоного фосфору, сульфіду сурми і кісткового клею.

ДО-РЕ-МІ-ФА-СОЛЬ-ЛЯ-СІ – КОТИК ЇХАВ У ТАКСІ...

Знайомі кожному назви нотної гами — від «до» до «сі» — були в XI столітті введені у вжиток монахом-бенедиктинцем Гвідо д`Ареццо. Саме він ввів систему сольмізації (систему назв музичних звуків, яку використовують для полегшення викладання співу), чотирилінійний нотний стан і скрипковий ключ. Саме слово «нота» походить від латинського «nota» — «значок», «пам'ятка». Первісно вони позначали перші склади слів молитви до Іоанна Хрестителя (за легендою покровителя співаків), в якій висловлювалося прохання про збереження сили голосу. Співаки вірили, що від читання молитви їх голоси ставатимуть дзвінкішими: «Дай нам чисті вуста, святий Іоанне, щоб ми могли всією силою свого голосу свідчити про чудеса твоїх діянь». Самий текст молитви на латині можна прочитати унизу.

Трохи згодом, у XVII столітті, перша нота «ут» змінила свою назву на більш милозвучне «до», остання ж «сі», хоча і не цілком узгоджується з першим складом імені святого, але так зручніше співати.

Щоб вказати необхідну висоту тону, Гвідо використовував ліву руку. Кінчики і суглоби кожного пальця означали при цьому певний звук. Це дозволяло йому показувати хору, які саме ноти співати.

UT queant laxis
REsonare fibris
MIra gestorum
FAmuli tuorum
SOLve polluti
LAbii reatum
Sancte Ioannes.

БАЛАКУЧИЙ ЯЩИК

Уявлення про телевізори з'явилося ще наприкінці XIX століття. Головний принцип його дії полягав у швидкому скануванні кожного елемента зображення послідовно, кадр за кадром. Але пройшло ще не одне десятиліття, перш ніж з'явився перший телевізор.

Можна сказати, що історія телебачення почалася із змагання двох інженерів. Американець шведського походження Ернст Александерсон намагався перевершити шотландця Джона Лоджі Бейрда у створенні передавача зображень. У 1925 році Бейрду вдалося одержати бажане: на екрані за допомогою порожньої коробки, в'язальних спиць, жерстянки з-під кексу, велосипедного ліхтаря і картонного диска з'являлася мерехтлива людська голова.

У 1928 році на іншому континенті Александерсон у прямому ефірі показав жителям свого кварталу людину, що палить цигарку. Вже через чотири місяці такі програми можна було дивитися чотири рази на тиждень. А 3 липня 1928 року в США за 75 доларів продали перший у світі телевізор. Ще через два місяці в ефір була випущена постановка «Посланець королеви». В 1937 році англійці створили телеприймач з електронно-променевою трубкою. Незабаром такі апарати з'явилися і в Америці.

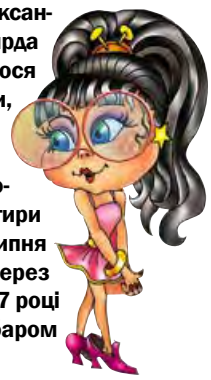

Автомобільне майбутнє

— Хлопці, я нещодавно таку новину прочитав! От скажіть, чи знаєте ви, який з автомобільних салонів найстарший?

— Напевно, Женевський.

— І я так думав. Але, виявляється, це Північноамериканський автосалон, котрий відбувається у Детройті. Він аж на цілий рік старший, адже цього року він демонстрував свої експонати уже 102-й раз. І саме він задає тон щодо автомобілів майбутнього. Можу про них розповісти докладніше...

З думкою про екологію

Виставка у Детройті — єдина у США, яка має офіційний статус Міжнародної організації автовиробників зі штаб-квартирою у Парижі. На останньому такому автошоу було представлено 55 прем'єр, які побачили 808833 відвідувачі.

Протягом останніх 11 років на автосалоні визначають автомобіль року. Позаминулого року 50 експертів назвали лауреатом японський гібрид «Toyota Pius», хоча цей економний електромобіль уже не був новинкою. Тенденцію до сенсацій було збережено, і спеціалісти на останньому автосалоні знову здивували, визнавши автомобілем року всюдихід «Ford Escape». Цим самим було продемонстровано бажання економити пальне за містом. І це основна тенденція розвитку авто майбутнього. Якщо декілька років тому автомобіль з бензиново-електричним двигуном (гібрид) був великою рідкістю та розкішшю, на них їздили лише багаті диваки або голлівудські знаменитості, то у 2004 році було продано 88 тисяч «зелених» машин, тобто таких, що мало забруднюють атмосферу. У минулому році продали уже 220 тисяч штук. Якщо ціни на пальне зберігатимуться, то у 2010 році їх буде продано понад півмільйона. Та це й не дивно, адже п'ять моделей гібридів перейшли у серійне виробництво. Над цією проблемою працюють й інші автомобільні фірми, зокрема, «Дженерал Моторс», «Крайслер», «Хонда» і «Вольво». Кожна з перерахованих компаній показала свої «зелені» новинки на американському автосалоні. Склали їм компанію також автомобілі, що працюють на водневій суміші. Та у сучасному вигляді вони ще далекі до серійного використання, вартують мільйони доларів. Але через 5-6 років дослідницьких робіт вони не поступатимуться у ціні, швидкості, запасу ходу нинішнім показникам бензинових аналогів — запевняють американські експерти.

Японська розкіш

Конструктори всюдиходу класу люкс «Infiniti Kuraza» виходили з того, що усім пасажирам автомобіля мають бути створені однакові умови. Це означає, що місця у третьому ряді мають бути такими ж комфортними, як у другому, а пасажири, що сидять у другому ряді, повинні почуватися так само зручно, як водій та пасажир, що сидять у першому ряді. Тому кожен має свої окремі двері — у концепта їх шість. А ряди сидінь розташовані так, як у кінозалі — один над другим, це відображено у формі даху, що піднімається східцями.

У розкішному салоні поєднано традиції японського дизайну з надсучасними технологіями. Сидіння зроблено з найвищими вимогами японської естетики, а форма та обшивка спинок нагадують японське кімоно — багатошарова, барвиста, з прикрасами. Тут поєднується шкіра, текстиль, шовк, немов би у японському одязі, де простий верх прикриває елеґантний, вишуканий нижній одяг. У салоні також вміло поєднано дерево, алюміній та світлу натуральну шкіру. Деякі металеві деталі вкриті золотом.

Великий монітор запрограмовано на показ пейзажів, що відповідають порам року. Звичайно, він також виконує свої прямі функції, відображаючи різноманітну дорожну інформацію.

Надчутливе авто

Концепт-кар «Senso», виготовлений швейцарською компанією «Rinspeed», що є провідним виробником синтетичних матеріалів, по праву може претендувати на звання найчутливішого авто у світі. Автомобіль відчуває стан водія за допомогою біометричних даних. При цьому він здатний впливати на водія за допомогою візуальних образів, кольорів, музики та ароматів. Як відомо, розслаблена людина, яка не хоче спати, керує автомобілем краще, а головне — безпечніше для себе та навколишніх.

Тому біометричні датчики збирають інформацію про стан водія, слідкують за тим, чи не втомився він і як керує авто, і передають це на бортовий комп'ютер. Там спеціальна програма видає команди на чотири монітори, які є перед водієм. На них можуть з'являтися як стимулюючі, так і заспокійливі зображення. Салон обклеєний плівкою, яка також здатна змінювати колір. Оптичні ефекти підсилюються відповідною музикою та запахами, які виділяються через спеціальну вбудовану систему вентиляції.

Автомобіль швидше нагадує транспортний засіб прибульців з дакелих планет. Окрім дивовижного внутрішнього світу, у нього ще й прекрасні технічні параметри. Наприклад, до 100 км/год він розганяється за 6 с, а максимальна його швидкість — 250 км/год.

Кореєць з американським обличчям

Каліфорнійський підрозділ корейської компанії «Kia» продемонстрував у Детройті всюдихід «KCD-II Mesa», у якого три ряди сидінь, дві скляні панелі на даху і велика колісна база. Екстер'єр авто досить суворий та разом з тим функціональний. Максимально збільшено об'єм салону. Розташування коліс робить «Mesa» дуже стійким на бездоріжжі. Автомобіль виглядає потужно, створює відчуття захищеності, нагадує стилізований армійський джип, який є надзручним для мандрівок. Багажник на даху зручний для перевезення лиж, дошок для сноубордингу та віндсерфінгу. Над багажником встановлено прожектор, який здатний освітлювати морські хвилі під час нічних заплив. У салоні багато різних порожнин для зберігання туристичного причандалля. Потужний двигун та повнопривідний привід дозволяють впевнено почуватися у будь-якому закутку природи.

Міцний малюк

Колись люди з сільської місцевості переїжджали у міста. Сьогодні справи виглядають абсолютно протилежно. Заможні люди поселяються за межами мегаполісів, але працюють у містах. Тому їм потрібне невелике, компактне, проте одночасно містке та потужне авто, яке впевнено почувається на перевантажених міських вулицях і здатне захистити водія у будь-якій ситуації. Саме таке завдання собі поставили конструктори, що створили «Ford Synus». До цього вони ще додали режим особливої безпеки, при якому бокові вікна та лобове скло закриваються куленепробивними жалюзями, а задня стінка суцільна. А якщо додати, що броньованими є бокові двері й дах, то це авто є досить надійним сховищем для пасажирів. Салон же зроблено максимально зручним, кермо може сховатися у передній панелі, а всі сидіння переміщаються і навіть розвертаються на 180 градусів. На задній панелі встановлено великий монітор, на якому можна дивитися фільми. Окрім цього, бортові камери можуть відображати на ньому усе, що діється назовні. При русі дисплей виконує функцію заднього виду, на нього камери передають усе, що діється позаду авто. Малюка обладнано потужним дизельним двигуном, який здатний працювати на біопаливі.

Всюдихід у квадраті

На автосалоні у Детройті «Jeep Hurricane» було представлено як найпотужніший всюдихід, що має найповніші можливості для маневру. На ньому встановлено два двигуни (один спереду, другий ззаду) потужністю по 335 к. с.

Автомобіль здатний видряпатися на такі перешкоди, про штурм яких на звичайному всюдиході водій може і не мріяти. «Ураган» (саме так перекладається його назва) здатен розігнатися до 100 км/год за 5 секунд. Паливо можна економити, використовуючи 4, 8, 12 з наявних 16 циліндрів. Окрім цього, авто має унікальну систему повороту коліс, кожне з яких може повертатися як назовні, так і в середину. При цьому є дві системи повороту коліс: одна — коли задні колеса повертаються у протилежний від передніх бік, допомагаючи проходити поворот, друга — коли усі колеса повертаються в один бік і авто рухається боком, мов великий краб.

Ось такі новинки пропонує нам найсучасніший та найостанніший автосалон світу. Звісно, описати всі представлені на виставці моделі просто неможливо. Але з останніми тенденціями автомобільної індустрії я тебе ознайомив.

Що не назва — то історія!

Ти ніколи не задумувався над тим, звідки беруться деякі назви. Ось, наприклад, чому Англію називають Туманним Альбіоном? Або чому Ямайка зветься Ямайкою? Сьогодні я пропоную твоїй увазі зібрану по краплинках інформацію про різні цікаві назви.

Каліфорнія (штат і півострів у США). Історія цієї назви загадкова, як усмішка Джоконди. Перша побіжна згадка про уявну країну Califerne, що нібито лежала по той бік Індії, де водяться грифони й амазонки, міститься в «Пісні про Роланда». Що означає саме слово, до пуття ніхто не знає й дотепер. Пізніше ця назва (уже як California) спливає наприкінці XV століття в одному страшенно популярному дамському романі. А в 1532 році експедиція Кортеса досягла західного узбережжя Америки, знайшла довгий пустельний острів, котрий лежав на захід, і назвала його Каліфорнією. Чому? І цього теж ніхто не знає.

Нью-Мексико (штат у США). В 1563 році іспанських конкістадорів облетіла сенсаційна звістка про існування «нової» Мексики, де повно легкодоступних скарбів («стара» Мексика на той час вже була безнадійно пограбована). Звістка ця не підтвердилася, зате залишилася назва штату — Нью-Мексико. Як пам'ятка про жадобу іспанських завойовників.

Вогняна Земля (острів на крайньому півдні Південної Америки). Вночі вздовж південного берега протоки можна було бачити численні вогні. Насправді це були вогні індіанців-кочівників, але Магеллан думав, що вогні мають вулканічне походження, і назвав цю землю «Tierra del Fuego» (іспанською — «Вогняна Земля»).

Арктика — із грецької «ведмежий край», «країна ведмедів». Сьогодні слово «Арктика» викликає зовсім інші асоціації, ніж «великий хижий ссавець родини ведмежих», та теплолюбним грекам, напевне, легше було пов'язати незвідані північні землі з ведмедем, ніж із морозами, до яких вони такі незвичні.

Антарктика — «земля напроти Арктики». Цю назву значно пізніше вигадали європейці, скориставшись грецькими словами «арктика» (див. вище) та префіксом «анти-» («проти-»).

Ямайка (острів і держава). На Ямайці багато річок, які беруть початок на схилах пагорбів та гір. Сама назва острова походить від спотвореного індіанського «хаймака» («острів джерел»).

Ла-Манш — французькою те саме, що англійською «the channel». А «channel» означає «протока», «канал». Хто б міг подумати, що все настільки просто!..

Туманний Альбіон. Якщо зі словом «туманний» ніяких питань не виникає (в Англії це дуже поширене атмосферне явище), то з «альбіоном» трохи складніше. Так Англію назвали через те, що у ясну погоду з французького берега Ла-Маншу можна було побачити білі крейдяні скелі біля м. Дувра. «Albus» — латиною «білий» (згадай-но слова «альбінос», «алебастр», «альбатрос»), а «albion» можна було б передати як «край білих скель».

Монтевідео (столиця Уругваю) — іспанською «я бачу гору». Слова належать Магеллану, котрий 1530 року, кинувши якір біля устя Ла-Плати, побачив гору, котра самотньо височіла над рівниною.

Душанбе — від таджицького «понеділок». А все тому, що в тому місці, де зараз стоїть столиця Таджикистану, щопонеділка проводився базар. От і вийшло місто Душанбе.

Барселона — на честь роду Барка, до якого належав Ганнібал. Саме слово «барка» означало «блискавка» (карфагеняни були семітським народом, нащадками фінікійців). Спершу місто називалося Баркілона, араби називали його Барджилона, і тепер ми знаємо його як Барселону.

Прага — на честь порога на річці Влтаві, розташованого в межах міста.

Лондон — від латинського «londinium», а те, у свою чергу, від кельтського «lond» (що означало «хоробрий чоловік», «сміливець»).

Дублін — від ірландського «dubh lynn», що можна перекласти як «чорне озеро».

Тель-Авів — у перекладі з івриту означає «весняний пагорб».

Варшава. Досі ніхто не знає, звідки це слово і що воно означає. Деякі ерудити кажуть, що в тексті Тори (єврейського священного писання) назва давнього міста Бер-Шева нерідко читається як «Бер-Шава», а тут і до Варшави рукою подати. Не таке вже й фантастичне припущення, якщо згадати, що Варшава виникла наприкінці X століття, і тоді ж у Польщі з'явилися перші євреї.

Венесуела. 1499 року іспанські конкістадори з експедиції Алонсо де Охеди з'явилися біля берегів південноамериканської країни, відкритої ще під час третього плавання Христофора Колумба. Одним з них був флорентійський мандрівник Америго Веспуччі, чиїм ім'ям пізніше назвали обидві Америки. Побачивши в лагуні Маракайбо будинки індіанців на палях, він, згадавши рідну Італію, вигукнув: «Дивіться, маленька Венеція!» (іспанською — «Venezuela»).

Бразилія — від назви породи сандалового дерева «пау-бразіл», що масово вивозилося звідти до Європи.

Болгарія — від назви тюркомовного племені болгарів, котрі ще за царя Гороха прийшли на Балкани, підкорили південнослов'янські племена й самі осіли на півострові. Та з плином часу від завойовників залишилася тільки назва, а самі вони, як кажуть антропологи, асимілювалися серед місцевого населення. Тих, кого ми зараз називаємо болгарами.

Ангола — від слова «нгола», що мовою народу амбунду означало титул тамтешнього правителя.

Венеція — від назви племені венетів.

Канада — мовою гуронів та ірокезів означає «село». 1535 року французький мореплавець Самуель Де Шамплейн висадився на березі річки Св. Лаврентія і зустрів там індіанців-ірокезів. Ірокези не знали французької, французи не знали ірокезької, а коли мореплавець жестом запитав, що це за місто, ірокези, знизивши плечима (сам, мовляв, не бачиш), відповіли: «Каната». Що й було записано до подорожнього журналу. Трохи згодом «каната» перейшло в «канаду».

Єгипет. За часів фараонів цю країну називали Кем, або Кему, що можна перекласти приблизно так: «щось чорне або почорніле після того, як було червоним; щось випалене». А слово «єгипет» придумали греки, і означало воно «таємниче, загадкове місце», «осердя таємниць».

Парагвай — від однойменної річки, що мовою індіанців гуарані означає «велика річка».

Уругвай — від річки Уругвай (що мовою тих же гуарані — «річка строкатих птахів»).

Болівія — від імені Симона Болівара, борця за незалежність цієї країни, котрий довго боровся і виборов-таки самостійне існування для себе та свого народу. І вдячні південноамериканці вирішили назвати його іменем усю країну.

Аргентина. На початку XVI століття іспанський мореплавець Хуан Діас де Соліс, плаваючи уздовж берегів Південної Америки, виявив устя великої річки, яку назвав своїм ім'ям. Через десять років угору за течією цією ж річкою плив капітан Себастьян Кабот. Він був вражений кількістю срібла, яке його матроси награбували у місцевих жителів. Кабот вирішив назвати її Ла-Платою, тобто «срібною» (іспанською «плата» — срібло). Звідси в подальшому пішла й назва всієї країни. На початку XIX століття скінчилося володарювання Іспанії, і щоб не згадувати про цей невеселий період, мешканці країни латинізували її назву. Так і виникла назва «Аргентина» (срібло латиною — «аргентум»).

Румунія — «римська», «романська». Єдина на сьогодні країна, чия назва вказує на колишню приналежність до Римської імперії та нинішню приналежність її мови до романської мовної групи.

Японія. Територію, на котрій розташована нині японська держава, відомий мандрівник Марко Поло називав словом «ципан-го», взявши, вочевидь, за основу китайське слово «жи-бень-го», що означало «східна імперія». Японці, котрі багато чого запозичили в китайців, вимовляли відповідні китайські ієрогліфи як «ніфон», а пізніше — як «ніппон». Спочатку цим словом називали вони найбільший острів, потім усю групу островів, а згодом — і всю країну. Свою державу японці називають Дай Ніппон, що в перекладі означає «країна сонця, що сходить».

Лицарі смачної архітектури

Якщо я скажу тобі, що того дня в післяобідню пору на кухню почали сходитися Класні хлопці, ти подумаєш, що стартував чемпіонат світу з футболу чи черговий тенісний турнір. А якщо додам, що дехто з них ніс пакуночок, ти хіба що запідозриш, що вони збираються на якісь посиденьки за шахівницею чи змагання з розгадування японських кросвордів затіяли. Але коли вже уточню, що діялося все це 7 березня, а пані Гані і Киці заздалегідь купили квитки в кіно на двосерійний (!) фільм, то ти нарешті здогадаєшся, що Класні хлопці затіяли підготовку до Свята весни.

Власне, на кухні не було тільки Ду-Класа (він саме вичакловував букети з бантів і блискіток, які після чарівного «Ап!» спурхували в небо метеликами) і Класного нишпорки Приходька (йому доручили «стежити за пересуванням суб'єктів Г. і К. і повідомити про їх наближення-повернення»).

Всі решта під моїм керівництвом збиралися дивувати наших ласунь. Неймовірною смакотою.

Щось із нічого

Ковба-сан відразу ж всівся на спостережний пункт на холодильнику.

— І чого взагалі з-за столу люди встають, коли в холодильнику ще стільки всього залишається?» — любить філософствувати він після ситного обіду.

Та довго вилежуватися котярі не дали. Доручили зробити переоблік у холодильнику. За хвилю спритник вже тягнув сувій списаних серветок.

— Катастрофа! Практично нічого нема. Хіба що ■ 4 варені картоплини ■ 1 варена морквина ■ 1 — апчхи! — цибулина ■ 2 варені яйця ■ 2 кормишони...

— Та не кормишони, а корнішони. Це такі мариновані маленькі огірочки, — поправив Колібрик.

— Я так і сказав, — не кліпнувши, мовив кіт і продовжив, — ■1 баночка зеленого горошку ■ маринований перець ■ пакет майонезу і ■ три, ой, ні, — вже два шматки любительської ковбаски, — він облизнувся, і з усього стало зрозуміло, що ні на грам більше ковбаски ми на кухні не знайдемо.

— Справді, не густо, — погодився Джексон.

— А хіба з нічого можна щось зробити? — з недовірою перепитав Джо.

Та не був би Немо капітаном, якби не придумав, як безболісно і професійно вивести наш кухарський корабель на правильний курс:

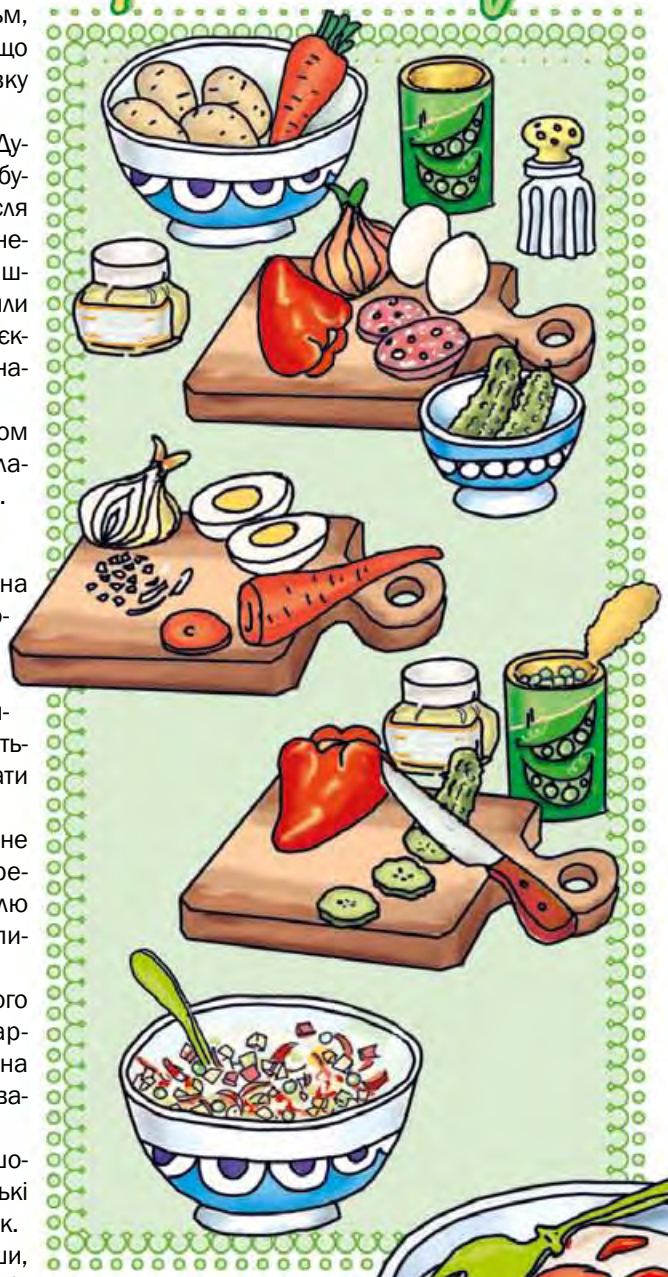

— Хлопці, та це ж справжній скарб! Тубільці острова Мумбо-Йумбо з такої кількості продуктів умудряються на весілля наготувати. Я пропоную зробити салат.

— Салат з нічого? — перепитав хтось.

— О! Так його і назвемо! Нумо до роботи! — підбадьорив капітан.

Робили так. Почищені картоплини і яйця нарізали кубиками. Горошок і дві мариновані солодкі перчини спершу відкинули на друшляк, щоб стекли, а тоді одну перчину професор Крапка акуратним «чих-чих» ножа перетворив на дрібненьку соломку. Кубиками стали ковбаса з корнішонами і цибулина. Моркву потерли на тертці з великими отворами. «Обережно, бережіть пальці, вам ще хатинку будувати», — голосом мудрої сови командував з холодильника самураєць. А потім вимішали все з майонезом, посолили до смаку і прикрасили дольками перцю та квіточками з корнішона.

І хатинка...

— Чекай-но, а про яку ти там хатинку казав, що її будувати треба? — перепитав я кота, коли «Салат з нічого» у всій красі сховався у холодильнику.

— Ну як? Ми ж маємо на свято виконати мрію пані Гані і Киці? Так? А я сам недавно чув, як пані Ганя розповідала Киці, як добре було б мати хатинку з садочком у селі. А Киця їй все підтакувала.

— Гарна мрія. Але неїстівна, — вже готовий був відмовитися від неї Немо.

— Мені здається, варто таки спробувати щось збудувати, — повернув розмову в інше русло Крапка, який останню хвилину чимось шарудів у кутку.

— З пряників чи що? — з недовірою в голосі перепитав Джо. Він ніяк не міг освоїтися на нашій кухні. І Класний професор взявся його переконувати:

— Наші дівчата стежать за фігурою і кожну калорію рахують. Обійдемося без солодкого. Зате солоний будівельний матеріал не поступається йому міцністю. Я тут дещо прихопив з дому. Крапка знову чимось зашелестів — і добув пакет солоного печива.

— Це «цеглинки»? — перепитав Колібрик. — А як вони будуть триматися одна одної?

— Розчин потрібний, як на будівництві, — несподівано підказав Джо.

— Ідея не годиться, в кухні ні грама цементу, — чесно відрапортував кіт з холодильника.

— А якщо зробити «цемент» із сиру? — запропонував раптом Джо.

— Краще з сиру і риби, — уточнив Колібрик.

Думка сподобалася. І в супермаркеті, що у сусідньому будинку, скоро стало на один сирний брикет і одну банку шпротів менше, і ще на пучок редиски і букетик салату. Джо з Колібриком поверталися на кухню з покупками.

Ми з Немо швиденько пом'яли шпроти з банки вилкою і ретельно розтерли з сиром. (За підрахунками Приходька, у кінотеатрі саме почалася друга серія).

— Такі шпроти зіпсували, тепер це справді схоже на будівельний розчин, — не міг нам пробачити Класний кіт.

— Ти просто не знаєш, яка краса і смакота одночасно з нього вийде, — заперечив я, намащуючи квадратик печива.

Коли рівним шаром печиво щільно вкрило прямокутну тацю, ми стали вкладати другий шар, розміщуючи кожну змащену «розчином» «цеглинку» на стик двох нижніх («розчином» доверху). Конструкція, споруджувана дванадцятьма руками кулінарів-архітекторів, виходила міцна і росла швидко. Перший шар, другий, третій, четвертий...

— Стіни готові, — оголосив я. — Готуймося до зведення даху.

Порадившись, вирішили на останній шар печива покласти трохи більше пасти-«розчину» і втиснути в неї по половинці товстеньких солоних паличок. Це й будуть балки перекриття. А зверху під кутом прилаштувати ще печива.

...ІЗ САДКОМ

— Всім дахам дах, — замилувався роботою Ковба-сан. — А де садок?

— Потерпи п'ять хвилин, — попросив я. — До речі, можеш понишпорити на підвіконні, де зелень після Нового року у вазони висівали. Нам потрібні кілька стеблин зеленої цибулі і петрушки.

Кіт виконав усе ретельно і навіть сам помив зелень. Джексон нарізав цибулю — так отримали траву: посипали нею намащені сирно-рибним «розчином» шматочки печива, викладені довкола будиночка. Петрушку не подрібнювали — вона перетворилася на кущики біля дому. З листя салату, який купив Джексон, зробили дерева в саду. А з редисочок Колібрик вирізав квіти.

— Таке не може не сподобатися, — погодилися хором, вгадуючи реакцію пані Гані і Киці.

— Згоден, — муркнув котяра. — Шкода тільки, що ми репетицій із підготовки до Свята весни не робили. От би я надегустував...

«Дегустатора» на половині слова обірвав дзвінок-сигнал від Приходька. За хвилину пані Ганя і Киця повернуться. Стіл швидко сервірували (серед принесеного знайшлись ще червонобокі яблука і мандаринки) і виструнчилися всі для привітань. Чом би й ні? Деколи свято може завітати ще ввечері напередодні. Аби тільки створили його люблячі руки.

ІЗ МОРЯ ЧИ СУШІ?

З'явившись у Японії сто років тому, суші скоро стали улюбленою стравою місцевих мешканців. Виготовляють їх з тонко нарізаного філе сирої (рідше копченої) риби, морепродуктів чи овочів, вареного рису, загорнутих у водорості.

Сучасний вигляд цій японській страві подарував кухар Йохі, який почав подавати сиру рибу.

З того часу відомі два стилі приготування рибного делікатесу: суміш всіх інґредієнтів у їстівній упаковці та шматочки риби на маленькому рисовому комочку, присмаченому прянощами.

Суші завжди подають попарно, їдять руками, умокнувши в соус.

ПРЯНА МРІЯ ГУРМАНА

П'ятсот літ тому в Німеччині за підробку, наприклад шафрану, продавця спецій спалювали на багатті. Нині закони стали гуманнішими, а продавці спецій хитрішими. Звідси перше правило: справжні спеції коштують дорого і продаються в упаковках відомих виробників.

Зберігати спеції можна не більше року у прохолодному і сухому місці. До того ж закритими у скляних баночках.

Жодний справжній гурман не користуватиметься готовими меленими пахучими порошками, а візьме ступку і сам все подрібнить.

Нарізати свіжі ретельно помиті овочі і трави треба на порцеляновій дощечці, яка збереже їх аромат і сік. Якщо перетримати спеції у страві, вони починають гірчити. Приготовану пряну страву треба з'їсти відразу, бо при повторному розігріванні смак вивітрюється.

Символи застілля

Їжа ніколи не була для людства лише джерелом підтримання життя фізичного тіла. У неї завше був свій символічний сенс. Розподілення кількості і якості їжі, порядок її подачі на стіл, хто має починати їсти перший — все це визначає статус людини в сім'ї чи в даному товаристві.

В Індії, наприклад, трапеза у товаристві вважалася непристойною. Кожна людина мала їсти свою їжу окремо, таємно. Реґламентувався і порядок того, в якій послідовності споживали їжу мешканці одного будинку. В «Махабхараті» написано про те, що кшатрій (людина з касти царів, воїнів та управляючих господарством) мав спершу нагодувати всіх своїх підлеглих, слуг та домашніх, і лише після цього міг їсти сам. Вважалося великим злочином дивитися на брахмана (священика) під час трапези. За це священик міг прокляти.

В країнах Середньої Азії, навпаки, вважалося обов'язковим нагодувати гостя за одним столом з господарем. Спільна трапеза символізувала товариські відносини, довіру.

В індіанців Північної Америки та й африканських племен існує звичай — так званий потлач, коли одна людина годує все селище. Той, хто влаштовує подібне свято, підвищує у такий спосіб свій соціальний статус. На особливу пошану заслуговують ті люди, котрі змогли влаштувати кілька потлачів за життя. В нашій культурі теж є сліди подібного звичаю. По-перше, це влаштування забав у студентських колах при отриманні першої стипендії чи серед тих, хто отримав першу зарплатню. А по-друге, це весілля, яке було і досі є символічною демонстрацією достатку сімей, котрі поєднали своїх дітей у шлюбі. Крім цього, воно дає змогу молодому подружжю посісти певного статусу у соціумі.

Святкові столи теж мають свої особливості. Страви на такому столі виконують роль не тільки пригощання, але є символами добробуту. Так, в Середній Азії прийнято, щоб на святковому столі стояло сорок різних страв, а оскільки різними стравами вважаються і різні види однієї страви, то часто господині запасають велику кількість різних цукерок.

У нас на Різдво прийнято ставити на стіл дванадцять страв, оскільки у цей святковий вечір за стіл символічно запрошуються всі дванадцять апостолів. Особливі страви готують і на Великдень. Це крашанки та паска.

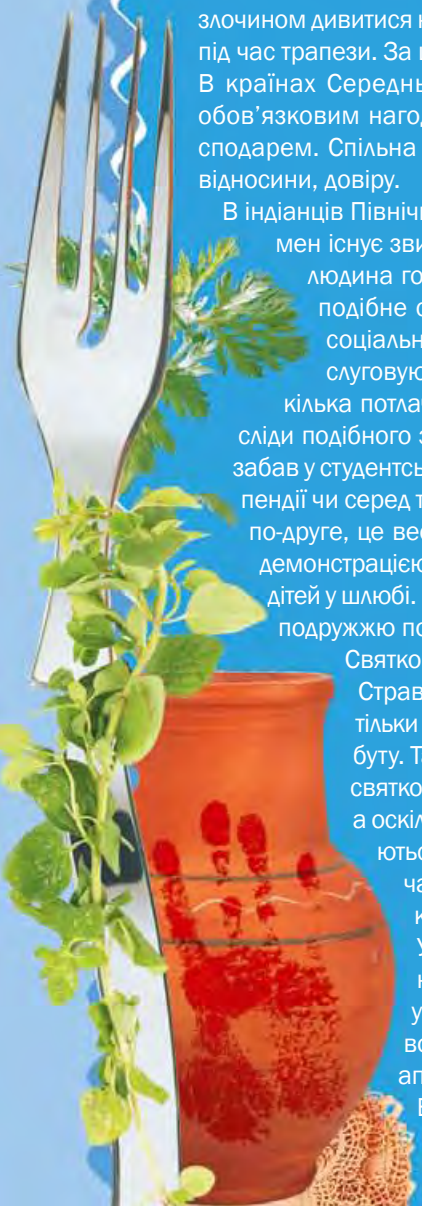

Як влаштоване наше взуття

Ми кожного дня взуваємо якесь взуття. А чи цікавило тебе колись, з чого складається те, у що ти щодня взуваєш свої ніжки? Цікавило? Тоді сьогодні ти отримаєш відповідь на своє запитання.

1 Рант. Найважливіша деталь взуття — смужка шкіри, що з'єднує верх взуття з підошвою.

2 Жорсткий підносок. Проміжна деталь верху взуття в частині носка між верхом та підкладкою. Зберігає форму носочка, захищає стопу від механічного впливу.

3 Союзка. Зовнішня деталь верху взуття, яка закриває верхню поверхню стопи.

4 Берци. Зовнішні деталі верху взуття, які закривають тильну поверхню стопи. На берцах знаходиться шнурівка або ремені із пряжками.

5 Підкладка. Внутрішня деталь верху взуття. Вона безпосередньо торкається до стопи і тому має бути особливо м'якою та пропускати повітря.

6 Жорсткий задник. Внутрішній задник — елемент зі шкіри на задньому з'єднанні обох деталей верху взуття, надає конструкції міцності, сприяє фіксації ноги у взутті.

7 Підошва. Деталь низу взуття, котра безпосередньо торкається до землі.

8 Внутрішня устілка. Шар особливо м'якої шкіри, котрий дотикається до нижньої поверхні стопи.

9 Основна устілка. Деталь низу взуття, на якій закріплюється верх.

10 Простилка. При ходьбі робить підошву пружною.

11 Геленок. Дерев'яна чи сталева пружина (10х1,5 см). Розташовується у порожнині, що утворюється рантом та устілкою. Попереджує скривлення каблука.

12 Каблук. Складається з 2-4 фліків (шматочків шкіри) та зовнішнього шару (ґумової набойки), що перешкоджає ковзанню.

13 Кайма. Смужка шкіри, прибита цвяхами до устілки. Вона є наче продовженням ранта, утворює базу для підошви та каблука.

В абажура романтична натура

У будь-якому домі знайдуться речі із серії «шкода викинути». От, наприклад, каркас абажура від бабусиного світильника. Якщо досі він не опинився у смітнику — вважай, що його час настав. Адже сьогодні з нього ми відтворимо унікальну штучку. Але не біда, якщо в тебе не знайдеться готового каркаса. Його можна зробити самому з товстого дроту. Основою для абажурів, які ми виготовлятимемо, служитиме один і той самий дротяний каркас діаметром 45 см, висотою 35 см, із відстанню між лозинами до 10 см *(див. мал.)*. Тепер потрібно подбати про матеріали. Найкраще для оформлення підійде органза — прозора жорстка тканина, на кшталт капронових бантів (їх, до речі, можна використати теж можна приготувати). Коли всі приступимо до завершені, абажурів.

Примадонна

Абажур «Мавка» **Матеріали:** органза синтетична трьох різних кольорів (жовтий, червоний, зелений), декоративний металевий пояс, щільний картон.

Інструменти: маленький паяльник, ножиці.

■ З товстого картону робимо викрій пелюстки такої ширини, щоб вона «закривала» від стань між двома сусідніми лозинами каркаса плюс 4-5 см із кожного боку, і по довжині була більшою за висоту каркаса приблизно у два рази.

По готовій викрійці вирізаємо з органзи по 6 пелюсток кожного кольору. Найкраще для цього скористатися паяльником. Під органзу підкладаємо просте скло й акуратно проводимо по тканині уздовж краю лекала гарячим паяльником. Справа ця небезпечна, тож краще покликати на допомогу старших. Це не займе багато часу. Намагайся тримати паяльник перпендикулярно до робочої поверхні, інакше край може вийти неакуратним.

Чергуючи колір, кожну пелюстку прив'язуємо до верхнього кола каркаса і розподіляємо по поверхні так, щоб тканина приховувала вертикальні лозини. Зверху посередині обвиваємо абажур ажурним металевим поясом (можна

Мавка

і плетеним) і скріплюємо металевою дужкою.

Якщо абажур буде розміщатися над столом — то шнур краще обгорнути смужкою блискучого пакувального паперу й обмотати декоративним дротом.

Абажур «Примадонна» **Матеріали:** органза салатового і яскраво-коричневого кольору, тасьма з органзи.

■ Для розкрою склади тканину навпіл два рази і скріпи 4 шари тканини по краю. Попередньо відріж від низу оброблений цупким джгутом край тканини шириною 20 см (він нам знадобиться пізніше).

Відміряй від краю 20 см і зроби мітки шпильками, скріпивши шари тканини уздовж усього полотна.

Відріж стрічку шириною 20 см, зважаючи на мітки і залишаючи шпильки зліва від розрізу на полотнині. Розкрій ще 4 смуги яскраво-коричневого і 5 — салатового кольору.

Усі краї стрічок потрібно злегка оплавити, щоб нитка не обсипалася. Піднеси зріз смужки до полум'я свічки і повільно веди справа наліво уздовж усього краю. Будь обережний з відкритим вогнем, а краще попроси когось із дорослих.

Коли всі стрічки будуть готові, можна приступати до «обплетення» абажура. На одній з горизонтальних лозин вгорі каркаса закріпи шпилькою початок салатової стрічки. За принципом плетива (під прутиком — над прутиком) просмикуй тканину по колу, досягнувши місця її закріплення. Закріпи початок смужки іншого кольору на наступній лозині і пускай її по каркасу паралельно першому кольору, але в шаховому порядку. По черзі змінюй кольори стрічок, підшиваючи до стрічки, що закінчилася, наступну заготовку. Не затягуй стрічки туго — вони втратять легкість і колір. Водночас намагайся, щоб ділянки «проглядання» лозин каркаса не були завеликі.

Верхня частина абажура має досить «смугастий» вигляд, тому його низ варто зробити однотонним із стрічок яскраво-коричневого кольору. Принцип плетива залишається таким, як і попереднього разу, але без зміни кольору. Для ламбрекена (волана по низу абажура) візьми 2 смужки різного кольору — ті, що ми зрізали на самому початку. Пропусти стрічки по низу і з'єднай їх бантом із декоративною тасьмою. Відкриті ділянки каркаса замаскуй бантиками з тасьми і прикраси абажур декоративним листям.

Salma
Penélope
ПЯТЯЧИЙ
ЖУРНАЛ

Школярі всіх країн — листуймося!

Грицюк Юлія
вул. Гайова, 48
с. В. Омеляна
Рівненський р-н
Рівненська обл., 35360

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати музику, розгадувати кросворди, робити вироби з бісеру. Хочу знайти друзів по листуванню. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Литовченко Катерина
вул. Коцюбинського, 2
смт. Лосинівка
Ніжинський р-н
Чернігівська обл., 16663

Мені 13 років. За гороскопом —Телець. Люблю читати журнал «Клас», розгадувати кросворди. Захоплююсь квітами. Хочу знайти друзів по листуванню будь-якого віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Кочоцік Христина
вул. Перемоги, 16
м. Белз
Сокальський р-н
Львівська обл., 80062

Мені 15 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати музику. Вільний час проводжу з друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку.

Гриньків Олеся
вул. Нова, 15
м. Белз
Сокальський р-н
Львівська обл., 80062

Мені 15 років. За гороскопом — Близнята. Захоплююсь музикою, танцями, у вільний час спілкуюся з друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку.

Болейко Світлана

Шірпал Таня
вул. Центральна, 94
с. Голосків
Летичівський р-н
Хмельницька обл., 31535

Мені 14 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати музику, розважатися. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 15-17 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Олійник Олена
вул. Жовтнева, 34
с. Голосків
Летичівський р-н
Хмельницька обл., 31535

Мені 14 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю слухати сучасну музику, ходити на дискотеки, читати книжки. Хочу листуватися з хлопцем віком 14-16 років.

Когут Галина
вул. Гоголя, 41
м. Івано-Франківськ, 76009

Мені 14 років. За гороскопом — Козеріг. Захоплююсь музикою і кіно, плетінням з бісеру і вишиванням. Хочу листуватися з хлопцем приблизно мого віку.

Дем'яненко Олександр
с. Зелена Діброва
Городищенський р-н
Черкаська обл., 19526

Мені 12 років. За гороскопом — Риби. Люблю слухати музику, дивитися фантастичні фільми. Хто хоче дізнатися про мене більше — пишіть. Відповім на всі листи.

Юхимчук Ігор
вул. Шевченка, 12
с. Тубільці
Черкаський р-н
Черкська обл., 19611

Мені 12 років. Люблю слухати сучасну музику, грати у баскетбол,

Гаращенко Яна
с. Михайлівка
Богуславський р-н
Київська обл., 09712

Мені 11 років. Дуже люблю читати журнал «Клас». Улюблені уроки — англійська мова і рідна мова. Хочу знайти друзів по листуванню.

Самойленко Олександра
м-н Сонячний, 17/7
м. Новодністровськ
Чернівецька обл., 60236

Мені 12 років. За гороскопом — Діва. Улюблені уроки — англійська мова і фізкультура. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами різного віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Дропа Ірина
вул. Затишна, 2
с. Підбірці
Пустомитівський р-н
Львівська обл., 81127

Мені 16 років. За гороскопом — Овен. Дуже хочу знайти багато друзів по листуванню. Із задоволенням відпишу тим, хто мені напише.

Савченко Ніна
вул. Шевченка, 55
с. Соловіївка
Брусилівський р-н
Житомирська обл., 12633

Мені 11 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати сучасну музику, вишивати, робити вироби з бісеру. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 11-14 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Кулик Олена
вул. Жовтнева, 62
Зіньківський р-н
Полтавська обл., 38152

КЛАСНА МАНДРІВКА

Вибери назви трьох міст, у яких, на твою думку, побувають Класні герої у третьому етапі мандрівки, стартуючи з Житомира. Впиши їх у стрічку гри «Класна мандрівка», яка знаходиться на плакаті, виріж та надішли її в редакцію до 31.03.2006 р. Детальні правила гри у рубриці «Ігротека», «Клас» №1 2006.

Юрчишин Вікторія
пров. Гайдая
с. Вовчинець
м. Івано-Франківськ, 76491

Мені 12 років. За гороскопом — Близнята. Люблю вишивати. Обожню тварин, особливо кішок. Якщо твій кумир Руслана, а твоя улюблена книга — «Гаррі Поттер» — пиши обов'язково. Відповім на всі листи.

Бербелюк Уляна
с. Пеняки
Бродівський р-н
Львівська обл., 80664

Мені 13 років. За гороскопом — Рак. У вільний час граю у шахи, читаю, малюю, слухаю музику. Люблю кататися на велосипеді. Хочу листуватися з хлопцями

Кудряшева Анна
вул. Пілотська, 76/60
м. Хмельницький, 29026

Мені 14 років. Люблю слухати музику, грати у теніс, волейбол та бадмінтон. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку.

Шкарлат Катерина
вул. Полтавський шлях, 301
смт. Пісочин
Харківський р-н
Харківська обл., 62416

Мені 13 років. За гороскопом — Телець. Люблю слухати музику, танцювати, проводити час із друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку.

Денисюк Оксана
вул. Жовтнева
с. Пронозівка
Глобинський р-н
Полтавська обл., 39040

Мені 14 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати сучасну музику, дивитися телевізор, читати журнал «Клас». Обожнюю тварин. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Пишіть! Відповім усім.

Величко Вікторія
вул. Колякіна, 21/36
м. Луцьк

Якщо ти шукаєш веселу, красиву і цікаву дівчину для листування — пиши! Мені 15 років. Обожнюю музику, дискотеки і вечірки. Відповім на всі листи.

КЛАСНА МАНДРІВКА

3
INTERSP

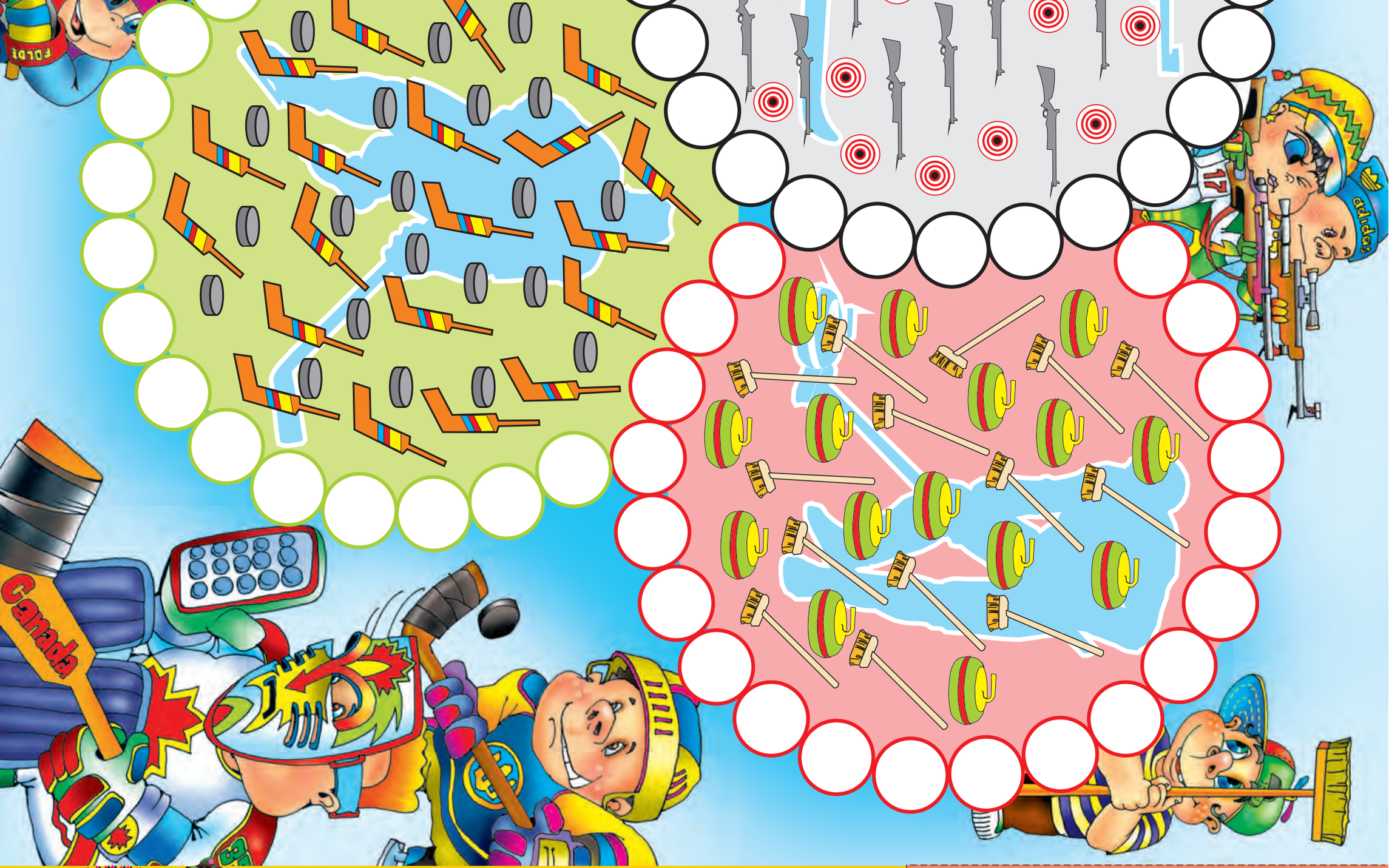

ВИГРАЙ ПРИЗ

КЛАСНА МАНДРІВКА

Виріж, **наклей на конверт** і надішли в редакцію **до 31.03.2006 р.**

Впиши назви трьох міст, у яких, на твою думку, побувають Класні герої, стартуючи з **Житомира**.

Етап № 3 **КЛАСНА МАНДРІВКА**

вул. 40-років Перемоги, 1/35
смт. Оржів
Рівненський р-н
Рівненська обл., 35313

Мені 12 років. За гороскопом — Скорпіон. Люблю слухати музику, займатися спортом. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 12-17 років. Листи бажано надсилати з фотографіями.

Сидор Ірина
вул. Шевченка, 8
с. Конотопи
Сокальський р-н
Львівська обл., 20028

Мені 15 років. За гороскопом — Лев. Люблю подорожувати, відпочивати на природі, дивитися телевізор, слухати музику. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Відповім на всі листи.

Паровай Олександра
вул. Калініна, 27
с. Ковалівка
Немирівський р-н
Вінницька обл., 22830

Мені 11 років. за гороскопом — Діва. Люблю слухати музику, читати книжки та журнал «Клас». Хочу листуватися з ровесниками. Пишіть! Відповім на всі листи.

Лаба Олег
вул. Зелена, 12
с. Ширівці
Хотинський р-н
Чернівецька обл., 60032

Мені 11 років. За гороскопом — Водолій. Захоплююсь читанням науково-фантастичних книг. Моя мрія — подорожувати світом. Хочу знайти друзів по листуванню.

Бондар Ольга
вул. Шкільна, 14
с. Надеждівка
Криворізький р-н
Дніпропетровська обл., 53042

Мені 12 років. За гороскопом — Рак. Люблю співати, слухати музику, грати у комп'ютерні ігри. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 11-13 років.

футбол, волейбол, теніс. Хочу листуватися з гарною дівчиною віком 12-14 років.

Барабаш Мирослава
с. Мирне
Костопільський р-н
Рівненська обл., 35030

Мені 10 років. За гороскопом — Телець. Люблю читати, танцювати, слухати сучасну музику. Хочу знайти друзів по листуванню.

Іванчук Світлана
вул. Молодіжна
с. Виноград
Лисянський р-н
Черкаська обл., 19340

Мені 13 років. За гороскопом — Водолій. Люблю слухати класну музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 13-15 років.

Сеник Ольга
вул. Мринський шлях, 146
м. Носівка
Чернігівська обл., 17102

Мені 13 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, дивитися цікаві фільми. Обожнюю тварин, особливо кішок. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Відповім на всі листи.

Корманський Віталій
вул. Братів Бойчуків, 7/36
м. Тернопіль, 46023

Мені 12 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю слухати сучасну музику, танцювати, ходити на дискотеки. Хочу знайти подруг по листуванню віком 11-14 років. У першу чергу відповім на листи із фотографіями.

Каптан Ігор
вул. Леніна, 31
с. Мала Павлівка
Охтирський р-н
Сумська обл., 42730

Мені 11 років. За гороскопом — Стрілець. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 10-13 років.

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Захоплююсь спортом і танцями. Люблю слухати пісні у виконанні Глюкози. Хочу знайти друзів по листуванню приблизно мого віку.

Шевченко Євгенія
вул. 50-річчя Жовтня, 52
с. Молодіжне
Царичанський р-н
Дніпропетровська обл., 51033

Мене звати Євгенія. За гороскопом — Стрілець. Люблю співати, танцювати, писати вірші, слухати сучасну музику. Хочу листуваися з хлопцями і дівчатами різного віку.

Країло Юля
вул. Лугівська, 6
смт. Делятин
Надвірнянський р-н
Івано-Франківська обл., 78442

Мені 14 років. За гороскопом — Рак. Люблю слухати сучасну музику, дивитися цікаві фільми, читати журнал «Клас». Хочу знайти друзів по листуванню віком 13-17 років. Відповім на всі листи.

Малюк Тетяна
вул. Молодіжна
с. Виноград
Лисянський р-н
Черкаська обл., 19340

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати сучасну музику, ходити на дискотеки. Із задоволенням роблю вироби з бісеру. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами приблизно мого віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Шабаліна Оксана
вул. Б. Хмельницького, 19
с. Княжолука
Долинський р-н
Івано-Франківська обл., 77540

Мені 11 років. За гороскопом — Рак. Люблю відпочивати на природі, читати книжки, грати у комп'ютерні ігри. Улюблений урок — фізкультура. Хочу знайти друзів по листуванню різного віку. Пишіть!

і дівчатами різного віку. Чекаю на ваші листи.

Кузьмович Жанна
вул. Котляревського, 1/7
м. Тернопіль, 46001

Мені 12 років. За гороскопом — Водолій. Люблю слухати класну музику, дивитися цікаві фільми. Хочу познайомитися з цікавими і веселими ровесниками. Відповім на всі листи.

Мошенська Аліна
вул. Піонерська, 57-а/22
м. Шпола
Черкаська обл., 20600

Мені 12 років. За гороскопом — Близнята. Люблю читати наукові енциклопедії і журнал «Клас». У вільний час вишиваю, слухаю музику, розгадую кросворди. Хочу знайти друзів по листуванню віком 12-14 років. Відповім на всі листи.

Бойко Катя
с. Бойнівка
Чутівський р-н
Полтавська обл., 38840

Мені 14 років. Колекціоную плакати і аудіокасети. Вільний час проводжу з друзями. Чекаю листів від життєрадісних хлопців і дівчат зі всієї України.

Шрамко Юля
с. Мухівці
Немирівський р-н
Вінницька обл., 22840

Хто любить дивитися фільм «Всі жінки — відьми» — пишіть мені, 12-річній дівчинці. Докладніше про себе розповім у листі. У першу чергу відповім на листи із фотографіями.

Колесник Аліна
вул. Виконкомівська, 67
м. Верхівцеве
Верхньодніпровський р-н
Дніпропетровська обл., 51660

Мені 15 років. За гороскопом — Овен. Обожнюю творчість Віктора Цоя. Мрію знайти друзів по листуванню.

Результати тиражу №1

У першому етапі мандрівки Класні герої, стартувавши з Тернополя, подорожували за маршрутом: Луцьк — Львів — Івано-Франківськ. Відгадати обраний маршрут не пощастило жодному учаснику гри, а тому ніхто не отримує очок у піврічній грі.

Артему Кнуренку з смт. Сосниця Чернігівської області вдалося передбачити назви трьох міст у зворотньому порядку. За це він отримує заохочувальний приз від видавництва «Школярик». Вітаємо!

Бажаємо всім успіхів у наступних іграх!

Хто виграє при з у піврічній грі — мандрівку для двох осіб у Тернопіль? Запитання без відповіді. Це можеш бути й ти. Хай щастить!

КЛАСWORD – 2'2006

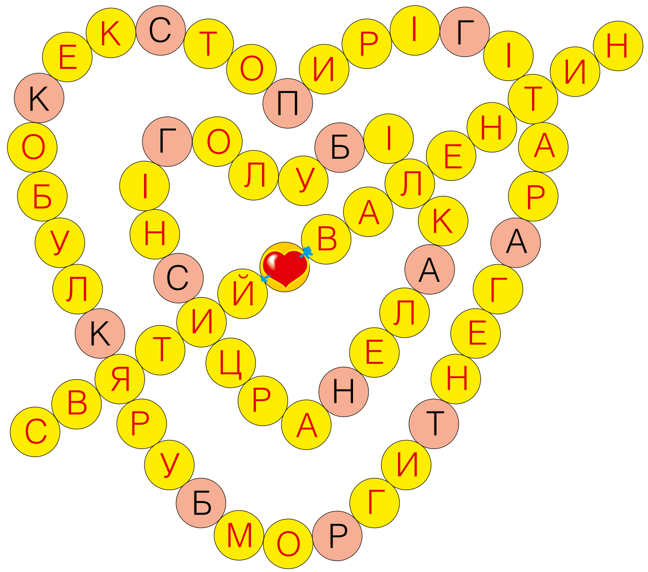

ВІДПОВІДІ НА «ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ» – 2'2006

Розумний собачка
661+261=922

Святковий матч
Семеро гравців грало у баскетбол: чотири дівчини та три хлопці.

Куди втік час?
А нікуди! Просто Джо спершу не з того боку подивився на табло електронного годинника. Насправді, коли він починав дивитися футбольний матч було лише I0:II, а не II:0I. Ось де пропали 50 хвилин!

Записочка
Хлопців розіграла Киця, адже слово «Лічь» перетвориться у її ім'я, якщо взяти кожну попередню літеру з алфавіту: Л=К, і=и, ч=ц, ь=я.

Хто це?
На фотографії була зображена дочка подруги пані Гані.

Закон пустелі
Вся мандрівка тривала 6 днів. Одного дня мандрівників завезли у пустелю, а повернулися вони за 5 днів. Щодня вони проходили на 6-n км менше, ніж попереднього, де n — номер дня. Тобто на другий день вони пройшли 11 км, на третій день — 8 км і т.д. За п'ять днів вони пройшли усі 45 км, адже 15+11+8+6+5=45.

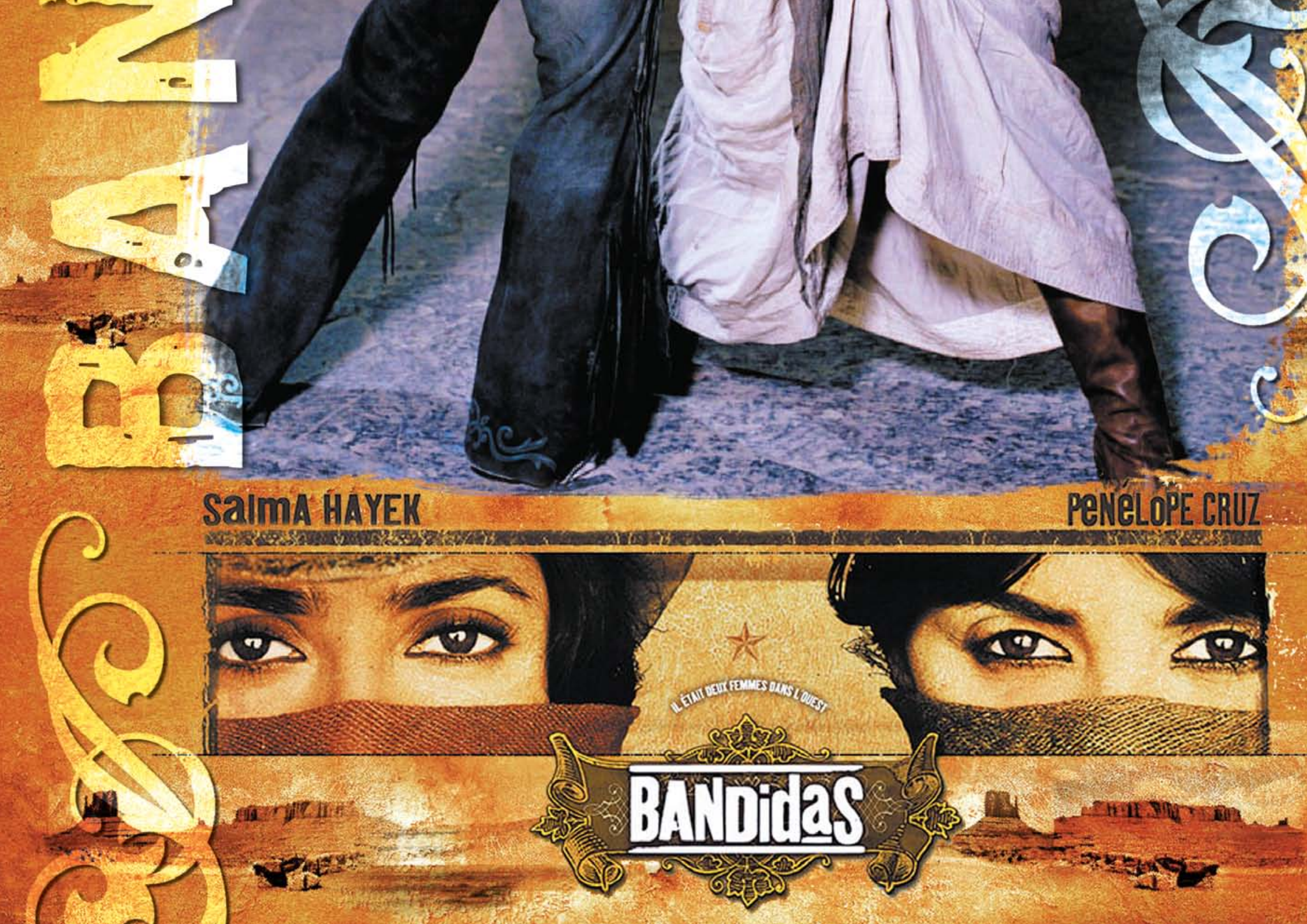
BANDIDAS
SALMA HAYEK
PENÉLOPE CRUZ
IL ÉTAIT DEUX FEMMES DANS L'OUEST
BANDIDAS

МОДНИЙ ВИХІД

З власного досвіду можу сказати, що поки на вулиці прохолодно і трішки морозно, їдучи у міському транспорті чи сидячи на лавці у парку, набагато приємніше покласти руки не на холодну поверхню шкіряної сумки, а, наприклад, на тендітний оксамит, м'який кашемір чи пухнасте хутро. До того ж це ще і чудовий привід обновити стару потерту сумку за допомогою різних чохлів. Тож, дівчатка, мерщій до роботи!

ВІКТОРІАНСЬКІ МОТИВИ

Можливо, колись у тебе була звичайна чорна сумка, у якій ти носила підручники та зошити. Але сьогодні ти запросто зробиш її оригінальною за допомогою відрізу оксамиту, клаптика хутра, мережива, шовкової мотузки з китичками та бабусиної камеї.

З оксамиту підготуй дві частинки. Одна з них має відповідати за розмірами одній стороні сумки, плюс 5 см з кожного боку на припуски. Інша — на 30 см довша за першу. Склавши обидві частини лицевими сторонами всередину, прострочи по бокових швах. Тепер виверни чохол і вклади у нього сумку.

Збери довшу частину тканини, зробивши посередині бант, і закріпи ниткою та голкою. Зніми чохол з сумки, виверни з вивороту, розподіли складки та прострочи з довшого боку, там, де буде днище. Виверни чохол і вклади в нього сумку.

Хутром обгорни ручки сумки та скріпи потаємними стібками. Заверни верхні припуски чохла та приший їх до сумки. Із шовкової мотузки зав'яжи бантик та прикріпи його до центру банта на сумці. Збери мереживо по колу, закріпи ниткою та приший зверху на мотузку. Прикріпи камею.

ЗИМОВО-ВЕСНЯНИЙ РОК-Н-РОЛ

Пригадуєш одну веселу пісню, у котрій герой співав, що йому постійно чогось не вистачає: взимку так хотілося літа, а восени забаглося весни. Ось так і нам. Вже скрізь чути дихання весни, а нам так хочеться прихопити з собою часточку зими. Немає нічого неможливого. З відрізу хутра зроби чохол. Щоправда, його простіше зшити вручну, аніж строчити на машинці. Для цього хутро по довжині, що дорівнює обхвату сумки (плюс по 5 см по зрізах на припуски), склади порівну лицьовими сторонами усередину і акуратно скріпи ниткою стібок за стібком. Стібки розташовуй рівномірно, щоб жодна з частин хутра не розтягнулася, не стала би довшою за іншу! Прикріпи шпильками блискучу стрічку з паєтками по обхвату сумки, а потім акуратно приший її вручну.

Тепер встав сумку в чохол (він має щільно сидіти на сумці) і, завернувши верхні припуски чохла, приший їх до сумки. Наший стрічку з паєтками іншого кольору на ручки сумки. Прикріпи на хутро блискучий надпис. Ну що ж — вийшло щось пухнасте та блискуче!

ЛІСОВА ФЕЯ

У твоїй шафі без діла лежить відріз кашеміру чи іншої м'якої тканини з рослинним орнаментом? Давай з нього теж виготовимо оригінальну сумочку. Спершу зший чохол. Для цього тканину по довжині, що дорівнює обхвату сумки (плюс по 5 см по зрізах на припуски), склади порівну лицьовими сторонами усередину. Прострочи по боковому шву та майбутньому днищу. Виверни чохол та встав у нього сумку. Чохол має щільно сидіти на сумці. Заверни верхні припуски чохла та акуратно приший їх до сумки. Шкіряною бахромою, яку можна купити в будь-якому магазині товарів для рукоділля, окантуй ручки та лицевий бік сумки. Ручку прикраси в'язаною чи вирізаною з тканини квіткою в етнічному стилі, прикріпи намистинки, китички та все, що тобі заманеться.

Весняні жарти

Хлопець мчав вулицею і коли трохи віддихався, запитав у перехожого, який зупинився на перехресті:
— Дядьку, скажіть, а це не ви, бува, загубили одну металеву гривню?
— Так, хлопче, мені здається, я чув, як вона випадала з кишені, — радісно відповів перехожий, шукаючи щось у кишенях. — А ти що, знайшов її?
— О, ні, — відповів хлопчик. — Я просто хотів дізнатися, скільки саме таких монет загублено сьогодні. Ваша буде уже п'ятдесят п'ята.

Сидять на концерті камерної музики бабуся з онучкою. Грає віолончеліст. Онучка запитує:
— Бабусю, а коли дядя розпилить свою коробку, ми, нарешті, підемо додому?

Мама вирішила наказати Дмитра: якщо він спізниться на обід, то не матиме права сказати ані слова за столом. Дмитрик у черговий раз спізнився.
— Послухай, мамо...
— Ані слова, Дмитре!
— Але, мам...
— Ще раз кажу тобі: ні пари з вуст!
Після того, як хлопець встав з-за столу, мама запитала Дмитра, що саме він хотів їй сказати.
— А, зараз це вже немає ніякого значення! Я лиш хотів сказати, що мій маленький братик у кімнаті наливає згущене молоко у всі татові шкарпетки.

Якось вдома батьки завели розмову про майбутні професії. Оленка сказала, що хоче бути стюардесою.
— А чи знаєш ти, чим саме займається стюардеса? — запитали її.
— Стюардеса подає пасажирам їжу та напої, — відповіла дівчинка, — а коли їм стає погано, вона виводить їх подихати свіжим повітрям...

— Мамо! — звернувся Василько до мами 8 Березня. — Ти не повинна в цей святковий день мити посуд і виконувати ішну хатню роботу.
Мати зраділа і почала розв'язувати фартух. І тоді хлопчик додав:
— Залиш все так, як є. Гадаю, завтра зранку ти зможеш все доробити.

JUANES

La Camisa Negra

Tengo la camisa negra
hoy mi amor esta de luto
hoy tengo en el alma una pena
y es por culpa de tu embrujo

Hoy se que tu ya no me quieres
y eso es lo que mas me hiere
que tengo la camisa negra
y una pena que me duele

mal parece que solo me quede
y jue pura todita tu mentira
[jue → una forma de decir «fue» en colombiano,
queda comico porque 'jue pura' suena como
hijo e pu...]
que maldita mala suerte la mia
que aquel dia te encontre

estribillo
Por beber del veneno
malevo(lo) de tu amor
yo quede moribundo
y lleno de dolor
respire de ese humo
amargo de tu adios
y desde que tu te fuiste
yo solo...

Tengo, tengo la camisa negra
Porque negra tengo el alma
Yo por ti perdi la calma
Y casi pierdo hasta mi cama
cama c'mon c'mon baby
te digo con disimulo
que tengo la camisa negra
y debajo tengo el difunto

Pa enterrartelo cuando quieras mamita
Asi como lo oye hija

Tengo la camisa negra
ya tu amor no me interesa
lo que ayer me supo a gloria
hoy me sabe a pura
miercoles por la tarde
y tu que no llegas
nisiquiera muestras senas
y yo con la camisa negra
y tus maletas en la puerta

mal parece que solo me quede
y jue pura todita tu mentira
[jue → fue en colom
biano, para que suene como hijo e pu...]
que maldita mala suerte la mia
que aquel dia te encontre

estribillo

Tengo, tengo la camisa negra
Porque negra tengo el alma
Yo por ti perdi la calma
Y casi pierdo hasta mi cama
cama c'mon c'mon baby
te digo con disimulo
que tengo la camisa negra
y debajo tengo el difunto
dos veces seguidas

Скажи, який зв'язок між геометрією та психологією? Різні Класні герої відповіли на це питання по-різному, але найцікавішу точку зору висловила Киця. Вона сказала так: «З одного боку, психологія має справу з людською психікою та всякими її відхиленнями. З іншого ж, усі або майже всі великі математики трохи того...» — і вона поглянула на Колібрика.

Цікава думка, оригінальна, яскрава. Але невірна. По-перше, частка божевільних серед великих математиків значно нижча, ніж серед усіх інших. А по-друге...

У площині людських стосунків

Ось перед тобою чотири геометричних фігури: квадрат, коло, трикутник і ромб. Вибери собі одну з них, ту, яка найбільше сподобається.

Якщо ти вибрав коло, то я, скоріш за все, не помилюся, сказавши: хлопець ти необразливий і неконфліктний. Якщо трикутник, то зовсім навпаки. Якщо обрана тобою фігура — квадрат, то ти, скоріш за все, вмієш притримати емоції, коли це має сенс. Якщо ж ні про яку доцільність не йдеться, то кривднику таки доведеться просити у тебе пробачення. Коли ж твоя фігура ромб — ти ображаєшся так само легко, як і пробачаєш.

Подумай і скажи: у твоєму житті були випадки, коли через невміння ображатися (чи навпаки) у тебе виникали проблеми? Якщо не було, я тебе вітаю, можеш із повним правом гордитися своєю винятковістю. Бо загальна картина, кажуть психологи, виглядає зовсім не так. Та що психологи!.. І я можу навести безліч подібних прикладів. Ось чому варто спинитися на цій проблемі трішечки докладніше.

Про кривду і правду

Є на світі категорія людей, для котрих пробачати геть усі образи — звична справа. Точніше, не стільки пробачати, скільки просто їх не помічати. Якщо знову скористатися нашим геометричним тестом, це ті, хто вибрав коло. Головна біда таких людей — слабкий характер. Вони ладні на які завгодно поступки, аби тільки ні з ким не сваритися чи, не дай Боже, побитися. І дарма! Бо якщо конфліктна ситуація не випливає на поверхню, це геть не означає, що вона розв'язується сама собою. Тебе образили, а ти промовчав? Що ж, готуйся до більших образ. І не думай сподіватися, що вони обминуть твою неконфліктну персону!

Люди цього не розуміють — і не тільки ускладнюють стосунки з оточуючими, а й виставляють напоказ свої слабкі місця. Дивіться, мовляв, куди ще можна вдарити. І рано чи пізно неодмінно знайдеться бажаючий скористатися таким запрошенням. Найчастіший результат такої поведінки — психози та нервові зриви при повному нерозумінні своєї провини.

Розберемо один випадок. Жив собі на світі хлопець (назвімо його Костя), котрий ніколи ні на кого не ображався. І тут ні сіло ні впало у нього починають виникати труднощі з однолітками. То йому півпачки кнопок на стілець насиплять. То штовхнуть на перерві так, що на брову довелося накладати шви. «Як так! — обурювався він. — Я вибачаю своїм друзям усе, а вони чим далі, тим гірші!»

Тому й гірші, кажу йому, що пробачаєш там, де треба і не треба. І пояснив я Кості таку річ. Оскільки він (природно, з кращими намірами!) весь час душив у собі відчуття образи, друзі його та знайомі дуже скоро зрозуміли: роби з ним усе, що заманеться, і нічого тобі за це не буде! Та й справді, чим може дошкулити безхарактерний, безхребетний хробак! А як поводяться із хробаками? Отож-то.

На щастя, мені вдалося пояснити Кості, в чому він помилявся. І нехай не відразу, але він повернув-таки собі повагу однолітків, і ніхто більше не підсипав йому кнопок і не штовхав у коридорах.

Так от до чого я веду. Аби в житті не виникали подібні негаразди, треба вміти знайти в собі сили, щоб показати свою... образу. Можливо, для когось це прозвучить трохи смішно, але повір мені, це просто необхідно, якщо ти хочеш, щоб люди тебе не тільки любили, але й поважали.

Квадратура успіху

І знову повернімося до тесту. Люди, які вибирають квадрат, відзначаються стриманою вдачею. Вони прекрасно розуміють, де потрібно образитися, а де можна удати, ніби нічого не сталося. Їхня самооцінка зазвичай відповідає дійсності, а це не так уже й часто зустрічається. Таких людей не ваблять позахмарні далі, бо вони добре знають, що їм під силу, а що — ні. Самолюбство «квадратів» доволі пластичне, цілеспрямованість — підвищена, і саме це дозволяє їм, якщо треба, не реагувати на випади недоброзичливців.

Єдина серйозна вада людей «квадратурної вдачі» — надмірна готовність жертвувати гордістю заради поставленої мети. Ось який випадок стався одного разу з моїм знайомим, учнем школи, хлопцем розумним і товариським. Клас утік з уроку англійської в кіно, а він, один-єдиний, не пішов з усіма, а залишився в класі. Ні, не тому, що хотів прислужитися. І не тому, що посварився з однокласниками. А тому, бачте, що хотів з'ясувати відмінності між Present Perfect та Present Perfect Continuous. Дивно, еге ж! Ніби більше уроків для цього не буде. Однокласникам, природно, це не сподобалося. «Прислужитися хочеш?» — обурено кричали вони. Але самі чудово знали, що цей поліглот не з того тіста зліплений, щоб прямувати до мети по чиїхось головах. Тож хоч і не відразу, але помирилися з ним. А от якби цього не сталося?

Легко, важко, знову важко...

Переходимо до третьої категорії хлопчиськів — до тих, хто вибрав ромб. Ці підлітки (зрештою, як і решта людей подібного складу) мають дуже легку вдачу, настільки легку, що подеколи ця легкість переходить у легковажність. Вони товариські, та легко ображаються, проте образ не пам'ятають взагалі. Косий погляд, недоречне слово — цього більш ніж досить, щоб зіпсувати настрій. Проте минає кілька хвилин — і смутку наче не було. Через цю особливість їхньої психіки прийнято вважати, що вони легко захоплюються і не мають сталих переконань, хоча це не завжди так. Таких людей люблять, але можуть не сприймати всерйоз. Неймовірно, але факт: причиною цього і є та сама легкість, з якою вони пробачають образи. Що б я порадив у такому випадку? Розібратися з собою та усвідомити свої недоліки і переваги, щоб потрібної миті вміти одне приховати, а друге виставити напоказ. Не зашкодить.

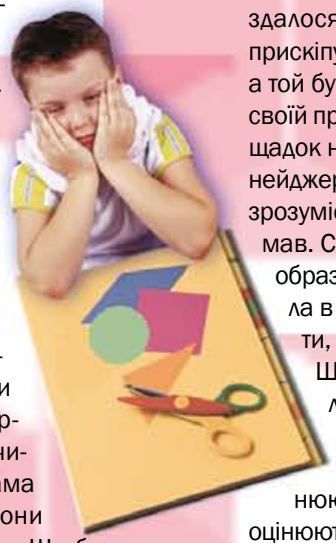

Три кути — як три кити

Ті, хто спинив свій вибір на ромбі чи квадраті, легко стримують свої емоції. Трохи важче це робити любителям кола. А найважче доводиться тим, хто обрав собі трикутник. Приховувати образу завжди складніше, ніж удавати її, от і доводиться їм раз за разом боротися з собою.

Гарна фігура трикутник. Пряменькі лінії, простенька форма, гостренькі кути. Одного погляду на цю фігуру досить, щоб зрозуміти: надмірною стриманістю любителі трикутників відзначатися просто не можуть. Натомість, що їх виділяє з-поміж інших, так це вразливе самолюбство і — як наслідок — надмірна образливість. Такі кожне почуте слово починають розглядати з усіх боків і, самі того не бажаючи, починають знаходити в чужій мові неіснуючі натяки та підступи. Оточуючі не залишаються в боргу і кажуть, що вони просто прискіпуються до їхніх слів і ображаються тому, що їм... подобається ображатися. А вони (оточуючі тобто) тут зовсім ні при чому. Ось тут і виникають сварки на рівному місці... Одного разу на моїх очах посперечалися батько і син. Синові здалося, що батько прискіпується до нього, а той був переконаний у своїй правоті, а те, що нащадок надувся на нього, списав на «тінейджерські штучки». Виросте, мовляв, зрозуміє, та ще й подякує, що я нагримав. Сина, природно, таке ставлення образило ще більше, образа перейшла в конфлікт, і якби не я, то не знати, чим усе скінчилося б.

Штука в тому, що образливі люди зазвичай дуже вимогливі до себе. Вони весь час порівнюють себе з іншими, оцінюють риси своєї вдачі. Крім того, любителям трикутників завжди здається, що й інші теж постійно їх оцінюють. Навіть при звичайній розмові вони постійно думають про це — і як наслідок сприймають чужі репліки зовсім інакше, ніж ті, хто їх каже. Так і в наведеному випадку: батькову неувагу до кепського настрою свого сина останній зрозумів як вияв повної байдужості до нього, і... Ну, а далі ти все знаєш.

Стосунки між людьми будуються на багатьох речах, у тому числі й на довірі та повазі. Ти сам, напевне, не раз помічав, як багато може змінити одна-однісінька образа. Тому моя тобі порада: не бійся ображатися, проявляй свій характер, якщо цього вимагають обставини. Але і пробачати теж потрібно вміти. Кінець кінцем, не в пустелі ж ми всі живемо!

Комп'ютерні скульптури

Комп-арт — нова офісна гра для втомлених менеджерів і працівників комп'ютерних компаній. Правила гри такі: потрібно зібрати всі комп'ютери разом і скласти з них щось цікаве. Під таким девізом міг би проходити фестиваль з комп-арту — мистецтва, в якому головну роль відіграють комп'ютери. І причому не як інструмент, а як матеріал. Штаб-квартира нової течії знаходиться на сайті **ComputersForArt.org** — некомерційної організації, яка вирішила ділом довести, що і давні комп'ютери можуть сказати своє слово у мистецтві. Художники ComputersForArt збирають старі комп'ютери й офісну техніку. А потім влаштовують з них цікаві інсталяції. Особливо добре вони виглядають ввечері, у темряві. Адже кожен старий монітор, це не тільки 10-20 кілограмів металу і пластику, але ще й чудове джерело світла! Всі бажаючі можуть вільно зв'язатися з авторами й організатора-

ми проекту, щоб залишити коментар, а, можливо, і пожертвувати своєю непотрібною після чергового апгрейду технікою. Погодься, непогана доля для старенького домашнього комп'ютера?

Слон із телевізорів

Мабуть, англійського художника Ентоні Хейвуда надихнуло мистецтво «комп'ютерних скульпторів», тому він вирішив продемонструвати своє ставлення до світу теж у дуже незвичайний спосіб. Справа в тім, що якось він побачив по телевізору репортаж про те, як убивають слонів. Побачене настільки вразило його своєю жорстокістю, що на спогад про це він вирішив створити пам'ятник слону. Матеріалом для скульптури послужили... старі телевізори. За словами автора, слон, зібраний з телевізорів і деяких інших предметів, символізує розірвані зв'язки між людиною і природою. Ну що ж, досить символічно і вражаюче: габарити скульптури — 700×450×120 см.

Бетонна клавіатура

Якщо вже мова пішла про скульптурні композиції, не можна залишити без уваги гігантську клавіатуру з бетону, яку встановили в Єкатеринбурзі на набережній ріки. Друкувати на ній не можна,

зате можна посидіти на клавішах, потеревенити з друзями. Кожна клавіша важить близько 80-ти кілограмів. А клавіша «пробіл» важить півтонни! Тепер на екзотичній клавіатурі проходять тусовки запеклих програмістів, комп'ютерників і просто любителів весело провести час. Цікаво, а що буде, якщо троє людей одночасно сядуть на клавіші «CTRL», «ALT» і «DEL»? ☺ Установка клавіатури пройшла в рамках традиційної уральської урбан-акції — «прикрашаємо місто так, як можемо». Автор цього проекту, Анатолій Вяткін, сказав: «Це було результатом моїх довгих міркувань про сучасне життя, про свободу...» Дуже своєрідний результат... але прикольний.

Миші «а-ля хохлома»

Отже, уже зрозуміло, що серед комп'ютерників повно цінителів мистецтва. Просто в кожного це виявляється порізному. Хтось із комп'ютерів скульптури будує, хтось із бетону клавіатури виготовляє, а хтось комп'ютерні миші розписує... під хохлому. Причому цілком серйозно. Ідея такого незвичайного «модингу» спала на думку одному доценту технічного університету завдяки невідомому умільцю, що виставив «розписні» системні блоки на місцевій комп'ютерній виставці. Корпуси не відрізнялися особливою майстерністю.

Але завдяки незвичайному розфарбуванню вони користувалися в покупців величезним попитом. Спритний доцент підійшов до справи більш професійно. Звернувся до чотирьох артілей, що займаються розписом хохлома. Одна з них відгукнулася. І через якийсь час були готові п'ять перших розписаних мишок. Так з'явилася компанія «Russian Mouse». Технологія покриття мишок така, що розпис дуже стійкий до подряпин. Розпис створюється на фірмових мишах від «Logitech» і «Genius». Можливо, незабаром ми зможемо натискати на кнопки мишки, прикрашеної нашим рідним Петриківським розписом.

Мавпа для манікюру

Щасливим власницям (чому тільки власницям стане зрозуміло пізніше) розписаних мишок і клавіатур (адже їх теж прикрашають візерунками), напевно, не байдуже, як їхні тендітні пальчики виглядають на такій художній розкоші. Звичайно, доведеться робити манікюр.

Але це займає так багато часу! Особливо довго сохне лак. Щоб прискорити цей процес, британський онлайновий магазин «BoysStuff» пропонує для дівчат дуже оригінальний гаджет — статуетку маленької мавпи, що обдуває пальці після манікюру. От вже дійсно — поєднати корисне з приємним! До речі, юні джентльмени! Якщо ви хочете, щоб ваша подружка швидше фарбувала нігті, подаруйте їй таку мавпочку — такий подарунок вона оцінить належним чином!

ttp://detskiy.0bb.ru

Дитячий форум

Часто в житті трапляються ситуації, у яких самому розібратися досить складно. Ідеальний варіант — поговорити з мамою чи татом... А якщо така ситуація виникає у стосунках з батьками — як бути тоді? Адже не завжди своїми сумнівами поділишся навіть із найкращим другом. Напевно, у цьому випадку і допоможе дитячий форум. Розділ «Про батьків» саме для обговорення домашніх проблем, наприклад таких, як «сварки з батьками», «чому завжди на горіхи отримують старші», «подарунки батькам». Як видно з назви, розділ «Школа» присвячений проблемам навчального процесу. Ще на форумі є розділи, присвячені домашнім тваринам, книгам, знайомствам, творчості учасників форуму, розвагам. Загалом, поговорити можна на будь-яку тему.

http://www.lares.dti.ne.jp/~yugo/storage/monocrafts_ver3/03/index.html

Працелюбний годинник

Які асоціації в тебе виникають при слові «годинник»? Швидше за все, круглий циферблат із стрілками або електронне табло з цифрами, що світяться. Ну, в крайньому випадку — колба пісочного годинника. Але годинники, які презентовані на цьому сайті, перевершують найсміливіші фантазії. Описати їх вигляд практично неможливо. При цьому вони точно показують поточний час, дату та рік. А чому їх назвали працелюбними, ти здогадаєшся, коли зайдеш на сайт і на власні очі побачиш ці незвичайні годинники.

http://www.nd.ru/

Огляд компакт-дисків

Сайт присвячений продукції фірми «Новий диск». Компанія ця займається випуском комп'ютерних програм на компакт-дисках. В ігровому каталозі кожен знайде те, що йому до вподоби — масштабну стратегію, захоплюючий екшен чи аркаду, реалістичний симулятор або захоплюючу RPG. В розділі «Навчалки» є все — від словників та ігрових тренажерів для початківців до солідних багаторівневих підручників і посібників для поглибленого вивчення мови та підготовки до іспитів. Корисні програми з однойменного розділу допоможуть засвоїти автосправу, розробляти дизайн, займатися фітнесом, вишивати, монтувати фільми і багато чого іншого. Крім того, компанія випускає звукові книги у форматі MP3 для дітей та дорослих, різноманітні програми для PC, КПК і мобільних телефонів. А найголовніше — все, що із запропонованого на сайті тобі сподобається, ти зможеш замовити, не відходячи від комп'ютера.

http://somn.info/

SOMNAMBULATOR

Ресурс називається «Сомнамбулатор» і повністю присвячений тому, що ти і я бачимо уві сні, а також тлумаченням усього цього буйства фантазії. Стверджується, що застосовують для цього як методи, характерні для психіатрії, так і нетрадиційні техніки. А ще тут можна почитати описи чужих снів і їхнє тлумачення (іноді людям таке сниться, що просто ой). Тим, хто серйозно в усе це вірить, мабуть, сподобається можливість зберігати свої сни на сайті — і потім згадувати, що снилося.

http://erudit.egmont.ru/

Юний ерудит

Електронна версія журналу для допитливих. Ти, мабуть, знаєш про давніх тварин, що жили на Землі мільйони років тому, а потім зникли. Серед них багато гігантських монстрів — мегатерія, ентелодонт, ендрюсарх... А хто пануватиме на нашій планеті через 5, 100, 200 мільйонів років? Деякі вчені вважають, що Земля далекого майбутнього буде абсолютно несхожою на теперішню. Зміняться клімат, суша, океан. А в результаті еволюції живої природи на світі з'являться такі чудовиська, що не присниться у страшному сні. Про монстрів далекого майбутнього в «портретах» та фарбах можна прочитати на сторінках сайту. І будь певен — мандри по Землі, постарілій на мільйони років, будуть для тебе не менш цікавими, аніж прогулянки зі старими друзями з парку Юрського періоду. До того ж, це лише одна з цікавих тем, розкритих для тебе в численних розділах електронного журналу.

http://www5e.biglobe.ne.jp/~exlibris

EXLIBRIS MUSEUM

Ну а тим, хто любить гуляти не лише у снах, але й по музеях, відчинені двері у музей екслібрисів. Як відомо, екслібрис (від лат. exlibris — із книг) — книжковий знак, ярлик, що наклеюється на внутрішній бік книжкового плетіння або обкладинки, що указує власника книги. Виявляється, деякі митці зробили зі звичайних «книжкових міток» справжнє мистецтво, картини в мініатюрі. Іноді — красиві, іноді — дивні. Але однозначно варті того, щоб ними помилуватися. Тільки треба бути готовим до того, що це займе трохи часу, адже на сайті зібрані екслібриси більш ніж 50 художників.

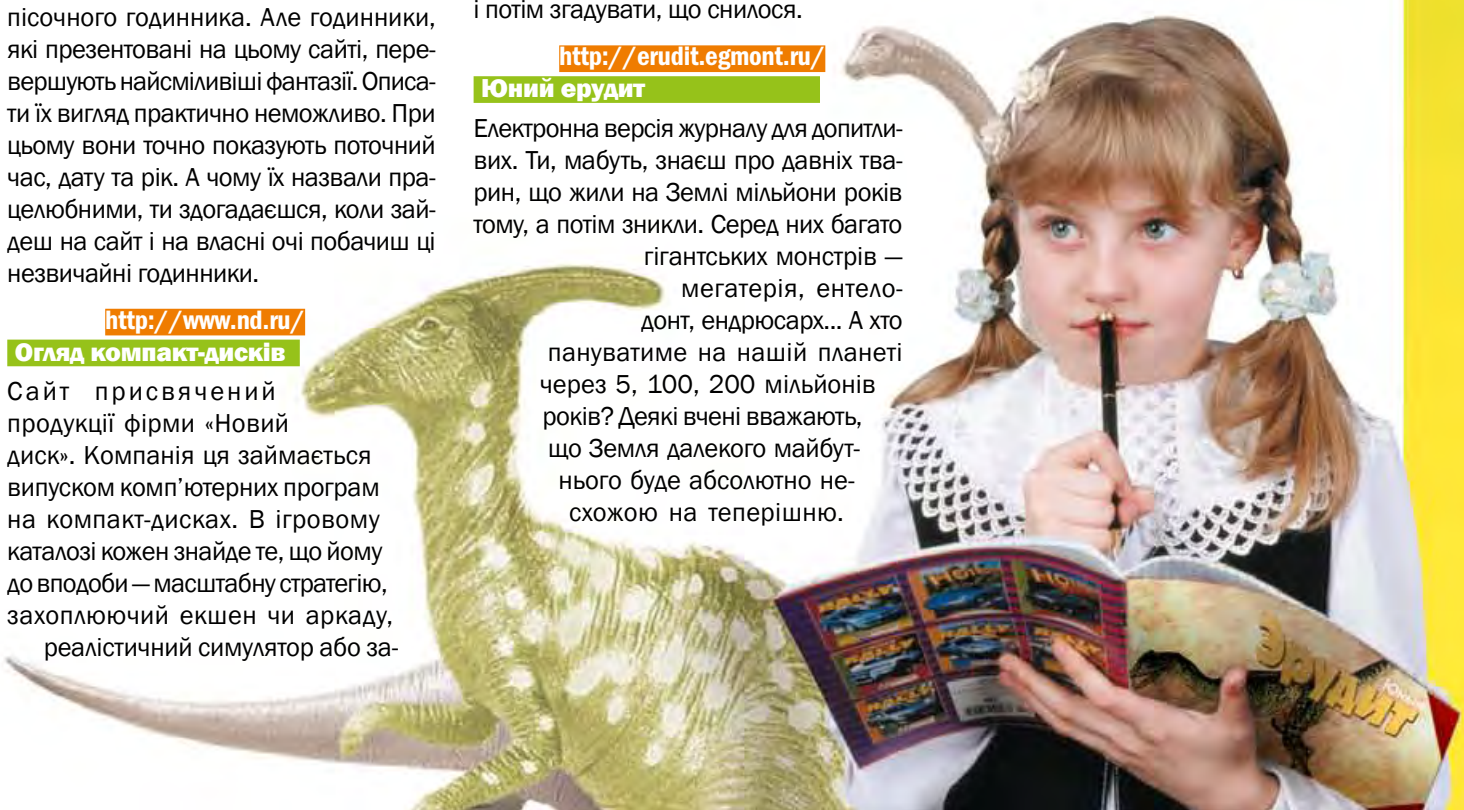

Ти хороший стратег? Тоді грай у футбег

Пригадуєш, Пундику, як ми на пляжі поклали біля тебе ґумового м'яча, а ти його захотів копнути у воду? — запитав Джо свого товариша у роздягальні після уроку фізкультури.

— Так. Але він недолетів до води...

— Звісно, ми ж його наповнили піском, — посміхнувся Джо. — А хочете, я розповім вам про екзотичний вид спорту — футбег, який передбачає використання дещо схожого м'яча? Щоправда, наповнений він не лише піском, а й пластиковими гранулами. Ось послухайте...

Що це за спорт?

Перш за все скажу, що футбегом називають сам спорт та м'яч, що у ньому використовується. Прототипи цієї гри є в історії багатьох народів, однак офіційного статусу він набув лише близько 30-ти років тому. Зараз у футбегу досить велика армія прихильників більш ніж у 70-ти країнах світу.

Сучасний футбег поділяється на чотири основні дисципліни: Freestyle, Net-Game, Golf, Consecutive. Та по-справжньому популярними є перші дві.

Футбег фристайл — дуже артистичний вид. Гравці демонструють своє вміння жонґлювати футбегом, використовуючи трюки різного рівня складності. Виступи спортсменів супроводжуються музикою: спершу коротка (обов'язкова) програма тривалістю 30 секунд, а потім двохвилинна довільна програма. Вона може складатися зі шквалу складних рухів, які ледь вловлює людське око, а потім перейти у плавну граційну стихію, що нагадує відточені рухи звірів. Один і той самий елемент спортсмени можуть виконувати у різноманітних стилях, через це суддям важко оцінювати змагання з фристайлу.

Футбег нетгейм — грають перекидаючи ногами м'яча (футбег) через сітку на майданчику дещо схожому на бадмінтонний корт. Існують парні ігри та ігри сам на сам. Саме про цей вид футбегу хочеться розповісти докладніше, адже він є найбільш видовищним та найпопулярнішим.

Обладнання

Корти для парних та особистих змагань мають однакові розміри: 13,72х6,24 м. По довжині корт розділений навпіл сіткою, висота якої 1,52 м, а по ширині — осьовою середньою лінією. Корт може бути трав'яним або мати штучне покриття. Лінії розмітки шириною 5 см рахуються частинами корту. У грі використовують два основні види м'ячів: американські футбеги, зшиті з частин (панелей), та в'язані гватемальські. На змаганнях переважно використовують перші, а гватемальськими грають любителі. Американські футбеги зшиті з міцної тонкої шкіри чи замінника і наповнені сипучим матеріалом. Діаметр футбега — 6-7 см, вага — 80-120 г. У фристайлі використовують футбеги, які не дуже щільно заповнені, а у двох інших дисциплінах, навпаки, заповнені щільно.

Основні положення

Матчі з футбегу можуть складатися з однієї партії або з трьох (для перемоги у матчі тоді потрібно виграти 2 з 3 партій). Грають до 15 очок або на попередніх змаганнях до 11 очок. Перевага одного з гравців чи команди повинна складати не менше 2 очок, як у волейболі. Очко можна виграти лише при своїй подачі. Його присуджують тоді, коли суперник не відбиває подачу чи припускає більшу кількість торкань до футбега. В одиночній грі гравець може двічі поспіль доторкнутися до футбега на своїй стороні майданчика, як у пляжному волейболі, а в парній — допускається три торкання гравцями по черзі. Доторкатися до сітки, несучих стовпів та розтяжок суворо заборонено. Перед початком гри команди обирають футбег та жеребкуванням розігрують сторону майданчика і право першої подачі. Команда, що не скористалася правом вибору у першій партії, робить це перед початком другої партії. А перед початком третьої партії знову підкидають монетку. Протягом матчу дозволяється брати по три тайм-аути тривалістю 2 хвилини. Між партіями перерва 3 хвилини.

Правила гри

У футбег грають лише ногами. Доторкатися до м'яча тілом вище колін заборонено. Футбег рахується у грі з моменту дотику до нього гравця, котрий виконує подачу, до того моменту, коли він впаде на землю за межами корту, попаде під сітку або гравці порушать правила. У грі дозволяються удари, які виконують

одним рухом ноги, а також випадкові стримування м'яча. Футбег може бути повернутий у гру з-за меж майданчика, головне, щоб він перелетів через сітку в межах майданчика, як у волейболі. Якщо футбег виходить в аут, пролетівши повз сітку, він може бути повернутим до гри на сторону суперника також повз сітку, і гру можна продовжити.

Для виконання подачі надається одна спроба. При подачі футбег має перелетіти над сіткою на протилежну четвертину майданчика, як у великому тенісі. У випадку, якщо футбег торкнеться до сітки та все ж перелетить на потрібну ділянку майданчика, гравцеві дається право другої подачі. При її виконанні доторкання до сітки уже вважається порушенням і гравець втрачає подачу. Подача м'яча виконується з-за меж майданчика. Гравець підкидає м'яч рукою і б'є по ньому ногою. У парній грі подачі виконуються гравцями по черзі після кожної втрати подачі командою суперника. Вони міняються місцями і при виконанні подачі партнер має стояти у своїй зоні та не заважати суперникам бачити момент подачі. Перед виконанням кожної подачі оголошується рахунок очок у партії.

Суддівство та фоли

За перебігом гри слідкує головний суддя та судді на лініях. Головний суддя оголошує рахунок, слідкує за правильністю виконання подач, оголошує м'ячі, що потрапляють у сітку, зараховує фоли, оголошує тайм-аути та вирішує конфліктні ситуації. Судді на лініях дають рекомендації щодо влучання м'яча у лінію чи аут.

Якщо правила порушує команда, що подає футбег, то вона втрачає подачу. Коли ж фол зараховується команді, що приймала подачу, то вона програє очко. Найчастіше фоли призначаються за порушення кількості дотиків до м'яча: у парній грі — більше трьох разів, а в особистій — більше двох поспіль. Не дозволяється затримувати футбег якоюсь частиною стопи. Не можна торкатися до обладнання, до суперника під чи над сіткою на протилежній стороні майданчика. При подачах фол зараховується за несвоєчасну подачу, якщо у парній грі учасник прийняв подачу з порушенням черговості прийому подач, за неправильну подачу, якщо опорна нога гравця, що подавав, заступає на лінію чи знаходиться поза зоною подачі. Не можна доторкатися до футбега на стороні суперника, якщо ще не завершено розіграш.

Перемагає у футбегу той гравець чи команда, яка, звичайно, має вищу майстерність володіння м'ячем, краще виконує подачі та зуміє вибрати тактику гри, що змусить суперника почуватися у ролі наздоганяючого. Футбег захоплює — це динамічна азартна гра майбутнього. Головне, підготувати майданчик та придбати м'ячик.

Помилки початківців

Якщо хочеш навчитися добре грати у футбег, то варто припускатися якомога менше помилок, які стосуються цієї гри.

1 Важливим є розташування гравців на майданчику. У більшості випадків обидва гравці стоять на середній лінії і часто ніхто з них не встигає до передньої чи задньої лінії майданчика. Правильніше розташуватися одному посередині між передньою лінією та серединою, а другому — між серединою та задньою лінією. Тоді один може виходити до сітки, а другий прикривати тили.

2 Часто, коли футбег летить між двох гравців, обидва намагаються відбити його і перешкоджають один одному. В результаті — м'яч лежить на полі! Теоретично подолати це можна просто — домовитися, що приймає футбег той, кому він йде під праву ногу.

3 Трапляється так, що гравець відбиває футбег догори та спостерігає за його польотом. При цьому другий раз вдарити по м'ячу він не має права і тим самим заважає партнеру виконати удар. У таких випадках краще відійти і дати можливість іншому гравцеві виконати удар.

4 Якщо у процесі розіграшу футбегу гравцям однієї з команд доводиться мінятися полями, то вони повинні це зробити в той час, поки футбег знаходиться на полі суперника.

5 Часто новачки намагаються відбивати футбег колінами або після невдалої спроби хочуть її повторити. Про це треба забути. Краще якось вигнутися і відбити футбег ногою нижче коліна, щоб не порушити правил, або дати право це зробити партнеру. Звісно, що грають часто, мов на «автопілоті», але краще з цим боротися з перших же партій і не допускати до переростання у погану звичку.

6 Новачку часто видається, що він вправляється краще, ніж такий же його партнер, і не хоче відпасувати футбег партнерові. Це не завжди корисно з точки зору тактики. Словом: не будь жадібним.

7 Початківці не завжди думають на майданчику. Вони намагаються просто відбити футбег на сторону суперника. Важливішим є відбити футбег так, щоб його не зміг відбити суперник.

НАМІСНИК АРМСТРОНГА

Візитна картка

Ярослав Попович

Дата і місце народження: 4 січня 1978 року, м. Дрогобич, Львівська обл.

Місце проживання: Поджіо-Акаяно, Італія

Звання: заслужений майстер спорту

Тренер: Ігор Романишин

Освіта: Переяслав-Хмельницький педінститут

Сімейний стан: одружений

Команди: «Кольнаго» Італія (2003-2005), «Дискавері Ченнел» США (з 2005 року)

Досягнення: чемпіон світу 2001 року, володар Кубка світу 2002 року, третій на «Джиро д'Італія-2003».

— Знаєш, що треба зробити, щоб стати видатним велосипедистом? — запитав я у Пундика.

— Треба мати талант і дуже любити велосипед, — буркнув наш гурман.

— Так, це правда. А от легендарний італійський гонщик Алесандро Петтакі у вісім років так вболівав, спостерігаючи за чемпіонатом світу 1982 року, що аж зламав крісло, на якому підстрибував від радості за те, що його співвітчизник Джузеппе Сароні виграв гонку. Це визначило його подальшу долю, і він зумів перевершити успіх свого кумира дитинства, виграв вісім етапів протягом одного веломарафону «Джиро д'Італія» у 2004 році. Це рекорд.

— Ну і що з того. Я можу переламати усі крісла вдома, але краще від цього на велосипеді не їздитиму, — зауважив Пундик і додав, — після того, як я раз добряче полетів у парку в кущі, я на велосипед дивитися не можу.

— Даремно. А от нашому велогонщику Ярославу Поповичу було достатньо раз у дванадцять років побачити велогонку, як він одразу поспішив записатися у секцію велоспорту.

— Попович?! Я щось чув про нього. Він часом не син чи внук легендарного космонавта?

— Ні, та я можу тобі про нього більше розповісти...

Хлопець з Дрогобича

Невелике стародавнє містечко Дрогобич (80 тис. жителів) розташоване у передгір'ях Карпат на річці Тисмениці у Львівській області. Відоме воно з часів Київської Русі, у літописах про нього згадують з 1372 року. Назване воно на честь відомого вченого, першого українського доктора медицини та філософії, професора Болонського університету Юрія Дрогобича. Тепер про нього знають ще й тому, що саме тут народився та зростав велогонщик Ярослав Попович, який стрімко увірвався в еліту світового спорту. Чому стрімко? Та тому, що лише у 12 років Славко захопився велосипедом. У той час він був маленьким, непримітним хлопчаком, і з першого погляду було важко сказати, що він стане професійним гонщиком. Ніхто, у тому числі й він сам, і гадки не мав, що накручування педалей на двоколісному винаході людства принесе славу хлопцеві з Дрогобича. Але юнацька інтуїція не підвела.

Вступивши до спортшколи «Мелдик», за чотири роки тренувань під керівництвом Ігоря Романишина учень Броварського училища фізкультури та спорту Ярослав Попович досяг свого першого успіху на юнацьких змаганнях — перемога на молодіжній першості України. А вже у вісімнадцять років він дебютував на міжнародних змаганнях. Щоправда, тоді у Голландії на юнацькому чемпіонаті світу особливих результатів Попович не досяг. Та все ж упертість та наполегливість дозволяють представнику Львівщини незабаром виграти чемпіонат України в командному та індивідуальному заліках, і вже узимку 2000 року молодий українець переїздить до Італії.

Поппо

У нащадків Стародавнього Риму є властивість скорочувати прізвища і давати прізвиська своїм улюбленцям. У них Шевченко — Шева, а Попович — Поппо. Так з любов'ю зараз називають нашого співвітчизника на Апеннінах. А розпочинав свій шлях до визнання Ярослав у найвідомішому любительському клубі Італії «Велютекс». Українець за рік стає лідером аматорського колективу, вигравши з дюжину міжнародних стартів. Та найбільшим досягненням серед «любителів» були перемоги на чемпіонаті та Кубку світу. Це не могло залишитися поза увагою «профі». Під нашого велогонщика було спеціально створено професійну команду «Кольнаго». Настирливість та самовіддача Ярослава приносять нові успіхи. Йому щастить посісти третє місце на «Джиро д'Італія-2003». Попович росте як спортсмен, але його команда не захотіла або не змог-

ла (з фінансових міркувань) зростати разом зі своїм лідером. Зрозумівши, що італійські боси не мають наміру набирати у команду молодих перспективних гонщиків, Ярослав вирішує змінити місце роботи.

У команді Армстронга

Попович отримує багато пропозицій від різних «велоконюшень». Але як тільки поступила пропозиція від «Дискавері Ченнел», усі вони були відхилені. Це був значний крок уперед. Адже «Дискавері Ченнел» у велоспорті — це як мадридський «Реал» у футболі, і Ярослава Поповича можна порівняти хіба що з Андрієм Шевченком з італійського «Мілану», Станіславом Медведенком з «Лос-Анджелес Лейкерс» в НБА чи Русланом Федотенком з «Тампи-Бей» в НХЛ.

— Тим паче, що американці погодилися на всі мої умови. Разом зі мною взяли механіка, масажиста та ще одного українського гонщика — мого надійного товариша по попередній команді Володимира Білеку, — розповідав Ярослав Попович. — Це дуже серйозний клуб, у якому враховують найдрібніші деталі. Якщо контракт з «Кольнаго» вмістився на трьох сторінках, то з «Дискавері» аж на чотирнадцяти, і я сам диктував свої умови. Я був вражений тим, яка дружня атмосфера панує у команді, що складається з представників сімнадцяти країн світу. Ленс Армстронг — людина великої сили волі, котра заряджає тебе енергією. Після спілкування з ним хочеться працювати і віддавати себе команді. Основним моїм завданням на перший рік буде допомогти йому здобути сьомий титул на «Тур де Франс-2005». І наш земляк з роллю «грегорі» (роботою на лідера) успішно впорався, хоча спершу відчував труднощі у спілкуванні — з іноземних мов він знав лише італійську, а не англійську. Та на трасі велосипедисти порозумілися якнайкраще. Його капітан та бос досяг свого і покладає на Ярослава великі надії у майбутньому. Саме Ленс Армстронг як співвласник команд, був ініціатором переходу нашого велосипедиста у його команду. «Це унікальний гонщик — майбутній чемпіон!» — висловлювався про українця легендарний американець.

Поза трасою

Виступаючи на островах Нової Каледонії близько трьох років тому, Попович зустрів своє кохання — симпатичну італійську студентку Сінді, якій у цьому році виповниться 20 років. Вони одружилися та поселилися у невеличкому містечку Поджіо-Акаяно, поблизу Флоренції. Ярослав багато часу віддає тренуванням, а його дружина вивчає французьку мову та літературу. Вона мріє стати вчителькою і працювати з дітьми дошкільного віку. При першій же нагоді Сінді супроводжує Ярослава на змаганнях. Разом з дружиною Попович уже двічі приїжджав в Україну. Він хоч і живе на Апеннінах уже сьомий рік, та громадянство змінювати не планує. Наш гонщик розповідає, що його дружина була дуже вражена українцями. Спершу вона налаштувалася на те, що наші громадяни — черстві та закриті люди. А виявилося, що ми відкриті та добродушні. Друге, що їй найбільше сподобалося, це наші церкви.

Разом з тим Попович зауважує, що ставлення до велосипедного спорту в Україні не на належному рівні. Він вважає, що багаті українці, вклавши гроші у велоспорт, могли б отримати хорошу рекламу. Приїжджаючи в Україну, Ярослав приділяє увагу не лише рідним, друзям, а й молодим спортсменам. Купує за свої гроші форму та спорядження. Він розуміє, що не усім так пощастило, як йому, і дивиться у майбутнє з надією. На запитання про наміри посісти трон самого Армстронга, Ярослав говорить, що час покаже, але йому треба набиратися досвіду, щоб стати лідером команди.

Реп
музика бідних кварталів

Коли вчора я з'явився у Класі в спортивних штанях, кросівках і спортивній шапочці, однокласники дружно сказали:

— Джексоне, але ж сьогодні немає фізкультури!

— Ех ви, — відказав я, — спортивно вдягатись можна не лише для занять спортом. Так дуже зручно, і крім того... І тут всі здогадались, що я розповім щось цікаве з історії музики. Тож підсунулись поближче. Цього разу я розказав про дітей бідних кварталів великих міст, що іменували себе реперами.

Народження легенди

У середині 70-х років у США дуже популярними стали дискотеки, де панувала музика диско. Танцювальний ритм, невибагливі мелодії і прості тексти забезпечили диско комерційний успіх. Платівки продавалися величезними тиражами, відкривалися нічні клуби.

Однак деяким верствам населення такий відпочинок був не по кишені. І тому з'явилася нова танцювальна музика, доступна всім. Назвали цю музику реп. Одна з версій розшифровки абревіатури «реп» — ритмічна американська поезія. Батьківщина репу — бідний район Нью-Йорка — Південний Бронкс. Саме тут на початку 70-х років переважно в латиноамериканських і афро-американських кварталах виникло явище, яке стали називати культурою хіп-хоп. Терміни реп і хіп-хоп часто вживають як синоніми, що не зовсім вірно. Хіп-хоп — це ціла культура, яка включає в себе розписи графіті, унікальний пластичний танець брейк-данс, манеру спортивно одягатися, і, нарешті, музичний напрям реп.

Від Кул Херка до реп-записів

Ключова фігура в історії репу — Кул Ді-Джей Херк. Цей диск-жокей ямайського походження з'явився в Південному Бронксі в 1967 р. Він одним з перших почав використовувати лупінг — циклічне відтворення певного звукового фрагмента (семплу). У якості семплів Херк використав брейки — місця в музичній композиції, де основні інструменти тимчасово замовкають і чути тільки баси і ударні або лише ударні. З-під рук диск-жокея виходив суцільний ритм, під який було зручно танцювати брейк-данс.

«Хрещеним батьком» репу вважають Грендмастера Флеша. Він перейняв техніку Херка і вдосконалив її. Флеш ставив поруч з собою два програвачі з однаковим записом і поперемінно вмикав їх. Поки потрібний уривок відтворювався з першої платівки, диск-жокей мав досить часу, щоб відшукати початок даного фраґмента на другій. Крім того, під час відтворення першого диска Флеш виробляв різні маніпуляції з другим і досягав дуже цікавих ефектів. Дана техніка отримала назву скретчинг. У 1976 р. Грендмастер Флеш вирішив, що йому потрібен напарник-вокаліст. Тож в результаті він сформував власний гурт «The Furious Five». Так було покладено початок новому напряму. Для виконання репу було необов'язково використовувати інструменти, що дорого коштують — досить двох програвачів, чужої музики для семплів, уміння римувати рядки і трохи фантазії. Згодом з'явилося безліч молодіжних груп, що використовували свою музику під відкритим небом і в клубах. Тексти були в основному присвячені тяготам життя в бідних кварталах великих міст.

У 1979 р. група «The Shugarhill Gang» випустила сингл «Rapper's Delight». Платівка розійшлася двомільйонним тиражем у США і посіла високі місця в хіт-парадах багатьох країн. З неї й почався перехід репу з вулиць і дискотек у студії звукозапису.

Вже до кінця 70-х реп-індустрія набрала сильних обертів. Брейк-данс увійшов у моду в Європі. Графіті можна було зустріти не тільки в США, Німеччині або Італії, але і в Японії. Хіп-хоп став частиною масової культури.

Реп — це не тільки музика, але й голос декількох поколінь міської молоді, а також колиска сучасної клубної культури. Саме на реп-вечірках зародилася техніка гри, яка зараз використовується в сучасних клубах.

МУЗИКА ЛІКУЄ

Про цілющі властивості музики було відомо ще в сиву давнину. У Біблії описується, як цар Ізраїлю Саул, в котрого вселився злий дух, покликав Давида і попросив зіграти на арфі. Давид узяв арфу, почав грати, і Саулу ставало краще. Першим, хто науково пояснив цілющий ефект музики, був Піфагор. Він стверджував, що музика відновлює в організмі людини гармонію. Якось Піфагору навіть вдалося за допомогою музики заспокоїти розлюченого чоловіка, котрий у нападі ревнощів намагався спалити будинок. А давньогрецький лікар Гіппократ лікував музикою безсоння та епілепсію.

МАЛЕНЬКИЙ МОЦАРТ

Ніхто не заперечуватиме, що геніальні люди геніальні ще з раннього дитинства. Ось, наприклад, талант маленького Вольфгана Амадея Моцарта помітили, коли малюку було зовсім небагато років. Якось його батько, теж відомий музикант, попросив сина віднести одному чоловіку ноти його останнього твору. Але по дорозі сильний вітер розвіяв аркуші з нотами. Та маленький геній не розгубився. Не довго думаючи, нашвидкуруч він написав інший твір. До речі, нічим не гірший за батьків. Ось так!

ЦІКАВИЙ СЦЕНАРІЙ

Багатії полюбляють складати собі сценарії до власних похоронів. Вони думають над тим, кого би вони там хотіли бачити, яка музика би там грала, які квіти і т. д. (Наче вони все це зможуть потім побачити та почути!) От лідер гурту «U2» Боно хотів би, щоб на жалобній церемонії співали Боб Ділан і Лучано Паваротті. А ще співак хотів би бачити багато сліз. Дивина та й годі!

КЛІПИ ДЛЯ СЛІПИХ

Щоб сліпі люди не почувалися обмеженими через те, що не можуть побачити відеокліпи, Стіві Вандер придумав нововведення. Адже співак, як відомо, теж сліпий. Тож він зняв дві версії до відеокліпу на пісню «So What The Fuss». Одна версія звичайна, а інша для таких людей, як Стіві, тобто сліпих. Проблема відео для незрячих була вирішена просто — хіп-хопер Баста Раймс записав для відеокліпу аудіоролик, в якому пояснюється те, що відбувається на екрані. «Тепер всі мої незрячі слухачі зможуть уявити, що є в моїх кліпах. Все завдяки чудовій техніці опису і прекрасній роботі Басти», — сказав співак.

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

От як ти збираєшся відсвяткувати свій наступний день народження? Зібрати друзів? Піти з ними на дискотеку? Будь оригінальніший! От легенда блюзу ББ Кінг свій 80-ий день народження відсвяткував наступним чином. Він відкрив свій музей у рідному місті Індіанолі і дав кілька концертів, щоб зібрати гроші на його підтримку, видав книжку «Скарби ББ Кінга», а також альбом, збірник своїх дуетів зі Стінгом, «U2», Елтоном Джоном та іншими зірками. Ось так «скромно» співак відзначив свій день народження.

ЧИ ВСІМ ПОТРІБНА НАГОРОДА «ҐРЕММІ»?

Все-таки несправедливо влаштоване життя. Одні музиканти удостоюються різноманітних престижних премій ще на початках своєї кар'єри, а декому доводиться чекати на них десятки років. Ось, наприклад, лідер легендарного гурту «Led Zeppelin» Роберт Плант був удостоєний честі отримати почесну музичну нагороду «Ґреммі» аж після 45-ти років творчої діяльності. Як на мене, це досить довго. Проте, схоже, музикант не особливо цим переймався, адже навіть не з'явився на вручення і забрав свою нагороду лише через півроку після офіційної церемонії.

ФЛЕЙТА АНДЕРСОНА

Як ти гадаєш, чи всі відомі музиканти повинні грати лише на дорогих музичних інструментах? Виявляється, що ні. От лідер відомого шотландського гурту «Jethro Tull» Ян Андерсон практикує такий бізнес. Спершу він купує звичайну флейту за декілька доларів, а за пару років (після того, як відіграє на ній трохи хітів) продає її вже за тисячі тих самих зелених, як інструмент, на якому грала легенда! Непоганий заробіток вигадав собі музикант. Хоча, ні. Адже всі прибутки, як і годиться відомим людям, він віддає на благодійність.

МУЗИКА І ПОЛІТИКА

Після того, як екс-термінатор Арнольд Шварценеггер подався у політику, схоже, багато хто з музикантів не проти би піти його шляхом. Наприклад, Кріс Мартін, лідер «Coldplay», якби його гурт розпався, міг би сміливо піти у політику. Принаймні багато людей були б не проти бачити Кріса на посаді прем'єр-міністра. Британський журнал «NME» провів серед своїх читачів опитування і з'ясував, що народ не задоволений нинішнім прем'єр-міністром Тоні Блером. А якби читачам журналу довелося замінити його кимось із музикантів, то на цю посаду найкраще пасуватиме фронтмен «Coldplay». Серед інших претендентів на високу посаду ще є Том Йорк з «Radiohead» та Боно з «U2». А Дженніфер Лопез також зізналась, що не проти би стати першою жінкою-президентом США. Коли співачку запитали про перші кроки на цій посаді, вона зізналася, що спершу б по-новому оформила Білий Дім, а вже потім би бралася за саму політику.

«ШАНС» для Наталі Валевської

Наталя Валевська, переможниця телепроекту «Шанс-3», стала відомою не одразу. Аби засвітитися на зірковому олімпі, їй знадобилось спробувати себе у багатьох життєвих ролях. Та ще й здобути професійну освіту. І не лише музичну, але й дизайнерську. По закінченні загальноосвітньої школи Наталя вступила у ПТУ за спеціальністю «кравець верхнього одягу». Та все ж із музикою Наталя дружить ще з дитинства.

У родині Валевських співають усі, тож і не дивно, що дівчинка всерйоз захопилась музикою ще у 5-річному віці. Якось у їхній садочок прийшла дівчинка-скрипачка, і після її виступу викладач музичної школи сказала, що усі бажаючі можуть записатись у школу і навчитися так грати. Наталочка захотіла займатись музикою і одразу ж розповіла про своє бажання рідним.

Здобувши диплом, Наталя Валевська співала у ресторані, а через рік – тамадою на весіллях. Було нелегко, адже гостей доводилось веселити увесь день, і при тім завжди залишатись усміхненою. Її майбутній чоловік Володимир, який тепер є ще й продюсером та звукорежисером співачки, часто приходив до Наталі на концерти, аж поки не закохався остаточно.

А потім, як відомо, зорі заметушились у Наталиному гороскопі, і дівчина потрапила на «Шанс». І не тільки потрапила, але й стала переможцем. На такий стрімкий та упевнений успіх Наталя не сподівалась. Як то кажуть, до слави слід бути готовою: як тільки співачка довідалась про те, що їй присудили перше місце, замість радіти, впала у депресію на два тижні. Вмить стати популярною на всю Україну – до цього не була готова. А тоді пішло-поїхало: автографи, запитання, кольорові публікації у модних українських журналах на зразок «CityLife».

ІЗ ДОСЬЄ НАТАЛІ ВАЛЕВСЬКОЇ

- Народилась 10 червня 1981 року в Хмельницькому.
- Свою творчість почала у 15 років із написання віршів та музики.
- У 1999 році виступила на обласному конкурсі молодих естрадних виконавців «Пісня над Бугом» і посіла перше місце.
- У 2003 році стала лауреатом першої премії другого Міжнародного конкурсу молодих виконавців сучасної естрадної пісні «Мости дружби».
- У цьому ж році стала лауреатом другої премії восьмого Міжнародного конкурсу молодих виконавців естрадної пісні імені Володимира Івасюка.
- У 2003 в Хмельницькому відбувся її перший сольний концерт «Не сумуй». Наталя співала «вживу».
- У 2004 році стала переможцем конкурсу молодих естрадних виконавців «Стань зіркою».
- Цього ж таки року здобула Гран-прі Міжнародного конкурсу молодих естрадних виконавців сучасної естрадної пісні Ялта-2004 у рамках телевізійного фестивалю «Море друзів».
- Цей рік приніс Наталі перемогу в одній із програм «Караоке на майдані», після чого вона потрапила у телепроект «Шанс» і здобула перше місце.
- У її творчому архіві є 16 авторських пісень на різну тематику.
- Удостоєна третьої премії чотирнадцятого Міжнародного фестивалю мистецтв «Слов'янський базар» у Вітебську.
- Чимало благодійних концертів та виступів за участю Наталі Валевської відбулися в інтернатах і сиротинцях.
- Зараз Наталя навчається у Київському Національному університеті на факультеті музичного мистецтва.
- З 2004 року – солістка Хмельницької обласної філармонії.

Тож хай їй щастить!

АФІША

ХРОНОГРАФ

05.04.1998 перший публічний виступ «Spice Girls» перед дев'ятитисячною аудиторією в Глазго.

12.04.2002 Оззі отримав персональну Зірку на голлівудській «Алеї Слави».

21.04.1990 Пол Маккартні встановив новий світовий рекорд, виступивши перед 184-тисячним натовпом глядачів в Ріо-де-Жанейро.

22.04.2004 «Zdob Si Zdub» отримав премію «MTV Romanian Music Awards» у номінації «Best ethno».

25.04.2002 відеокліп на пісню «Weapon Of Choice» співака Фетбоя Сліма названо найкращим відео в історії кліпів.

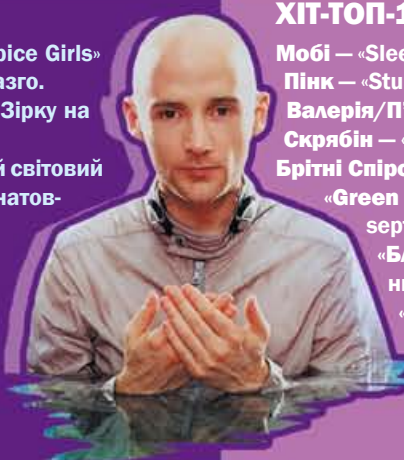

ХІТ-ТОП-10

Мобі — «Sleeping away»
Пінк — «Stupid girls»
Валерія/П'єха — «Нежность моя»
Скрябін — «Старі Фотографії»
Брітні Спірс — «And then we kiss»
«Green Day» — «Wake me up when september ends»
«Блестящие»/Arash — «Восточные сказки»
«Gorillaz» — «Dare»
Сергій Лазарєв — «Just because you walk away»
Ірина Білик — «Снег»

Музика сфер

Олдфілда називають королем нью-ейджу, богом арт-року, віртуозним гітаристом... У кожному альбомі він різний і разом з тим неповторно-стильний. Знайомство із Майком Олдфілдом слід починати з його альбому «Пісні далекої землі» («Songs of Distant Earth»). Альбом цей унікальний тим, що триває 73 хвилини, фактично без інтервалів між композиціями.

Майк Гордон Олдфілд народився 15 травня 1953 року у Великобританії. Батько його був лікарем, а мати — ірландкою. І хоч Майк був молодшим у своїй музичній сім'ї, але на гітарі почав грати ще у сім років. Хлопець повертався зі школи, зачинявся у своїй кімнаті і музикував. У 12 років він згрупував довкола себе однодумців і почав грати у фолк-клубах, демонстрував власні 15-хвилинні інструментальні композиції, наслідуючи своїх кумирів. У 14 років Майк разом із сестрою Саллі організував фолк-дует «Sallyangie», випустив альбом і сингл. Сестра співала, а брат забезпечив акомпанемент. Проте дует проіснував недовго, і Майк почав заробляти на прожиття, граючи у лондонських постановках. У вільний час він слухав музику Сибеліуса, Стравинського, Равеля і «Led Zeppelin». Паралельно з роботою він працював із групою «Abbey Road». У 1971 році він випустив демо-касету. А через два роки світ почув його «Tubular Bells» («Трубчасті дзвіночки»). Олдфілду на цей час було лише 17. І все-таки до 1992 року, як музикант не старався, його твори оцінювали як непрофесійні. Але критики вважають, що твори уславленого тепер музиканта Олдфілда краще слухати від найновіших до ранніх — так, кажуть, легше збагнути не тільки розвій його творчості, але й вдосконалення та пошуки власного стилю.

У 1979 році Майк Олдфілд організував своє перше турне, в якому взяло участь понад 50 інструменталістів, у тому числі і струнна секція, і хор; виступи супроводжувались демонстрацією стрічок Єна Ізма. Після гастролей випустили подвійний диск «Exposed», однак «Platinum» виявився набагато кращим. Для розкрутки диска Олдфілд навіть заснував власне агентство «Oldfield Music».

Новий альбом «QE2» одразу ж після виходу у світ став «золотим». У 1981 році продаж диска «Tubular Bells» перевалив за 10 мільйонів екземплярів — за особливі заслуги і за велику сподвижницьку та благочинну діяльність автора нагородили званням почесного громадянина Лондона. Цього ж таки 1981 року Олдфілд став другим в історії Великобританії рок-музикантом, який увійшов у довідник «Who's Who» (перший — Пол Маккартні).

У травні 1982 року згрупували «The Mike Oldfield Group»: Меггі Рейлі — вокал, Моріс Перт — клавішні, перкусія, Рік Ферн — бас-гітара, Тім Кросс — клавішні, П'єр Моелан — ударні.

Дискографія Майка Олдфілда

«Tubular Bells»	1973
««Five Miles Out»	1982
«Crises»	1983
«The Songs of Distant Earth»	1994
«Voyager»	1996
«Tubular Bells — III»	1998
«Guitars»	1999
«The Millennium Bell»	1999
«Tres Lunas»	2002
«MusicVR. The album»	2003
«Tubular Bells 2003»	2003
«Light + Shade»	2005

ЧУТКИ

Учасники щойно воз'єднаного бойз-бенду «Take That» вирішили обійтися без замін. Музиканти відхилили пропозицію ще однієї зірки острівної музики Вілла Янга, який заявив, що не проти був би посісти місце Роббі Вільямса, котрий навідріз відмовився від участі в групі. На це «Take That» відповіли, що вони вже мають досвід роботи у форматі квартету, а стороння допомога їм не знадобиться і цього разу. Проте в той самий час учасники гурту сказали, що не проти попрацювати з Янгом... якось в майбутньому.

MP3-ПРЕЗЕНТАЦІЯ

На небі нашої естради зійшла самобутня зірка. Йолка — сучасна дівчина, котра запрошує нас у майбутнє. У неї оригінальний вокал і неповторний тембр голосу. Етнічні мотиви у поєднанні з гітарами, мелодіями сучасного r'n'b та ламаними ритмами — це стиль її проекту. Йолка правдива, її голос змушує вірити словам текстів. Адже глибока поезія про недосконалість світу завжди знаходить відгук у серцях слухачів. Хочеш насолодитися новими драйвовими мелодіями — слухай «Місто обману».

ЯК ТИ СТАВИШСЯ ДО ІГОР?

Так

Ні

Дивишся «Ігри патріотів» по телевізору?

Захоплюєшся якимось видом спорту?

Захищаєш честь школи на змаганнях?

Маєш грамоти чи кубки за перемоги у спорті?

Мрієш стати олімпійським чемпіоном?

Вмієш стрибати на скакалці?

Тобі доводилося грати у великий теніс?

Знаєш, що таке великодні гаївки?

Розумієшся у правилах пляжного волейболу?

Вболіватимеш за нашу футбольну збірну на ЧС-2006?

Маєш свій футбольний чи баскетбольний м'яч?

У тебе є кумир серед спортсменів?

Захоплюєшся комп'ютерними іграми?

Вмієш пускати мильні бульбашки?

Тобі доводилося кидати бумеранг?

Запускаєш повітряні змії?

На ковзанах почуваєшся впевнено?

Вмієш плавати та пірнати?

Колекціонуєш іграшки з дитинства?

Знаєш, хто вигадав «Монополію»?

Граєш в ігри, що друкуються в «Ігротеці»?

Тобі подобаються розмальовки від ДуКласа?

Любиш розгадувати кросворди?

Надсилаєш свої ігри до редакції «Класу»?

Любиш виконувати роль ведучого в іграх?

Віддаєш перевагу футболу над шахами?

Вмієш з честю програвати?

У твоїй сім'ї дорослі грають в ігри з тобою?

Ти можеш вважати себе справжнім ігроманом. Свій вільний час ти намагаєшся прикрасити якоюсь забавою. Тебе можна порівняти з кошенятком, яке грається будь-яким предметом.

Для тебе важливими є тип та характер гри. Ти намагаєшся не відставати у рухливих іграх з м'ячем чи на природі. Проте картярські чи інтелектуальні ігри на папері тебе не приваблюють.

Твоїм кумиром є богиня Ніка. Гра для тебе не важлива, а твоя перемога — понад усе. Якщо тобі вдається виграти, то ти намагаєшся ще раз довести собі, що ти можеш це зробити.

Ігри тебе цікавлять мало. Ти краще віршика напишеш чи музику послухаєш, лежачи на дивані. Але краще буде, якщо зумієш гармонійно поєднати динамічні забави зі своїм ліричним характером.

Три мас у ва-ліпі
Муха
Дерев. муз. інструмент
Трапе-ція жер. шкіри
«Жалка» тушка
Найта-кий плах
Дуга слона
Суша у морі
Пуд. куб.
Сорт. кукурус.
Трапе-ція шиф.
Вистрелює ін. снаряд
Багаття
Грошова карта
«Поміч і Лідер»
Хмарні лежні
Тварина з Азії
Стрункий муз. інструмент
Стомато-ло. сверло
Комедійне взуття
«Одна дев'ка»
Інструмент шкіри
Заліпка у ванні вороти

klasword

Прикольні розіграші

Так, це не фокуси, а справжні розіграші і дивувати Класну компанію ними взявся Колібрик. На одній з вечірок він витяг з кишені кусочок крейди і запитав:

— Чи знайдеться у нас доброволець, який хоче продемонструвати свою кмітливість? Писати чи малювати нічого не доведеться. Це зроблю я.

Один сміливець таки знайшовся. Колібрик поставив його у центрі кімнати і продовжив:

— Зараз я намалюю навколо нього чарівне коло, з якого він не зможе вибратися — ні переступити через нього, ні перестрибнути, не дивлячись на те, що ноги я йому зв'язувати не буду. А от руки я йому зв'яжу за спиною. Чи є такі, що мені не вірять?

Звісно, що Колібрику не повірили. Тоді він наблизився до свого помічника, зв'язав йому за спиною руки і, обійшовши його, легенько крейдою намалював коло на його светрі (піджаку, сорочці чи футболці).

— Тепер нехай спробує вийти! Можна було б зняти светр, але ж руки то я передбачливо зв'язав! Ха-ха-ха!

Коли в залі овації стихли, наш вундеркінд запропонував:

— А хочете, я покажу вам щось таке, чого ще ніхто не бачив? Не лише ви не бачили, але і я не бачив цього. З часом ні я, ні ви цього не побачите.

Тоді Колібрик витяг з кишені волоський горіх. Розколов його і всім показав горіхове ядро. Зі словами «Цього ядра дійсно ніхто не бачив і зараз перестане бачити» він кинув його в рот, пожував і, посміхаючись, з'їв. Ось так!

Вузлики, що зникають

Ковба-сан теж вирішив розважити друзів і вистрибнув на парту. Став на задні лапи, тримаючи у передніх мотузку. Зав'язав на ній кілька вузликів і заявив:

— Зараз я змотаю шнурок на лапу і ми побачимо, що з ним станеться.

Котяра затиснув один кінець мотузки у лівій лапі, взяв вільний кінець у другу лапу і почав намотувати мотузку. Виходило це у нього не зовсім спритно. Час від часу мотузка випадала, але він її підхоплював, поправляв те, що вже встиг намотати, і врешті йому вдалося завершити справу. Потім котяра взявся за вільний кінець мотузки, потягнув його, скинув намотаний мотузок з лапи, і всі побачили, що він розпрямився і на ньому немає жодного вузлика. Оце диво!

Звісно, що жодного дива тут не було. Перш за все слід врахувати, що вузли фокусника залишилися вільно зав'язаними. Потім, намотуючи мотузку і поправляючи її час від часу, Ковба-сан насправді пропускав затиснутий у лапі кінець шнурка у намотані вже вузли. Знімаючи з лапи шнурок, він взявся за той самий кінець мотузки. Ось і все!

Служняна коробка

Ще один сюрприз витворив Класний меломан.

— Ось погляньте, у мене в руках звичайна сірникова коробка, — промовив Джексон друзям і дав їм оглянути коробку.

Вона дійсно була звичайнісінькою, і друзі повернули її. Джексон взяв коробку в праву руку, подмухав на неї і поклав її на кисть лівої руки із зовнішньої сторони зі словами:

— Насправді вона зачарована мною. Я вчора її довго готував, і вона тепер мене слухатиметься. Зараз ви в цьому переконаєтеся.

За мить усі побачили, що за командою фокусника коробка то піднімалася, то опускалася на його руці. Як йому це вдалося? Невже меломан зачарував її?

Секрет цього фокуса полягає у тому, що взявши коробку у праву руку, Джексон повернув її так, щоб при відкриванні сірники були повернуті до руки. Потім він пальцем трішечки її привідкрив, поклав на ліву руку, притиснув до руки і тут же її закрив. При закриванні він защемив трішки шкіри руки. Шкіра залишилася у коробці, а сама коробка покладена так, що знаходиться на рівні основи великого пальця. Звісно, що місце, куди слід класти коробку, є індивідуальним для кожної людини. Після цього фокусник опускає великий палець, шкіра на руці натягується, і коробка піднімається. Палець піднімається — натяг шкіри зменшується, і коробка опускається. Решта пальців залишаються непорушними. Усе просто, але ефектно.

При тренуванні зверни увагу не лише на вибір місця для коробки, але й постарайся так повернути руку, щоб глядачам були непомітні рухи великого пальця.

Картковий маг

Як ти думаєш, кому можна присвоїти таке звання? Правильно, ДуКласу. І він це довів ще одним чудовим, просто вражаючим фокусом. Вийняв з кишені колоду карт і запитав:

— Хочете вірте, а хочете ні, але я сьогодні у пречудовій формі. І відчуваю це. А значить, я зможу побачити карти з великої відстані, навіть не глянувши на них.

Класні герої переглянулися і зацікавлено дивилися на нього, а той продовжив:

— Ось погляньте, колода карт добре перетасована, — і він розкрив карти віялом, щоб всі могли у цьому пересвідчитися. — Збийте її скільки хочете разів, а потім візьміть собі кожен по карті. Після цього ви можете відійти від мене на будь-яку відстань. Але я все одно відгадаю, які у кого з вас карти.

Класенята переглянулися між собою і зробили все так, як казав ДуКлас. Вони по черзі позбивали карти у колоді. При цьому зсунену частину колоди ДуКлас щоразу перекладав униз. Коли Класики сказали «Стоп!», він запропонував їм взяти зверху по карті. Киця, Джо та Пундик взяли по карті та відійшли у протилежний кінець Класу, а Колібрик з Джексоном не захотіли брати участі в ілюзіоні. Вони вирішили залишитися біля фокусника та подивитися, що ж буде далі. А відбулося те, про що попереджав ДуКлас — трохи подумавши, він безпомилково назвав усі три карти, що знаходились у руках Класиків!

— А можна я теж візьму карту? — запитав Колібрик. — Мені також стало дуже цікаво.

— Звісно, можеш. І ти, Джексоне, теж приєднуйся до нас. Візьми собі карту.

І ці дві карти ДуКлас вгадав майже за секунди. І теж безпомилково. Друзям нічого не залишалося, як зааплодувати. А потім були умовляння розповісти, як це робиться. Ну що ж, якщо і тобі теж цікаво, підсувайся ближче і слухай.

Секрет цього фокуса полягає у підготовленій заздалегідь колоді. Карти у ній завчасу розкладені у певному порядку, а перекладання колоди глядачами його не змінює. Так-от, перш за все слід запам'ятати порядок мастей: ♠— піка, ♥— черва, ♣— трефа, ♦— бубна. А числові значення карт розкладаються з кроком «через три». Що це означає? Ось, наприклад, туз має числове значення 1, то другою кладеться карта, у якої числове значення 1+3=4, тобто четвірка. Третьою (4+3=7) — сімка, потім (7+3=10) — десятка, далі 10+3=13 відповідає королю. Запам'ятай також, що валету відповідає числове значення 11, 12 — дама і 13 — король. Таким чином, враховуючи порядок мастей та числових значень карт, вони були розкладені у такому порядку:

♠Т, ♥4, ♣7, ♦10, ♠К, ♥3, ♣6, ♦9, ♠Д, ♥2, ♣5, ♦8, ♠В, ♥Т, ♣4, ♦7, ♠10, ♥К, ♣3, ♦6, ♠9, ♥Д, ♣2, ♦5, ♠8, ♥В і так далі решта карт колоди.

Після того, як глядачі візьмуть собі зверху колоди декілька карт, фокуснику єдине, що потрібно — підглянути нижню карту в колоді. Це дасть можливість йому назвати усі забрані карти. Як це робиться? Припустимо, що нижньою у колоді була **♠4**, тоді наступною, тобто верхня карта у колоді, буде сімка, адже пригадуєш правило — 4+3=7, а масть її буде червова, оскільки згідно з порядком мастей черва йде після піки. Тоді наступною буде карта (7+3=10) трефової масті, тобто **♣10**. Решту карт, які брали Класні герої, спробуй встановити самостійно. Зробити це не складно. Числовий крок запам'ятати просто. А от запам'ятати порядок мастей тобі може допомогти така закономірність. Приглянься: першою йде піка (♠) — зверху один гострий кінчик, другою черва (♥) — фігура з двох половинок, третя трефа (♣) — трилисник, а четвертою бубна (♦) — це ромб з чотирма кутами та чотирма сторонами.

Як бачиш, це може тобі стати у пригоді для запам'ятовування порядку мастей. Якщо ти зможеш осилити ці «премудрості», то, включивши фокус у свій репертуар, зможеш добряче здивувати своїх друзів. Мабуть, ти гадаєш, що фокус простесенький. Але на глядачів він справляє справді магічне враження. Спробуй сам, і ти в цьому переконаєшся. Головне, не плутай порядку розстановки карт перед виходом до глядачів. Успіхів!

Гроші на вітер

Часто, особливо у дівчат, трапляється так, що ми купуємо те, чим потім довго або взагалі ніколи не користуємося. Чи щось таке, що не підходить нам за розміром чи кольором. І ось омріяна річ лежить у шафі чи шухляді без портеби і припадає пилом. Що у таких випадках кажуть? Правильно, гроші викинуто на вітер. У нашому ж випадку все навпаки. Купувати я вам нічого не пропоную, але гроші на вітер викинути таки комусь доведеться, — ось з такою відвертою промовою звернувся до Класиків наш раціональний Колібрик.

З цими словами він запросив до себе декількох гравців і вишикував їх у шеренгу за умовною стартовою лінією. На цю лінію перед кожним з них він поклав по однаковій паперовій купюрі (1 чи 2 гривні) і заявив:

— Той, хто найдальше задує свою купюру від стартової лінії за одну хвилину, стане переможцем гри.

За командою вундеркінда гравці почали дути на свої гроші, а Колібрик слідкував за секундоміром. Коли час вийшов, ведучий визначив переможця та призерів гри. Тому, хто програв (тобто чия купюра була найближче до стартової лінії), ведучий казав:

— Ой, довго ще тобі доведеться повчитися заробляти гроші, перш ніж ти навчишся їх викидати на вітер. А щоб тебе якось утішити, я вручаю тобі приз, — і простягнув йому одну гривню!

Як варіант гри — кожен із гравців дує на свою купюру відповідну кількість разів, наприклад 3 чи 5, і після цього визначається переможець. Коли бажаючих викинути гроші на вітер є багато, то гравців можна поділити на дві команди і провести змагання між ними на час. А щоб їм було іще веселіше, учасники можуть «викидати на вітер» не по одній купюрі, а, наприклад, по 3 на кожну з команд. При цьому програє та команда, чия купюра буде найближче до стартової лінії. Призом для переможця можуть бути усі гроші, які викинуто на вітер у цій грі. Обирай свій варіант гри та розважайся разом з друзями.

Знайомство

Як найкраще познайомитися твоїм друзям, родичам та сусідам, що зібралися у тебе на дні народження? Звісно, що ти можеш сам їх перезнайомити та щось про них повідомити або можеш їх попросити про себе розповісти.

Але найкраще це зробити у грі. Особливо, коли на якійсь зі шкільних вечірок будуть присутні гості, запрошені з інших шкіл чи міст.

Так зробив Джексон, коли на шкільну вечірку з нагоди святкування Дня весни запросив хлопців і дівчат з одного фан-клубу. Як ведучий, меломан запросив на середину зали 5-7 хлопців та стільки ж дівчат. Запитав у кожного ім'я і поділив їх на пари. Просить хлопців стати у шеренгу обличчям до нього, а кожну дівчину з пари ставить спиною до спини хлопця. Дівчата дивляться у зал, а хлопці — на ведучого.

Після цього ведучий попросив кожного гравця ще раз назватися, запропонував глядачам вибрати пару, за яку вони вболіватимуть, і повідомив:

— Хочеться перевірити вашу спостережливість. Зараз я ставитиму по черзі хлопцям та дівчатам по три запитання, а вони відповідатимуть. Та пара, яка дасть найбільше правильних відповідей, стане переможцем гри. Зрозуміло? Тоді почали! Якого кольору лаком нафарбовані нігті у дівчини за спиною?

Ведучий підходив до кожної пари, вислуховував відповідь хлопців та переконувався у їх правоті. Потім він став перед дівчатами і запитав:

— Якого кольору очі у хлопця за спиною?

Цього разу відповідали дівчата, а ведучий роздавав парам бали за правильні відповіді. Надалі запитання можуть бути такими: «Якого кольору волосся у дівчат? Який колір штанів у хлопців? Яка модель мобільного телефону у дівчини? Які шкарпетки на ногах у хлопця?» При цьому ведучий щоразу називає по іменах пари, яким дає чи не дає очки за відповіді. Після закінчення трьох розіграшів він визначає пару-переможця. Але основне, що у цій грі кожен, хто сидить у залі, та й самі учасники гри, оглянувши один одного, уже добре запам'ятовують імена гравців. Для приколу парі-переможцю гри можна вручити приз — попросити поцілуватися! Вигадуй свої запитання та включай цю гру у свій ігровий репертуар. Необов'язково очікувати чергової вечірки, можна й на вулиці з друзями пограти.

Класний олімпієць

Привіт майбутнім олімпійцям! Очікуючи перепитій на зимовій Олімпіаді у Турині, Класні герої створили собі гру, в якій визначають свого Класного олімпійського чемпіона. Ти з друзями теж можеш приєднатися до чисельної когорти любителів спорту та не лише споглядати по телевізору за змаганнями, а й відчути олімпійський дух у цій грі. Звісно, ковзани чи лижі взувати не доведеться, а от простий та два кольорових олівці для гри мати потрібно. Ігрове поле знаходиться на плакаті журналу.

Гра складається з двох окремих етапів. Переможцем стає той, кому вдасться виграти обидва етапи. На першому етапі гравці беруть по одному кольоровому олівцю і грають на п'яти олімпійських кільцях. Кожне кільце намальоване своїм кольором. Як ти знаєш, це символізує п'ять континентів, мешканці яких беруть участь в олімпіадах. Так от, кожне кільце є окремим ігровим полем. Грають, виконуючи ходи по черзі. Жеребкуванням визначають того, хто розпочне гру. Він обирає собі будь-яке кільце і зафарбовує на ньому один кружечок. Другий гравець на цьому ж ігровому полі зафарбовує олівцем іншого кольору теж якийсь кружечок. Надалі гравці на кожному своєму ході зафарбовують по одному вільному кружечку, дотримуючись основного правила: одним кольором заборонено зафарбовувати два сусідні кружечки. Перемагає той, хто зуміє виконати останній хід. А хто програє, обирає наступне кільце і робить на ньому перший хід. Надалі гравці по черзі зафарбовують на цьому ж ігровому полі кружечки, дотримуючись того ж основного правила гри. Аналогічно грають на решті ігрових полів. Той, кому пощастить отримати більше перемог на п'яти кільцях, стає переможцем першого етапу гри.

На другому етапі гри перший хід виконує той, хто поступився у першому. Він також отримує право вибрати вид спорту, тобто ігрове поле, на якому хоче розпочати етап. На другому етапі розігрують такі 5 видів спорту: лижні гонки, біатлон, керлінг, ковзанярські гонки та хокей. На кожному з них грають, виконуючи ходи по черзі, і перемагає той, хто зуміє виконати останній хід. А хто програє на якомусь ігровому полі, обирає наступне та розпочинає на ньому гру. Кому вдається отримати більше перемог — виграє другий етап.

У другому етапі гри на кожному своєму ході гравець з'єднує прямою лінією дві сусідні фігури, які не задіяні у попередніх ходах. При цьому перетинати уже намальовані лінії та інші малюнки заборонено. Лижі та ковзани з'єднують попарно, а на трьох інших ігрових полях з'єднують різні фігури (рушницю та мішень у біатлоні, биту та щітку у керлінгу та шайбу і ключку у хокеї). Зразки виконання ходів показано на малюнках.

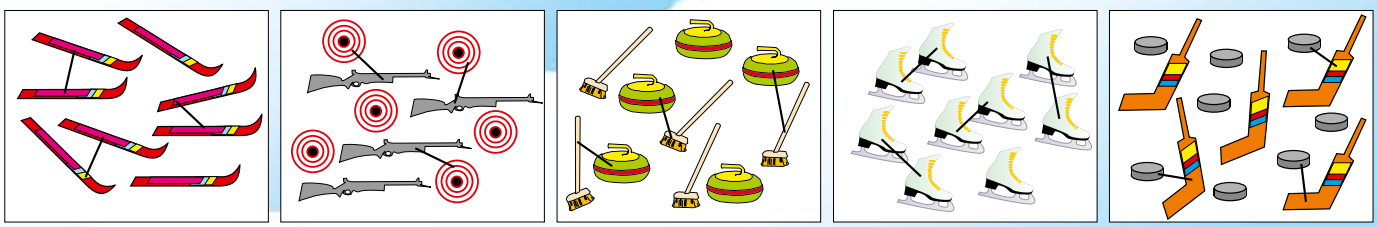

Грають цей етап простим олівцем, щоб мати змогу зіграти ще раз, витерши усе ґумкою. У першому етапі кольорові олівці теж можна замінити простим, домовившись, що, наприклад, один гравець малює хрестики, а другий — кружечки чи квадратики. Обирай правильну тактику та перемагай! Але й про лижі та ковзани не забувай. Тільки вони можуть зробити тебе учасником майбутніх олімпіад. Успіхів!

✱ Увага! Призова гра «Класна мандрівка» на звороті плаката

Стрибаючі котики

Хто прославився дресируванням котів? Правильно, Куклачов. І от троє хлопців-сусідів — Андрій, Борис та Віталій, — надивившись по телевізору передач, вирішили теж спробувати свої сили у цій справі. Зібралися вони на лавці у дворі, обговорили основні напрямки науки для своїх улюбленців та й розійшлися по домівках втілювати намічене.

Скільки годин бідолашні котики «гризли» науку, невідомо, але через три дні у них дещо почало виходити. Хлопці вирішили похвалитися один перед одним. Зібралися вони знову у дворі, але цього разу вже зі своїми кошенятами. Першим свою майстерність показав котик Бориса — він застрибував на лавку вправніше, ніж котик сіамської породи. А далі почалося: персидський котик застрибував на лавку краще, ніж Мурзик, котик Віталія застрибував краще, ніж Пір'їнка, а Тигрик застрибував не гірше, ніж персидський котик. Але сибірському кошеняті, напевно, надокучило це дресирування, він взяв і добряче подряпав руку свого господаря. На цьому все завершилося і хлопці з котиками розійшлися по домівках. Та от цікаво, хто з них пішов з пораненою рукою?

Обмін наклейками

Часто так трапляється, що у колекціонерів збирається по декілька однакових екземплярів того, що вони колекціонують. Тоді вони обмінюють ці речі на ті, яких ще не мають. Саме так і трапилося з Класними колекціонерами.

— Чотири наклейки з футболістами іспанського «Реалу» вартують стільки ж, як п'ять наклейок з футболістами італійського «Мілану». Ти згідний? — запитав Джо у Пундика.

— Так!

— І ми з тобою вчора погодили, що дві наклейки футболістів з «Мілану» та одна наклейка гравця з «Реалу» рівноцінні двом наклейкам гравців київського «Динамо». Вірно?

— Згоден, — підтвердив Пундик.

— Тож я пропоную тобі чотири наклейки з гравцями «Реалу» та одну наклейку з футболістом «Мілану» обміняти на дві наклейки з динамівськими футболістами та три наклейки з футболістами іспанського клубу. Усе чесно, правда ж?

Пундик ствердно махнув головою, і хлопці помінялися наклейками. Та все ж цікаво, чи рівноцінною була ця угода, якщо уважніше придивитися до вартостей наклейок. Мені здається, що хтось із хлопців прогадав. А хто саме, знаєш?

Спортивний клас

Було це не у нашому Класі і навіть не у нашій школі. Але точно у нашому місті. Про один з таких класів розповіла наша вчителька пані Ганя на уроці географії після того, як Джо голосно заявив:

— Навіщо мені математика, я й так добре вмію м'яча у кільце закидати.

— Але ж це не вірно. Можливо, ти дійсно хороший спортсмен. Та спортивне життя досить часто буває недовгим. А що потім робити? Те, чого зараз навчишся, знадобиться у майбутньому...

Не будемо розповідати про всі її настанови, та от приклад, який вона навела про клас, у якому вчаться спортсмени, виявився цікавий. Так-от, у тому класі було 25 учнів. З них 17 займалися велоспортом, 13 — плаванням, а 8 — футболом. Жоден з них не захоплюється трьома видами спорту, але, що цікаво, велосипедисти, плавці та футболісти мають задовільні або добрі оцінки з математики. У той же час шестеро учнів мають незадовільні оцінки з цього предмета.

А тепер будь уважний і скажи, скільки учнів у класі мають відмінні оцінки з математики? Скільки велосипедистів уміють грати у футбол? Відомо також, що найбільше зрадів Джо, коли Колібрик дав йому правильні відповіді на запитання. Чому так трапилося? Тобі доведеться відповісти спершу на ті ж запитання, тільки після того ти зрозумієш, чому зрадів Класний спортсмен.

Рятівне число

Поїхали на зимових канікулах Класні герої на екскурсію до Угорщини. Багато цікавого побачили, є про що згадати, особливо — про Будапешт. Про все розповідати не буду, а от про екскурсію у підземелля середньовічного замку не забуде, мабуть, ніхто.

Видали нам кожному по ліхтарику, і ми спустилися у вузький темний коридор. Йшли по східцях один за одним. Нарешті потрапили у невелику кімнату. Екскурсовод увімкнув світло, і ми побачили, що у цій кімнаті є троє дверей. Ламаною українською екскурсовод розповів, що у кімнаті зліва зберігаються мощі простих людей, що працювали у давнину в цьому замку та мали певні заслуги перед господарями. Двері справа ведуть у кімнату, в якій зберігали запаси вина та харчів на випадок облоги замку ворогами. Ці двоє дверей були незамкнені, і нам запропонували їх оглянути, а на середніх дверях було встановлено кодовий замок. Екскурсовод повідомив, що ці двері ведуть у підземелля, де є ще п'ять кімнат, і з останньої з них є другий вихід десь у саду, неподалік замку.

Поки основна маса екскурсантів слухала розповіді гіда у тих двох кімнатах, Пундик з Джексоном вирішили спробувати своє вміння розгадувати код на електронному замку. Тим паче, що там треба було набрати всього дві вірні цифри. Одним словом, хлопці пробували, пробували і коли набрали 61, двері відчинилися. Вони посвітили ліхтариками, не побачивши нічого особливого у цій четвертій кімнаті, зайшли до середини. І двері за ними зачинилися. Усе було, мов у казці. Проте найстрашнішим виявилося те, що з другого боку дверей не було жодного замка чи ручки. Хлопці оглянулися і побачили у протилежному кінці кімнати інші двері. На них теж був кодовий замок. Хлопці знову почали набирати на ньому числа. І їм пощастило — коли вони набрали 52, двері відчинилися. Вони заглянули у п'яту кімнату. З неї теж можна було вийти, якщо відкрити кодовий замок. Як довго вони з ним мучилися, невідомо, але число 63 дозволило їм потрапити у шосту кімнату. До сьомої кімнати вони увійшли, набравши 94, а у восьму — 46. Таким чином вони потрапили у п'яту кімнату, з якої можна було вийти на свободу. Залишалося небагато — відчинити двері. Розповідається швидко, але наші герої потратили на це не одну годину.

Та, як часто трапляється, спрацьовує один із законів Мерфі. Пундик розбив свого ліхтарика ще у попередній кімнаті, а ліхтарик Джексона уже ледь-ледь світився. Хлопці виключили його і давай радитися.

— Якщо ми будемо довго світити, набираючи навмання числа на замку, то скоро не матимемо змоги бачити, що ми набрали.

— А що будемо робити? Добре, що хоч ні мишей, ні щурів немає, а то я уже б посивів.

— Треба знайти якусь закономірність, — сказав Джексон. — Може, вона існує. Маєш якусь пропозицію?

Раптом наші друзі почули стук. Хтось з протилежного боку стукав у двері.

— Так, так. Може це нам сигналізують, які числа набирати, — зауважив Пундик.

— Ану рахуй удари...

Коли все стихло, хлопці скористалися підказкою, ввімкнули ліхтарик і набрали числа. Та двері не відчинилися.

— Може, підемо назад, — запропонував Пундик. Усі ж решта дверей не зачинені.

— Якби хтось міг відчинити перші двері, які ми захлопнули, то нас би уже давно звідси витягли, — висловив припущення Джексон.

І це було правдою. Коли важкі двері з силою зачинилися, кодовий замок заклинив. Екскурсовод пробував їх відчинити, викликав якогось технічного працівника, але й він не допоміг...

А тим часом знову почувся стукіт. У двері, через які хлопцям можна було вийти з підземелля, стукали решта Класних героїв, які були на екскурсії. Вони переживали за друзів, нервували. Дорослі, що були у групі, через перекладача звернулися до працівників замку з пропозицією викликати службу порятунку. Ті ніби погодилися, кудись подзвонили і запевнили, що все буде гаразд!

Та час ішов... Раптом двері відчинилися і з підземелля буквально виповзли наші хлопці. Ох і раділи всі!

Звісно, що Пундик з Джексоном отримали на горіхи. Проте важливим було й те, що хлопці не розгубилися і вирахували потрібне рятівне число. А ти його знаєш?

кросворди від ДуКласа

СКАНДИНАВСЬКИЙ КРОСВОРД

Квіткові кросворди

Весняна квітка
Кімнатна квітка
Сорт морозива
Швидкий поїзд
Весняний місяць
Картина з ниток
Крашанка
Записник

● **Слова вписуються за годинниковою стрілкою, починаючи від позначки**

Друг Барбі

Хлопчик при дворі
Співак … Маккартні
Співак … Бобул
12 місяців
Дитяча хвороба
Хвойний, листяний …
… Чемпіонів УЄФА
Святковий костюм

Створений у пам'яті образ
Закриває рот
Пшениця, жито – …
Число
Ріка у Парижі
Водна безхребетна тварина
Інструмент гнома
Міра у ювелірів
Не овоч
Італійський острів
Воїн Запорізької Січі
Пора року
Країна у Європі

Монарх у Старому Єгипті
Сорт морозива
Найбільший штат у США
Зимовий вид спорту
Перевірка у магазині
Футболіст Каха …
Актор … Кейдж
Парус

Курок
Торговий дім

Столиця Сирії
Тверде печиво
Гори у Грузії
Фірма-виробник напоїв

Латиноамериканський танець

Частина світу
Місто Нова …
Любов
Личинка метелика
Не перина
Відділ у спортшколі

Страва з овочів
Батьківщина Одісея
Круглий патик
Навчальний заклад
Сусід німця

Дрібні камінчики з дірками
Гори у Китаї
Пора року
Син мого сина

Страва з крупи
Медоносне дерево
Міцний напій
Крісло царя
Розділовий знак
Не фронт
Річкова риба
Суша, виступає у море
Фруктовий напій
Замерзла вода
Ріка в Індії
Не день
Побратим сови

В японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд. У цьому номері використані кросворди:

- **Андрія Мазура** (м. Тальне, Черкаська обл.);
- **Євгенії Лисенко** (м. Н. Одеса, Миколаївська обл.);
- **Алли Мурановської** (с. Маловодяне, Кіровоградська обл.);
- **Сергія Онучка** (м. Гуляйполе, Запорізька обл.);
- **Аліни Кочеткової** (с. Хомутець, Житомирська обл.);
- **Ольги Снісаренко** (с. Гірки, Полтавська обл.);
- **Наталії Росовецької** (м. Бердичів, Житомирська обл.);
- **Ірини Курілець** (м. Київ);
- **В. Витягловського** (смт. Заводське, Тернопільська обл.);
- **Олександра Очеркевича** (м. Коростень, Житомирська обл.);
- **Богдана Гнеся** (м. Івано-Франківськ);
- **Олексія Нестеренка** (с. Н. Нагольчик, Луганська обл.).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

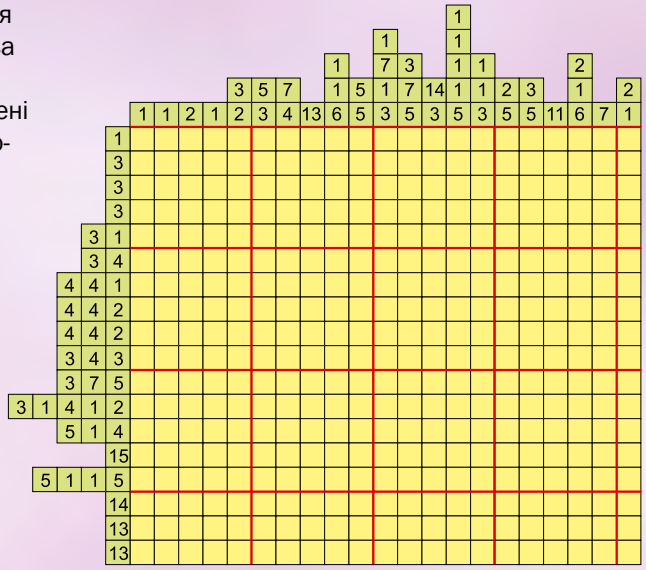

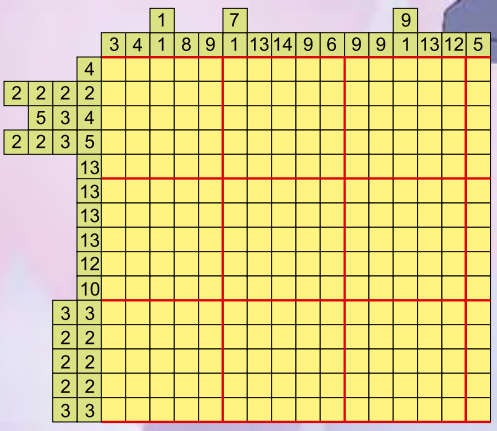

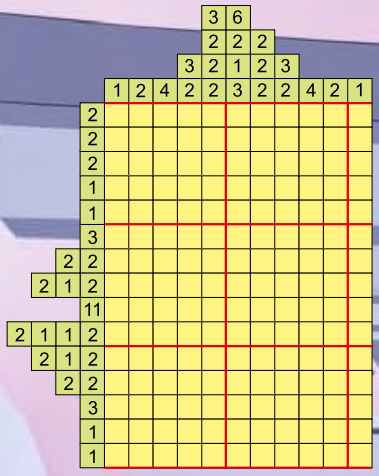

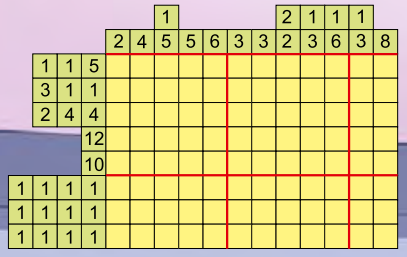

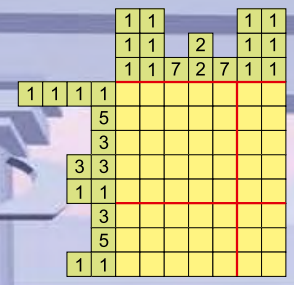

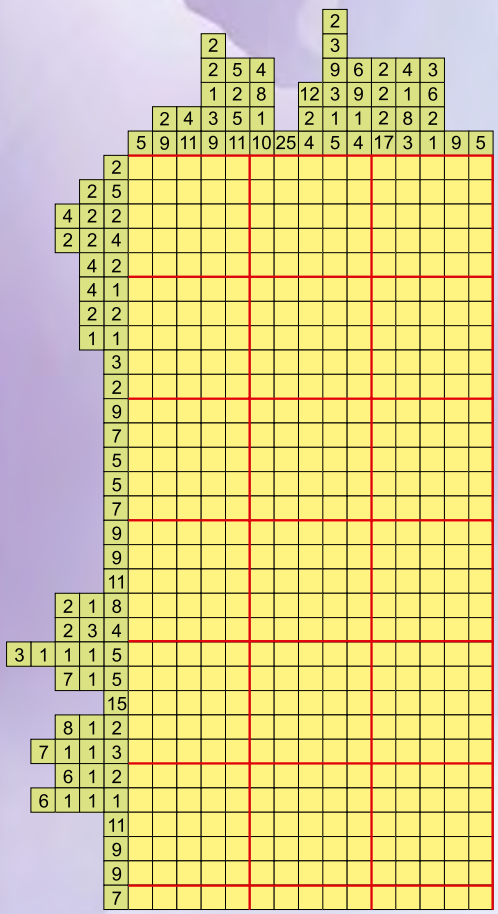

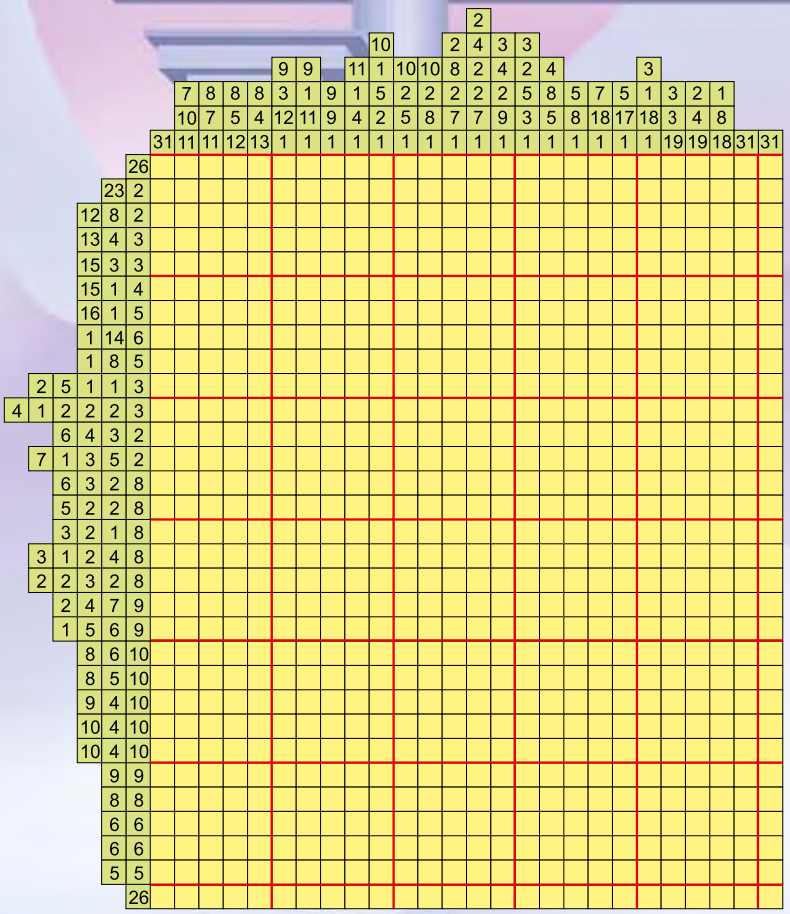

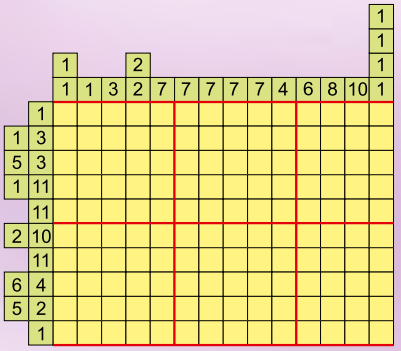

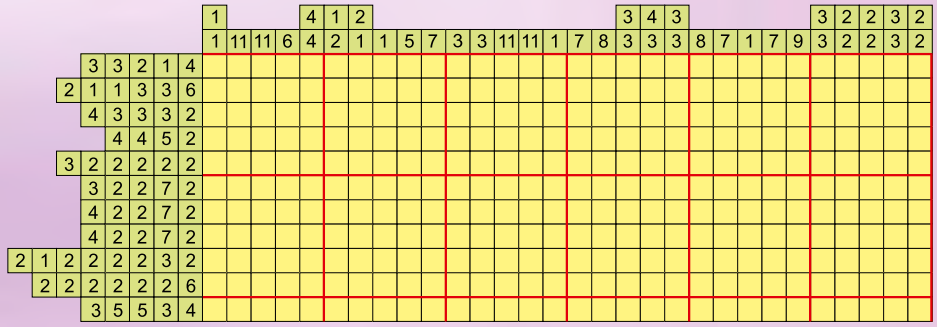

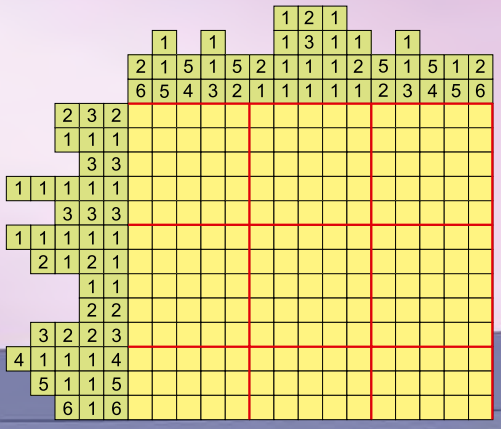

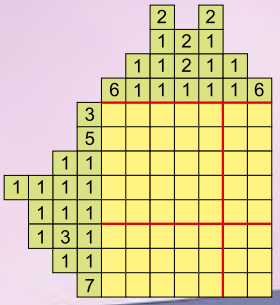

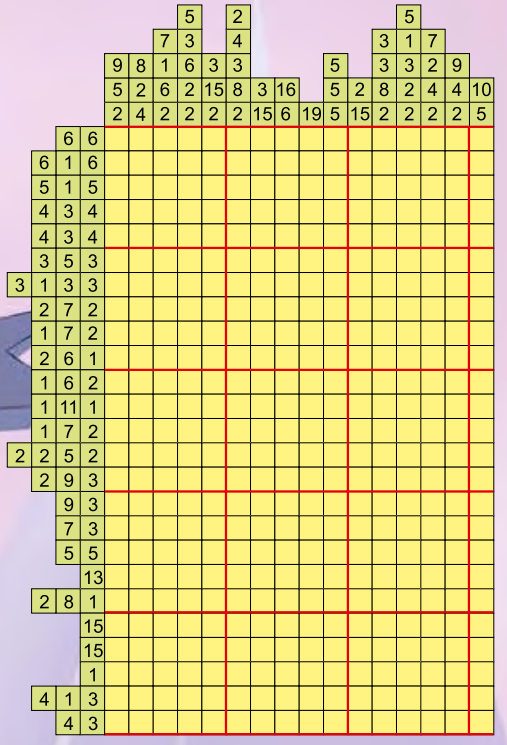

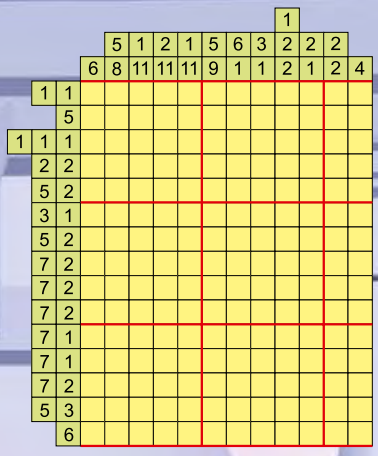

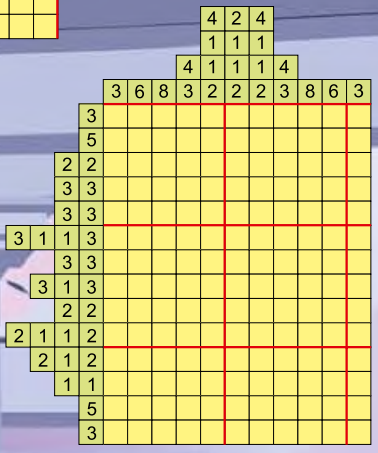

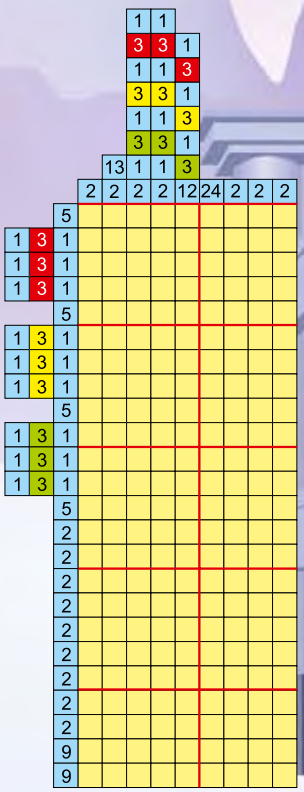

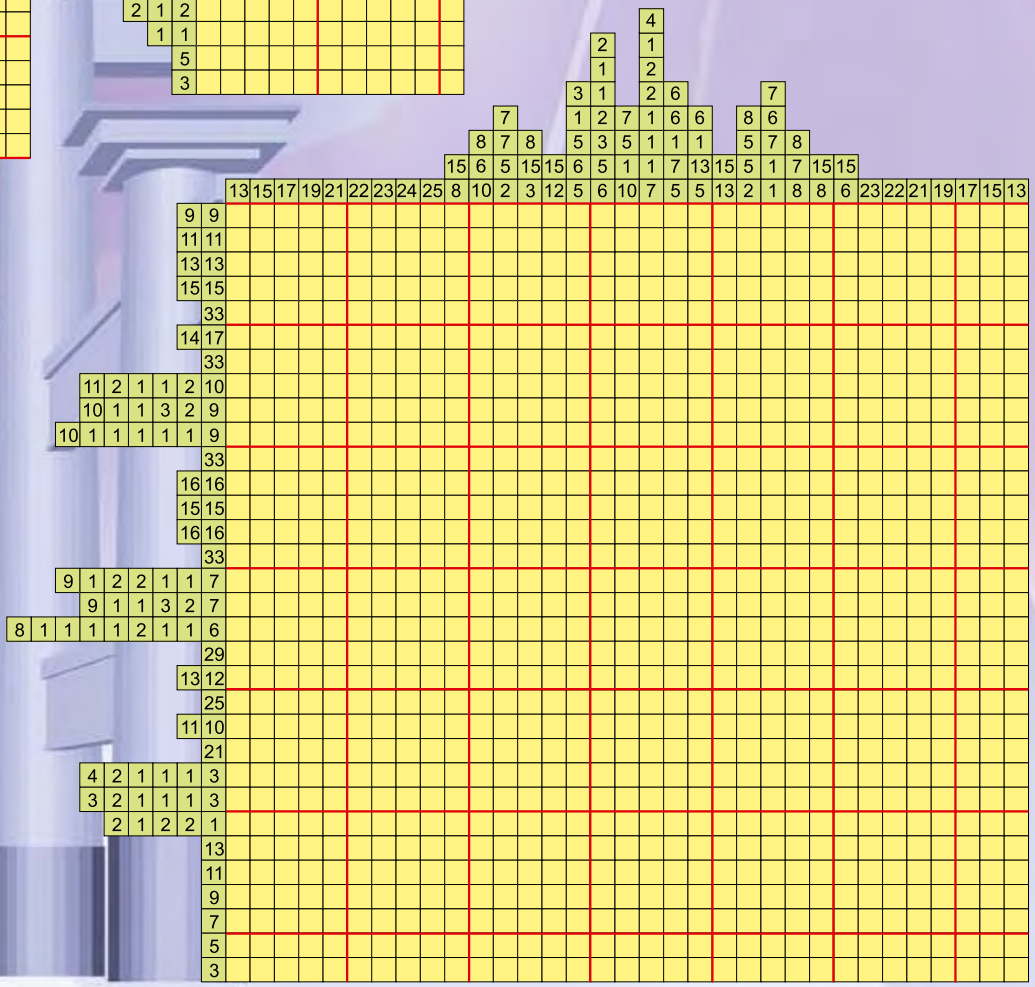

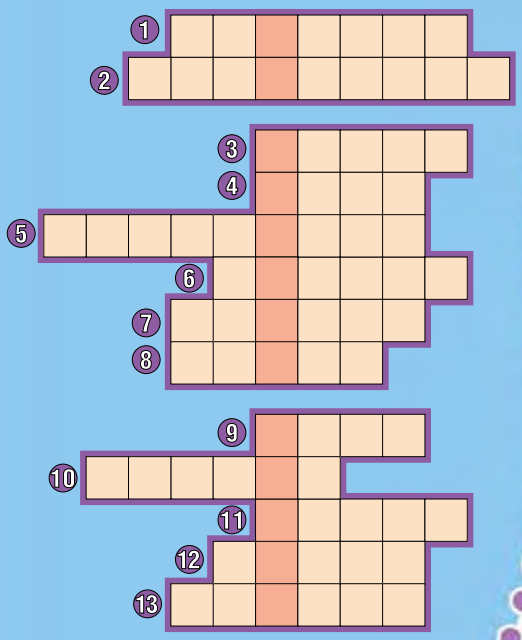

1 Розв'язком у кросворді ***Ірини Ряболус із Михедівки Черкаської області*** є речення, яке має деяку особливість. Розгадай слова й уважно придивися до цього розв'язку.

1. Чорна дика кішка
2. Сусідка Польщі
3. Її столиця Копенгаген
4. Столиця Норвегії
5. Група, автор пісні «Разом нас багато»
6. Найшвидша дика кішка
7. Сьоме місто у світі за кількістю жителів
8. Ім'я дівчини
9. Земноводна тварина, якій встановлено пам'ятник
10. №6 у періодичній системі Менделєєва
11. Дикий собака
12. №34 у періодичній системі Менделєєва
13.Французькі парфуми

2 Веселі задачки, які надіслала ***Євгенія Лисенко з м. Нова Одеса Миколаївської області***, мають прикольні розв'язки.

1 У Андрійка ▲ і Миколки було по одній шоколадці. Запитання: скільки стало шоколадок у Андрійка, якщо він сильніший за Миколку?

2 Покупець просить зважити йому кілограм цукру. Скільки цукру він отримає, якщо трудовий стаж продавця становить 12 років? ▼

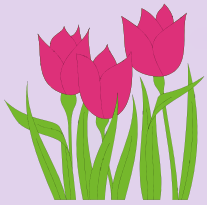

3 На клумбі біля ▲ будинку №20 зацвіло 20 тюльпанів. Запитується:
а) скільки тюльпанів залишилося на клумбі, якщо до Наталки з 20-ї квартири прийде у гості закоханий у неї Павло?
б) що станеться з Павлом, якщо Наталка впізнає посаджені нею тюльпани?

	1	4	5	7	3			9
2		9	4		1	5		
3		5			8	4	6	1
7		8	1	5		9	3	
4	5		2		9	7		
9		1	7				5	2
5		7	3	1		8		6
8		3			5		2	
	6	2	8		7	3		5

3 У японську головоломку, яку надіслав ***Василь Невмержицький з с. Оленичі Житомирської області***, слід вписати числа від 1 до 9 так, щоб у кожному стовпчику, кожному рядку і кожному з дев'яти квадратів не було однакових чисел.

4 — Мій собака навчився натискати на кнопку дзвінка, — хвалиться Сергій.
— А мій має свого ключа від вхідних дверей, — відповів йому Андрій.
Ти теж продемонструєш свою кмітливість, коли перекладеш чотири сірники так, щоб з ключа утворилося три квадрати. Надіслала ***Оля Шипша з м. Білицьке Донецької обл.***

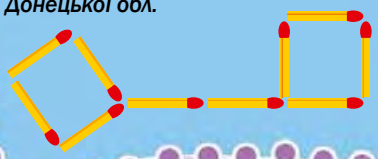

5 У японсько-українському кросворді ***Василя Невмержицького з с. Оленичі Житомирської*** області спершу слід розгадати японський кросворд та намалювати контур отриманого малюнка, а потім у нього вписати в рядочки 15 слів-розгадок, рухаючись зверху до низу.

		13			11	10	8	6	4	2		
	1	1	15	15	1	1	1	1	1	1	1	1
3												
3												
4												
5												
5												
6												
6												
7												
7												
8												
8												
9												
9												
2												
12												

1. Столиця Італії
2. Найдовша річка
3. Столиця України
4. Найбільший океан
5. Річка, що двічі перетинає екватор
6. Найбільше місто світу
7. Найбільша пустеля
8. Найвищі гори
9. Гори на заході України
10. Найповноводніша річка
11. Найбільша країна у Південній Америці
12. Найбільша річка у Північній Америці
13. Найменший материк
14. Річка в Італії
15. Столиця Мадагаскару

6 Відшукай у лабіринті ***Олега Сокальського з Чернігова*** шлях, по якому можна набрати у сумі 50 очок.

7 У буквеній мозаїці ***Павла Нестеренка з с. Куйбишеве Полтавської області*** заховано 12 знаків Зодіаку. Відшукай їх, викреслюючи, як в угорському кросворді.

Л	С	У	О	Н	С	Т	Е	Л	Я
Е	К	О	І	Т	Е	О	В	Е	Ц
В	А	Р	П	Г	Р	Н	Е	Н	Ь
О	Д	І	Ф	З	Е	Х	Б	Р	А
М	Ф	В	А	И	Ч	И	Л	П	К
К	О	З	Х	С	Т	З	Н	В	О
А	Л	Е	Р	Ь	Р	І	Я	О	Д
Г	О	Р	И	Ц	Е	Л	Т	Л	О
М	Е	С	Б	И	Д	Р	А	І	Й

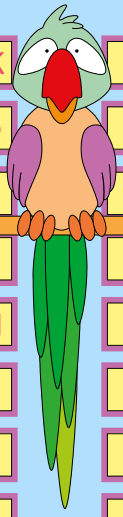

РАПИЖ	
НАСІЛБО	
НЕДІВЬ	
ГАРАП	
ДАДИРМ	
ШІНИВИК	
БЕСУРХАТ	
ВАВАШАР	

8 Розанаграмуй слова і отримаєш столиці європейських держав, які заховала ***Олена Олійник з с. Голосків Хмельницької області.***

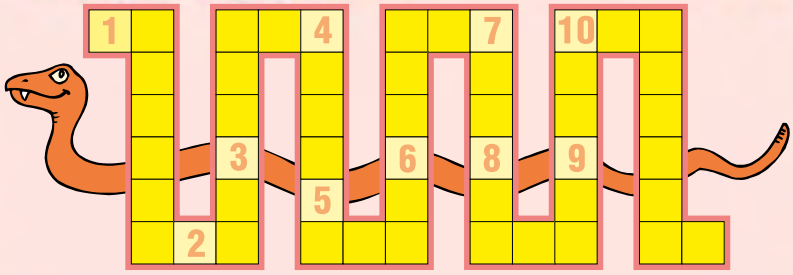

9 Розгадай слова у чайнворді-змійці ***Андрія Омельницького з с. Смиківці Тернопільської області.***

1. Класний герой
2. Дитячий журнал
3. Річка на півдні України
4. Механічна «людина»
5. Футбольний клуб України
6. Смачний фрукт
7. Столиця Норвегії
8. Місто в Англії
9. Співачка Селін ...
10. Країна у Європі

10 Розгадай кросворд **Тетяни Хоміцької з Тернополя** і довідаєшся назву її улюбленого журналу.

1. Ім'я найвідомішої телевізійної няні
2. Ім'я співачки Клеопатри у серіалі «Приречена стати зіркою»
3. Прапорщик у серіалі «Солдати»
4. Кличка собаки з німецького серіалу

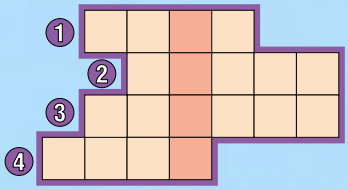

11 У п'ятий рядочок кросворда ***Наталі Шувар з Лукашівки Черкаської області*** впиши назву одного геометричного тіла (чарівної палички) та назви шкільних предметів. Якщо зробиш усе вірно, то у виділеному стовпчику отримаєш назву професії, яку мріє в майбутньому опанувати авторка.

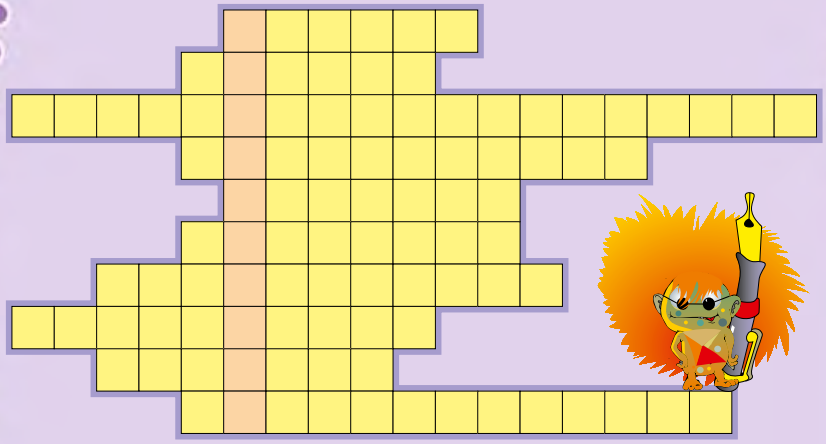

Будьте здорові!

Геть роботу! Геть навчання! В нас — весняне слабування!

Казки та казкарі

Всеволод Нестайко — чарівник дитячих мрій

Who is хто?

Данст Кірстен — подруга «Людини-павука»

X-Files

Едвар Тіч — голова з пліч!

Це цікаво!

Невідомі символи на писанках

Поряд з нами

Ластівка — передвісниця весни

Класний спорт

«Формула-1» та її фаворити

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС®

передплатний індекс

40240